

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 355 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΔΕΝ ΦΕΥΓΟΥΜΕ, ΑΝ ΔΕΝ ΦΥΓΟΥΝ

Κάτω η Χούντα

της Χρεοκοπίας και της Καταστολής

ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΟ

Στο απόσπασμα ο ελληνικός λαός
σελ. 5

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ

Το νομοσχέδιο Διαμαντοπούλου
σελ. 10

ΣΥΡΙΑ-ΥΕΜΕΝΗ

Η εξέγερση αντιστέκεται στην καταστολή
σελ. 13

ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ

Η στάση των επαναστατών μαρξιστών για την Ε.Ε.
σελ. 14

9ο ΑΝΤΙΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ

Στις 23-31 Ιουλίου, η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Μαθητική Αντεπίθεση και η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη διοργανώνουν για 9η συνεχόμενη χρονιά το Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ, στο κάμπινγκ «ΑΣΤΕΡΙΑΣ» στην Καστροσυκιά Πρέβεζας.

Μετά τα απανωτά μνημόνια και τους σκληρούς αγώνες, με κορύφωση το μεγάλο κίνημα των «ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕΝΩΝ», η ανάγκη για ουσιαστική συζήτηση πάνω στις πλούσιες, αγωνιστικές εμπειρίες του τελευταίου χρόνου, αλλά συνάμα και για φθηνές διακοπές και ξεκούραση, είναι μεγάλη.

Στο χώρο του κάμπινγκ θα λειτουργεί δικό μας μπαρ (με οικονομικό φαγητό και ποτό) καθώς και παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόληση των παιδιών. Θα γίνουν προβολές ταινιών για μικρούς και μεγάλους, εκθέσεις φωτογραφίας και βιβλίου, εκδρομή στο Αχέροντα και άλλες δραστηριότητες.

Κεντρικές συζητήσεις:

α) Το κίνημα των «ΑΓΑΝΑΚΤΙΣΜΕ-

ΝΩΝ». Από τους μαζικούς αγώνες στην Εξέγερση και την Επανάσταση. Ο ρόλος της αυτοοργάνωσης. Πως να φτιάξουμε παντού κέντρα αγώνα.

β) Οι αραβικοί λαοί γράφουν ιστορία. Εξέλιξη και προοπτικές της αράβικης επανάστασης.

γ) Η Αριστερά μπροστά στην Κρίση. Επαναστατική διέξοδος ή πολιτική χρεοκοπία; Η μαρξιστική απάντηση.

δ) Ναρκωτικά: αγώνας ενάντια στη διάλυση της κοινωνίας. Η απάντηση του κινήματος σ' ένα επείγον και τεράστιο πρόβλημα.

Θα διοργανωθούν εργαστήρια-συζητήσεις εργαζομένων, μαθητών-φοιτητών και εκπαιδευτικών, κι ένα εργαστήριο με θέμα: Ο πυρηνικός εφιάλτης μετά τη Φουκοσίμα. Η στάση μας απέναντι στην πυρηνική ενέργεια.

Μαζί μας θα βρίσκονται **συναγωνιστριες και συναγωνιστές από χώρες του εξωτερικού**, για να παρουσιάσουν την κατάσταση και τους αγώνες στις χώρες τους. Για να συζητήσουμε την

έμπρακτη διεθνή σύνδεση των αγώνων σε ένα κοινό μέτωπο ανατροπής της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Κόστος συμμετοχής: 110 ευρώ για φοιτητές-μαθητές και ανέργους, 120 ευρώ για τους υπόλοιπους. Περιλαμβάνονται 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στο εστιατόριο.

Για παραμονή λιγότερων ημερών, το κόστος είναι 15 ευρώ ημερησίως. Για κράτηση δωματίου επικοινωνήστε μαζί μας όσον το δυνατόν γρηγορότερα. Για όσους από Β. Ελλάδα θέλουν να μετακινηθούν μαζί μας στο κάμπινγκ, θα αναχωρήσει λεωφορείο από Θεσσαλονίκη στις 23/7 στις 8 π.μ. (επικοινωνήστε μαζί μας για συμμετοχή).

Για συμμετοχές, επικοινωνήστε στο ergatikipali@okde.gr ή τα τηλέφωνα: Αθήνα τηλ. 210-5247227, κιν. 6996447765, Θεσσαλονίκη τηλ. 2310 237938, κιν. 6978254992, Ηγουμενίτσα 6977800566, Ιωάννινα 6974617344, Κοζάνη 6984697263, Πρέβεζα 6972728 101.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρώπινων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Ναβάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Ναβάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ

Ο Λέοπολντ Τρέπερ επιτέλους μιλά... Ο αρχηγός της Κόκκινης Ορχήστρας, ενός από τα σημαντικότερα δίκτυα πληροφόρησης του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου, που συνέβαλε στην νίκη των συμμάχων.

Ο Λέοπολντ Τρέπερ, όπως και οι περισσότεροι σύντροφοι συναγωνιστές του, θα πληρώσει στις σταλινικές εκκαθαρίσεις μετά τον πόλεμο, βαρύ τίμημα. Οι συναντήσεις του με διάφορες προσωπικότητες τα χρόνια που βρίσκεται στις φυλακές είναι γεμάτες αναμνήσεις, με το μεγαλύτερο ενδιαφέρον που θα μπορούσαν ποτέ να έχουν για την Ιστορία. Μετά την αποφυλάκιση και την επίσημη αποκατάστασή του, θα γνωρίσει στην Πολωνία

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Το Μεγάλο Παιχνίδι

Συγγραφέας: Λέοπολντ Τρέπερ

Χρονολογία έκδοσης: Δεκέμβριος 2005

Σελίδες: 416

Τιμή: 15 ευρώ

τους διωγμούς μιας κυβέρνησης, που ποτέ δεν του συγχώρεσε τις επαφές με την εβραϊκή κοινότητα που γλίτωσε από τα στρατόπεδα του θανάτου. Θα έπρεπε να περιμένει να εκδηλωθεί ένα τεράστιο κίνημα διαμαρτυριών, για να ξαναβρεί ο παλιός αρχηγός της Κόκκινης Ορχήστρας, εγκαταλείποντας πια την Πολωνία των προγόνων του, την ελευθερία. Το Μεγάλο Παιχνίδι είναι, πάνω απ' όλα, η γεμάτη μύθους, αλλά αληθινή ιστορία ενός ανθρώπου, που δεν δίστασε να παίξει την ζωή του κορώνα-γράμματα, μια ζωή που είχε την εξαιρετική τιμή να ορίζεται από τη μοίρα...

Από το σημείωμα του εκδότη

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πάνανα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καίνα Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την **ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η «δημοκρατία» δεν ήταν μια βαλίτσα που κουβάλησαν στις αποσκευές τους ο Παπανδρέου ή ο Καραμανλής. Η πτώση της χούντας στις 23-24 Ιούλη του 1974 ήταν αποτέλεσμα της εργατικής-λαϊκής εξέγερσης του Πολυτεχνείου το Νοέμβριο του 1973 και ήρθε μόνο χάρη στις πολύωρες συγκρούσεις του λαού με τις αστυνομικές δυνάμεις. Αν και η εξέγερση κατεστάλη από τα τανκς της χούντας, οι λαϊκές μάζες είχαν δίκιο που γιόρταζαν την κατάρρευση των δικτατόρων οχτώ μήνες αργότερα ως δική τους νίκη. Οι δικτάτορες, απομονωμένοι, κλονισμένοι, με το σχέδιο «πολιτικοποίησης» να έχει αποτύχει, ήταν ανήμποροι να εφαρμόσουν οποιαδήποτε πολιτική. Είχαν τελειώσει και έπρεπε να αντικατασταθούν.

Οι αγωνιστές του Πολυτεχνείου φυσικά δεν αγωνίστηκαν και δεν πέθαναν για να δώσουν ζωή στο σάπιο πολιτικο-οικονομικό σύστημα της εκμετάλλευσης, της ανεργίας, της φτώχειας, των ιδιωτικοποιήσεων, της διαφθοράς και της καταστολής. Αγωνίστηκαν για μια άλλη κοινωνία, με πραγματική, δηλαδή εργατική δημοκρατία, πραγματική ελευθερία, δουλειές, μισθούς, κοινωνικές παροχές, ζωή σύμφωνα με τις δυνατότητες της εποχής. Η δημοκρατία τους ήταν πολύ διαφορετική από αυτήν της αστικής τάξης και δεν είχε καμία σχέση με τη μασκαράτα του αστικού κοινοβουλίου, των στημένων πολιτικών παιχνιδιών στις πλάτες του λαού, των ραφιναρισμένων τρόπων εκμετάλλευσης.

Τα μαχητικά κινήματα που ακολούθησαν μέχρι την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία το 1981, και ειδικά το κίνημα των εργοστασιακών εργατών (που οργανώνονταν σε επιτροπές και σωματεία και πραγματοποιούσαν απεργίες και αποκλεισμούς σε κάθε εργοστάσιο, κερδίζοντας αυξήσεις πολλές φορές και πάνω από 30%, ως το 1979 περίπου) έδωσαν στη μεταπολίτευση το πρόσωπο που είχε προσπαθήσει να εμποδίσει αλλά δεν μπόρεσε τελικά να

Το τέλος της Μεταπολίτευσης

αποφύγει η ελληνική αστική τάξη και οι Ευρωπαίοι και Αμερικάνοι σύμμαχοί της: Διωξίμο του βασιλιά, ελεύθερες εκλογές, νομιμοποίηση όλων των κομμάτων, καθιέρωση της Δημοτικής γλώσσας, μισθολογικές αυξήσεις, ΑΤΑ, καθιέρωση και διεύρυνση της κοινωνικής ασφάλισης, της υγείας, της παιδείας, πολλών κοινωνικών παροχών. Η κυβέρνηση του Παπανδρέου το 1981 δεν είχε άλλη επιλογή από το να θεσμοποιήσει και να επεκτείνει αυτές τις κατακτήσεις, γιατί είχε έρθει στην εξουσία ως αντίκρισμα του αγώνα των μαζών (και συνάμα βέβαια των αυταπατών τους για το ΠΑΣΟΚ).

Αν οι αγώνες εκείνης της περιόδου δεν μπόρεσαν να ανατρέψουν τον ελληνικό καπιταλισμό (που είχε ήδη μπει σε περίοδο κρίσης από το 1973), αυτό οφειλόταν, πέρα από εγγενείς αδυναμίες του κινήματος, στη συμμαχία των αστικών κομμάτων και των ρεφορμιστών (ΚΚΕ, ΚΚΕ εσωτερικού, ΠΑΣΟΚ) και στην ενσωμάτωση όλης της κοινοβουλευτικής αντιπολίτευσης στη γραμμή της σταθεροποίησης του ελληνικού καπιταλισμού, με αντάλλαγμα ελάχιστες, αυτονόητες και ήδη κατακτημένες δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις (αβασίλευτη δημοκρατία, ελεύθερες εκλογές, «αποχουντοποίηση»). Από κοντά και η φιλοκυβερνητική ηγεσία της ΓΣΕΕ, η οποία εχθρευόταν ανοιχτά κάθε εργατικό αγώνα της δεκαετίας του 1970, στο όνομα της «δημοκρατικής ομαλότητας».

Έτσι, ο καπιταλισμός στην Ελλάδα σώθηκε, αλλά η ελληνική Μεταπολίτευση

ήταν υποχρεωμένη λόγω του κινήματος να κινείται ανάμεσα σε δυσεπίλυτες αντιφάσεις: Οικονομική κρίση από τη μία, αυξήσεις μισθών, ΑΤΑ, παιδεία, υγεία, από την άλλη. Είναι χαρακτηριστικό ότι η νεοφιλελεύθερη πολιτική του Ρίγκαν και της Θάτσερ έφτασε στην Ελλάδα ως ολοκληρωμένη «πρόταση» επίλυσης της κρίσης μόλις στα τέλη της δεκαετίας του 1990. Από την άλλη, είναι αλήθεια ότι σε γενικές γραμμές οι μάζες «ενσωματώθηκαν» γρήγορα στο πολιτικό παιχνίδι, έφτιαξαν δεσμούς με τα αστικά κόμματα (και το αστικοποιημένο ΠΑΣΟΚ), «επέτρεψαν» σε ξεπουλημένους συνδικαλιστές να αναλάβουν τα νεοδημιουργημένα σωματεία τους και οδηγήθηκαν σε μια «παθητικότητα», η οποία έλαβε τη μορφή της κρίσης του εργατικού κινήματος, μετά την κατάρρευση του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού» το 1990. Οι αγώνες την περίοδο 1980-2010 φυσικά δεν έλειψαν. Ορισμένοι απ' αυτούς ήταν και νικηφόροι (ασφαλιστικό Γιαννίτση 2001, φοιτητικά κινήματα 2006-2007). Ωστόσο, με ελάχιστες εξαιρέσεις, η αστική τάξη, οι ρεφορμιστές σύμμαχοί της και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είχαν μπορέσει να επιβάλουν έναν πλήρη σχεδόν διαχωρισμό πολιτικών και συνδικαλιστικών αγώνων.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η μεταπολιτευτική περίοδος έχει περάσει ανεπιστρεπτή. Η ελληνική οικονομία έχει καταρρεύσει. Η βιομηχανική και αγροτική παραγωγή έχει συρρικνωθεί και τείνει προς εξαφάνιση. Τα χρέη, δημόσια και ιδιωτικά, πνί-

γουν το κράτος και τους εργαζόμενους. Η επιτήρηση της τρόικας είναι η διασωλήνωση ενός ασθενή που δεν σώζεται.

Στο κοινωνικό επίπεδο, η άγρια νεοφιλελεύθερη πολιτική δεν έχει αφήσει σχεδόν τίποτε από τις κατακτήσεις του 1970 και του 1980: η υποαπασχόληση κάθε είδους έχει γίνει βασική μορφή εργασίας τουλάχιστον για τους νέους, μαζί με τις συμβάσεις ορισμένου (σύντομου) χρόνου και το θεσμό της ενοικίασης εργαζομένων. Η κατανάλωση των νοικοκυριών έχει περιοριστεί στα απολύτως βασικά, ενώ μεγάλα τμήματα της κοινωνίας κυριολεκτικά δεν μπορούν να εξασφαλίσουν τα βασικά για την επιβίωσή τους. Ο τζόγος, τα ναρκωτικά, η πορνεία, ο αλκοολισμός, η κάθε λογής βία και εγκληματικότητα έχουν χτυπήσει κόκκινο.

Στο πολιτικό επίπεδο, η ομαλή εναλλαγή των δύο αστικών κομμάτων στην εξουσία έχει δώσει τη θέση της στην κατάρρευση του πολιτικού συστήματος. Όχι μόνο έχουν διαρραγεί όλοι οι δεσμοί των μαζών με αυτά τα κόμματα (όπως και με τα ρεφορμιστικά), αλλά το ΠΑΣΟΚ και η ΝΔ δεν είναι παρά σκιές του παλιού εαυτού τους, ολιγάριθμες ομάδες υπουργών και βουλευτών γύρω από τους αρχηγούς τους. Πλέον αμφισβητούνται ανοιχτά στο εσωτερικό τους και δεν πιστεύουν ούτε και οι ίδιοι ότι τα μνημόνια τους θα σώσουν το σύστημά τους από την κατάρρευση.

Έτσι, ζούμε σε μια μεταβατική περίοδο απ' όλες τις απόψεις. Ο τρόπος με τον οποίο θα κλείσει - με την οικοδόμηση της σοσιαλιστικής κοινωνίας ή με τη βαρβαρότητα της Αγοράς - εξαρτάται αποκλειστικά από την παρέμβαση του εργατικού κινήματος και το αν θα ανατρέψει αυτό το σάπιο σύστημα με τους αγώνες του.

«Νόμος είναι το δίκιο του εργάτη»! Το σύνθημα που ανέδειξαν και έκαναν πράξη οι απεργοί των εργοστασίων το 1974 πρέπει να βρει την πλήρη εφαρμογή του και σ' αυτή τη νέα περίοδο.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Το δημοσιονομικό χρέος της **Γαλλίας** θα φθάσει σε επικίνδυνα επίπεδα εντός του 2012, όπως ανακοίνωσε ο επικεφαλής της Αρχής Δημοσίου Ελέγχου της χώρας, Ντιντιέ Μιγκό. Σύμφωνα με τον Μιγκό - ο οποίος ανέλυσε τα στοιχεία που έχει στην κατοχή της η Αρχή στο γαλλικό κοινοβούλιο - το χρέος της Γαλλίας θα φθάσει στο 86,9% του ΑΕΠ έως το 2012, επίπεδο που θεωρείται μη αποδεκτό, εάν φυσικά η Γαλλία επιθυμεί να διατηρήσει την ύψιστη αξιολόγηση «ΑΑΑ» και από τους τρεις γνωστούς αμερικανικούς οίκους αξιολόγησης. Βάσει των εκτιμήσεων του Μιγκό, το γαλλικό χρέος φέτος θα αγγίξει το 85,4% του ΑΕΠ, το 86,4% στα τέλη του 2013 και μπορεί να μειωθεί έως το 84,8% το 2014, εφόσον ληφθούν τα «απαραίτητα μέτρα». Σύμφωνα με τις προηγούμενες εκτιμήσεις της ίδιας Αρχής, το γαλλικό χρέος θα άγγιζε το 84,6% του ΑΕΠ φέτος, το 86% του ΑΕΠ το 2012, το 85,6% το 2013 και το 84,1% το 2014.

Στα 6,48 δισ. ευρώ αυξήθηκαν στο τέλος του πρώτου πενταμήνου του 2011 οι ληξιπρόθεσμες **οφειλές του κράτους** (Γενική Κυβέρνηση) από περίπου 6,13 δισ. ευρώ που ήταν στο τέλος του πρώτου τετραμήνου, σύμφωνα με στοιχεία που δημοσιοποίησε το Υπουργείο Οικονομικών. Τα υψηλότερα χρέη προς τρίτους έχουν οι Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης, με 2,62 δισ. ευρώ στο πεντάμηνο από 2,54 δισ. στο τετράμηνο και ακολουθούν τα νοσοκομεία με 1,9 δισ. ευρώ από 1,7 δισ. Οι οφειλές των υπουργείων ανέρχονται συνολικά σε 939 εκατ. ευρώ, από τα οποία τα 390 εκατ. είναι επενδυτικά κονδύλια που δεν έχουν καταβληθεί στους δικαιούχους. Σε ό,τι αφορά την παροχή στο υπουργείο μηνιαίων ταμειακών στοιχείων, στο τέλος του Μαΐου είχαν αποστείλει στοιχεία 827 φορείς (νομικά πρόσωπα, δημόσιες επιχειρήσεις, οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης, νοσοκομεία και ασφαλιστικά ταμεία) από το σύνολο των 853 φορέων που είναι υπόχρεοι.

Έρευνα, που το συντονισμό της είχε το Ινστιτούτο Διεθνών Σπουδών Γουάτσον του Πανεπιστημίου Μπράουν και δόθηκε στη δημοσιότητα στις 29 Ιουνίου, εκτιμά ότι το κόστος των τριών **πολέμων των ΗΠΑ** σε Ιράκ, Αφγανιστάν και Πακιστάν, θα φτάσει τα 3,7 τρισεκατομμύρια δολάρια, αριθμός σχεδόν τετραπλάσιος του 1 τρις. που είχε αναφέρει ο πρόεδρος Ομπάμα. Δέκα χρόνια μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001 το κόστος έχει εκτοξευτεί στα 2,3 με 2,7 τρις. δολάρια. Σε ανθρώπινες ζωές, το κόστος είναι από 224.000 έως 258.000 σε συγκρούσεις. Από αυτούς οι 125.000 είναι άμαχοι στο Ιράκ. Πολύ περισσότεροι, όμως, έχουν πεθάνει από άλλα αίτια, που σχετίζονται με τη βαρβαρότητα των ιμπεριαλιστικών εισβολών, όπως η έλλειψη πόσιμου νερού, τροφίμων και απαραίτητων συνθηκών υγιεινής. Επιπλέον, 365.000 άνθρωποι έχουν τραυματιστεί και 7,8 εκατομμύρια (όσος ο πληθυσμός του Κεντάκι και του Κονέκτικατ, γράφει η έκθεση) αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους.

Να αρθεί η απαγόρευση του «Στολίσκου της Ελευθερίας» για την Γάζα

Στην πρωτοφανή απόφαση να απαγορευτεί η αναχώρηση κάθε πλοίου με ελληνική ή ξένη σημαία από τα ελληνικά λιμάνια που έχουν προορισμό τη μαρτυρική Γάζα στην Παλαιστίνη, προχώρησε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μέσω διαταγής του Υπουργείου «Προστασίας του Πολίτη».

Η απόφαση, που συνοδεύτηκε από συλλήψεις και προσαγωγές μελών των πληρωμάτων του «στόλου της ελευθερίας», είναι απολύτως συνυφασμένη με τις επιταγές του Ισραήλ και του «κουαρτέτου για τη Μέση Ανατολή» (ΗΠΑ, ΕΕ, ΟΗΕ, Ρωσία), που ζητούσαν από όλες τις κυβερνήσεις να «ασκήσουν επιρροή» για ν' αποτρέψουν τον απόπλου. Η κατοχική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, εκτελώντας διαταγές των ιμπεριαλιστών, δίδει την έμπρακτη αλληλεγγύη των λαών, νομιμοποιεί τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, μεταφέρει στη χώρα μας τον ισραηλινό αποκλεισμό της Παλαιστίνης.

Το ελληνικό κίνημα είχε πάντα σχέσεις φιλίας και αλληλεγγύης με τους αραβικούς λαούς, αλληλοεπηρεάζονταν από τους αγώνες και τα κινήματά τους. Πχ. το κίνημα των «αγανακτισμένων», με μορφής πάλης την κατάληψη των πλατειών, είναι βαθιά επηρεασμένο από την πλατεία Ταχρίρ του Καΐρου. Χιλιάδες εργαζόμενοι και νέοι στη χώρα μας έχουν διαδηλώσει ενάντια στη γενοκτονία των Παλαιστινίων, ζητώντας την ελευθερία τους.

Τον Αύγουστο του 2008, δύο ελληνικά ψαροκάικα με 44 ακτιβιστές από 13 χώρες έσπασαν μετά από 44 χρόνια το θαλάσσιο αποκλεισμό της Γάζας. Από τότε αναπτύχθηκε το διεθνιστικό κίνημα αλληλεγγύης. Η απάντηση του Ισραήλ ήταν η στρατιωτική κατάπνιξη του κινήματος. Ποιος άλλωστε μπορεί να ξεχάσει σχεδόν έναν χρόνο πριν τη δολοφονική επιδρομή σε διεθνή ύδατα των ισραηλινών ναυτικών δυνάμεων, με αποτέλεσμα τη δολοφονία 9 αγωνιστών του πολυεθνικού στολίσκου *Freedom Flotilla*, το βαρύ τραυματισμό δεκάδων άλλων και την κράτηση των συλληφθέντων στις ισραηλινές φυλακές.

Παρά την καταστολή, το κίνημα αλληλεγγύης είναι αποφασισμένο να πραγματοποιήσει και την τωρινή αποστολή. Αυτή τη φορά ο στολίσκος αποτελείται από περισσότερα από 10 πλοία από πολλές χώρες (Ισπανία, Ιταλία, Γαλλία, Τουρκία, ΗΠΑ, Καναδάς, Ελλάδα, Σουηδία, Ολλανδία κλπ.), ενώ θα συμμετέχουν αγωνιστές από τουλάχιστον 50 χώρες.

Αρκετά από τα πλοία της αποστολής βρέθηκαν καθηλωμένα σε ελληνικά λιμάνια (Πέραμα, Πειραιάς, Κολυμπάρι και Άγιος Νικόλαος Κρήτης, Κέρκυρα κ.α.) με τη χουντική απαγόρευση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, ενώ έγιναν συλλήψεις με καταδρομικές επιχειρήσεις όταν κάποια απέπλευσαν. Ενάντια στην απαγόρευση, τις συλλήψεις και τους προπηλακισμούς των αγωνιστών, τις δολιοφθορές των σκαφών (προφανώς από πράκτορες της Μοσάντ) αναπτύχθηκε ένα κίνημα αλληλεγγύης, που διαδήλωσε έξω από το υπουργείο του λαομίσητου Παπουτή, ενώ πραγματοποιήθηκαν και δεκάδες άλλες κινητοποιήσεις.

Ο ελιγμός του υπουργού Εξωτερικών Λαμπρινίδη και της κυβέρνησης, να απαγορεύσουν μεν τον απόπλου αλλά να προσφερθούν να μεταφέρουν οι ίδιοι τη βοήθεια στη Γάζα μέσω ισραηλινού λιμανιού, είναι απλώς κατάπτυστος. Γιατί έτσι νομιμοποιείται και επιβραβεύεται ο πρωτοφανής τετραετής στραγγαλισμός της Γάζας από τους σιωνιστές και γιατί αν η βοήθεια περάσει από τον έλεγχο του Ισραήλ, τότε δεν θα φτάσει ποτέ στην Γάζα, όπως συμβαίνει και με κάθε άλλη βοήθεια που στέλνεται.

Καθήκον όλων μας είναι να αγωνιστούμε για να αρθεί άμεσα η απαγόρευση, στέλνοντας μήνυμα έμπρακτης αλληλεγγύης στο δοκιμαζόμενο Παλαιστινιακό λαό - και να στείλουμε την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στον σκουπιδοτενεκέ της ιστορίας.

Επίκαιρα...

Όργιο Κρατικής Βίας και Τρομοκρατίας

Η βία και η αλαζονεία της χούντας του ΠΑΣΟΚ και της αστυνομίας ξεπέρασε πραγματικά κάθε όριο στις τελευταίες απεργιακές διαδηλώσεις. Από καθαρή τύχη στις μεγαλειώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις του Ιουνίου δεν θρηνήσαμε νεκρούς. Οι τραυματίες στις 3 ημέρες ξεπερνούν τα 800 άτομα, σύμφωνα με τα στοιχεία από τα νοσοκομεία και τα πρόχειρα ιατρεία, που είχαν στηθεί στην πλατεία και στο μετρό του Συντάγματος. Δυστυχώς όμως δεν αποφεύχθηκαν για άλλη μια φορά οι σοβαροί τραυματισμοί. Την Τετάρτη 15 Ιουνίου, σε μια από τις πολλές δολοφονικές επιθέσεις με χειροβομβίδες κρότου-λάμψης των αστυνομικών δυνάμεων, έχασε την ακοή του και από τα δύο αυτιά ο δημοσιογράφος Μανώλης Κυπραίος. Ο δημοσιογράφος, ο οποίος κάλυπτε φωτογραφικά την απεργιακή διαδήλωση, δέχτηκε επίθεση από τα ΜΑΤ, έπειτα από την επίδειξη της δημοσιογραφικής του ταυτότητας!! Στη συνέχεια, στην προσπάθειά του να φτάσει πεζός στο νοσοκομείο μετά τον τραυματισμό του, ξυλοκοπήθηκε άγρια από μέλη της ομάδας ΔΕΛΤΑ. Οι τόνοι των χημικών (πάνω από 2.800 ρίψεις) και οι βάρβαρες δολοφονικές επιθέσεις με μάρμαρα και πέτρες συνοδεύτηκαν από ένα όργιο συλλήψεων στο σωρό, ανθρώπων που όχι μόνο δεν είχαν σχέση με τη μαζική αυτοάμυνα του κινήματος απέναντι στις θηριωδίες των κατασταλτικών δυνάμεων, αλλά ακόμα και δεν συμμετείχαν καν στις διαδηλώσεις, αλλά είχαν την ατυχία να πέσουν στο δρόμο των ΜΑΤ. Στις τρεις απεργιακές πορείες έγιναν συνολικά 51 συλλήψεις. Οι περισσότεροι κατηγορούνται για πλημμελήματα, που έχουν να κάνουν με τον κουκουλονόμο (γνωστό ως νόμο Δένδια περί κάλυψης χαρακτηριστικών), αλλά και αρκετοί για κακουργήματα. Τις συλλήψεις ακολούθησαν απάνθρωποι ξυλοδαρμοί και κάθε είδους καταπάτηση στοιχειωδών δικαιωμάτων των κρατουμένων. Τους ξυλοδαρμούς ακολούθησε η "τυφλή" δικαιοσύνη, που με ζήλο και επιμονή βάλθηκε να συνεχίσει το έργο μιας βιομηχανίας παραγωγής σκευωριών και εξόντωσης εις βάρος όποιου σηκώνει το ανάστημά του και αγωνίζεται. Οι εξωφρενικές αποφάσεις που πήραν οι δικαστικές αρχές μάς δείχνουν πως το αστικό κράτος έχει ήδη αρχίσει να σκληραίνει τη στάση του ενάντια στους αγωνιστές και το κίνημα συνολικά. Η ανήκουστη επιβολή εγγύησης 70.000 ευρώ στον αγωνιστή Μανώλη Λιόλιο, ο οποίος "τόλμησε" να πει πως είναι αναρχικός και δεν αναγνωρίζει τη διαδικασία του αστικού δικαστηρίου, πραγματικά δεν έχει προηγούμενο. Επίσης, η περίπτωση της 56χρονης διαδηλώτριας, που καταδικάστηκε σε 6 μήνες φυλάκιση με αναστολή γιατί πέταξε ένα μισοάδειο μπουκαλάκι νερό σε μια διμοιρία (!!), μας υπενθυμίζουν πως τη λέξη χούντα ο κόσμος στις πλατείες δεν τη χρησιμοποιεί μεταφορικά.

- Άμεση απελευθέρωση όλων των συλληφθέντων.
- Κατάργηση των ΜΑΤ-ΔΕΛΤΑ-ΔΙΑΣ.
- Απαγόρευση των χημικών.

Μαζικές απολύσεις συμβασιούχων στους ΟΤΑ

Η απόφαση των συμβασιούχων του δήμου της Αθήνας να σταματήσουν τις αγωνιστικές κινητοποιήσεις και την κατάληψη του Δημαρχείου, με την ελπίδα να δικαιωθούν δικαστικά, επιβεβαιώνεται και στην πράξη πως ήταν λάθος. Στις αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων που είχαν καταθέσει 100 εργαζόμενοι στην καθαριότητα οι αποφάσεις των δικαστηρίων ήταν απορριπτικές. Ως συνέπεια των μαζικών απολύσεων (λήξη - μη ανανέωση συμβάσεων) σε όλους τους δήμους, μια σειρά από υπηρεσίες υπολειπονται ή είναι έτοιμες να κλείσουν από μέρα σε μέρα. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του ΧΥΤΑ στη Φυλή, όπου οι εργαζόμενοι έχουν μειωθεί στο μισό (από 230 στους 125), με αποτέλεσμα την πλήρη διάλυση της υπηρεσίας και την υπερφόρτωση εργασίας σε πολύ λίγα χέρια. Ο αριθμός των απολυμένων συμβασιούχων από τις Διευθύνσεις Καθαριότητας, Πρασίνου και άλλες διοικητικές υπηρεσίες ξεπερνάει τους 600 και οι συνεχείς απολύσεις θα εκτινάξουν τον αριθμό σε πάνω από 34.000, οδηγώντας σε πλήρη διάλυση των ΟΤΑ και τη σταδιακή πλήρη ιδιωτικοποίησή τους. Όλοι οι συμβασιούχοι, απολυμένοι ή μη, μαζί με όλη την κοινωνία, πρέπει να ανασυγκροτήσουν τις δυνάμεις τους και να ετοιμαστούν για έναν σκληρό αγώνα διαρκείας, που θα σταματήσει την καταστροφή της ζωής τους και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

ΜΕΣΟΠΡΟΘΕΣΜΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Ο ελληνικός λαός στο απόσπασμα

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Κάτω από την άγρια καταστολή του κινήματος των Αγανακτισμένων στην Αθήνα αλλά και τη λυσσασμένη αντίστασή του, **ψηφίστηκε στις 29/6 το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα.** Μετά το Μνημόνιο Ι που για το 2010-11 μας στοίχισε πάνω από 20 δις, το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα θα μας στοιχίσει περίπου 28,5 δις, εκ των οποίων περίπου 6 δις οφείλονται στην αποτυχία του προηγούμενου Μνημονίου. Αν με το Μνημόνιο Ι τα εισοδήματα των εργαζομένων μειώθηκαν κατά 25-40%, με το Μεσοπρόθεσμο θα υπάρξει επιπλέον μείωση κατά 20-40%. Εδώ και ενάμιση χρόνο το Μνημόνιο Ι επιτάχυνε την οικονομική κρίση, ενώ η εφαρμογή του Μεσοπρόθεσμου θα αποδιαιρθώσει και θα διαλύσει ακόμη περισσότερο την ελληνική καπιταλιστική οικονομία. Έτσι, πολύ σύντομα θα χρειαστούν νέα, ακόμα πιο βάρβαρα μέτρα.

Το Μεσοπρόθεσμο προβλέπει συνδυασμό μείωσης των δημόσιων δαπανών (15 δις) και αύξησης των εσόδων:

α) Μείωση των μισθών (2,2 δις), με απολύσεις συμβασιούχων και μονίμων υπαλλήλων, εφαρμογή μερικής απασχόλησης, αύξηση των ωρών εργασίας στο δημόσιο από 37,5 σε 40 ώρες.

β) Μείωση λειτουργικών δαπανών του δημοσίου (600 εκ.). **γ)** Καταργήσεις και συγχωνεύσεις τομέων του δημοσίου, καθώς και μείωση επιχορηγήσεων (770 εκ.).

δ) Μειώσεις σε επιχορηγήσεις συγχωροχολιών φορέων και άλλων δημοσίων οργανισμών και καταργήσεις ή συγχωνεύσεις διαφόρων οργανισμών (1,3 δις).

ε) Μείωση αμυντικών δαπανών (1,2 δις).

στ) Μειώσεις δαπανών στην υγεία 750 εκ., εκ των οποίων 140 εκ. από την καθιέρωση πληρωμής σε αλλοδαπούς και σε ανασφάλιστους.

ζ) Μειώσεις δαπανών των οργανισμών κοινωνικής ασφάλισης κατά 4,5 δις, εκ των οποίων: μειώσεις επιδομάτων ανεργίας ή άλλων κοινωνικών επιδομάτων 660 εκ., μειώσεις επικουρικών συντάξεων 860 εκ., μείωση των δικαιούχων αναπηρικών συντάξεων 625 εκ., δραστική συρρίκνωση διαφορών κοινωνικών προγραμμάτων 760 εκ. κ.α. Η κρατική επιχορήγηση του NAT το 2011 θα μειωθεί κατά 50 εκ. και τα επόμενα χρόνια θα μειώνεται κατά 100 εκ., μέχρι ο προϋπολογισμός του να μην έχει έλλειμμα, δηλαδή να σβήσουν πλήρως οι συντάξεις του NAT.

Από την άλλη, με μια επιδρομή κάθε είδους στοχεύουν να αυξήσουν τα έσοδα κατά 13,5 δις - και συγκεκριμένα:

α) 3 δις επιβολή εισφοράς «αλληλεγγύης για την καταπολέμηση της ανεργίας» (εκ των οποίων αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών 305 εκ.) τόσο στους δημόσιους υπαλλήλους (450 εκ.) όσο και στους ελεύθερους επαγγελματίες (100 εκ.), αύξηση στις εισφορές των δικαιούχων του ΟΓΑ 280 εκ. κ.α.

β) 3 δις από αύξηση φόρων, εκ των οποίων ΦΠΑ 700 εκ., φόρος εισοδήματος φυσικών προσώπων 800 εκ. κ.α. **γ)** 6 δις από διάφορα φορολογικά μέτρα: κατάργηση διαφόρων φοροαπαλλαγών 900 εκ., ειδική εισφορά αλληλεγγύης και τεκμήρια διαβίωσης 1,8 δις, αύξηση του ΦΠΑ στην εστίαση 1 δις, αύξηση φόρου ακίνητης περιουσίας 1,2 δις, αύξηση φόρου στον καπνό 300 εκ.

δ) 1,3 δις από τη μείωση των δαπανών στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Το αφορολόγητο των μισθωτών μειώνεται από 12.000 σε 8.000 ευρώ. Επίσης, για τα εισοδήματα των ετών 2010-2014: επιβάλλεται ειδική εισφορά 1% σε εισοδήματα μεταξύ 12.000-20.000 ευρώ και 2% για εισοδήματα 20.000-50.000 για όλους τους μισθωτούς και ελεύθερους επαγγελματίες. επιβάλλεται ειδική εισφορά 2% επί των εισοδημάτων των υπαλλήλων του στενού και ευρύτερου δημόσιου τομέα· αυξάνονται κατά 0,5% οι ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων του ιδιωτικού τομέα· εισάγονται φορολογικά τεκμήρια που στοχεύουν αποκλειστικά τους χαμηλούς και μεσαίους μισθούς και όχι την καταπολέμηση της φοροδιαφυγής· μειώνεται το κατώτερο όριο ακίνητης περιουσίας από τις 400.000 στις 200.000 και επιβάλλεται συντελεστής φόρου 0,2% κ.α.

...μας ξεπουλήσατε στο γιουσουρούμ, για ένα κουστουμ'...

Στον Εφαρμοστικό νόμο, που ψηφίστηκε την επομένη της ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου, υπάρχουν δύο σκέλη: το ένα αφορά το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου για την είσπραξη 50 δις μέχρι το 2015 και το δεύτερο τις εξειδικεύσεις των διαφόρων μέτρων του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος μαζί με τις αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις.

Η δοσίλογη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ προγραμματίζει να πουλήσει όλες τις δημόσιες επιχειρήσεις, φορείς και οργανισμούς (ρενύμα, νερό, λιμάνια, αεροδρόμια, δρόμους κ.α.), τμήματα της Τοπικής Αυτοδιοίκησης (κτίρια δημαρχείων, παιδικές χαρές, πάρκα, παιδικούς σταθμούς, δημοτικές επιχειρήσεις κ.α.), έσοδα ή περιουσιακά στοιχεία ή αποθεματικά σε ρευστό που έχουν οι δημόσιες επιχειρήσεις, κτίρια (ακόμη και το ίδιο το κτίριο του Υπουργείου Παιδείας, αστυνομικά τμήματα κ.α.), οικόπεδα, δάση, ορυκτό πλούτο, αιγιαλούς, μνημεία - και ό,τι άλλο πέσει στην αντίληψή τους. Όταν δεν μπορούν να πουλήσουν μια δημόσια επιχείρηση, τότε θα τη διαλύσουν και θα τη ρευστοποιήσουν.

Το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας γίνεται με σκανδαλώδη και αποικιοκρατικό τρόπο, μέσω της δημιουργίας ειδικού ταμείου, που θα λειτουργεί με τις εξής προϋποθέσεις:

α) Όλα τα έσοδά του θα πηγαίνουν αποκλειστικά και μόνο στην αποπληρωμή του δημόσιου χρέους.

β) Το ταμείο δεν θα πληρώνει φόρο ή ασφαλιστικές εισφορές, ενώ το προσωπικό του θα αποτελείται από εργαζόμενους των προς πώληση επιχειρήσεων που θα μετατάσσονται προσωρινά σ' αυτό.

γ) Θα μπορεί να πουλάει τα έσοδα ή ένα ακίνητο, αλλά τα

έξοδα λειτουργίας θα τα αναλαμβάνει μόνο το δημόσιο.

δ) Όποια επιχείρηση, ακίνητο κλπ. περνάει στην ιδιοκτησία του ταμείου, δεν μπορεί με τίποτα να επιστραφεί πίσω στο δημόσιο.

ε) Για να διευκολύνεται το ξεπούλημα, το ταμείο θα μπορεί ν' αλλάζει αυθαίρετα 197τα καταστατικά λειτουργίας των επιχειρήσεων (δηλαδή να κάνει απολύσεις, αυξήσει τιμολογίων κ.α.), να υποχρεώνει το δημόσιο σε έργα υποδομής για να πουληθούν τα ακίνητα, οικόπεδα ή δάση (με έξοδα βέβαια του δημοσίου), να παραβιάζει κάθε περιβαλλοντολογικό ή πολεοδομικό κανονισμό. Δεν θα μπορεί να πουλάει μνημεία, αλλά θα μπορεί να παραχωρεί τη χρήση τους σε ιδιώτες για 50 ή 100 χρόνια. Επίσης, θα μπορεί να υποχρεώνει το δημόσιο να κάνει έξωση άμεσα στους μισθωτές των δημοσίων κτιρίων ή να πληρώνει το ίδιο το δημόσιο για τις αναγκαίες απαλλοτριώσεις για να ξεπουληθεί ένα οικόπεδο, ακίνητο κ.α.

ζ) Στο πενταμελές ΔΣ του ταμείου θα υπάρχουν και δύο παρατηρητές-εκπρόσωποι των χωρών-μελών της Ευρωζώνης και της Κομισιόν, ενώ οι αποφάσεις θα παίρνονται μόνο μετά από γνωμοδότηση ενός συμβουλίου εμπειρογνομώνων, τα 3 από τα 7 μέλη του οποίου θα είναι εκπρόσωποι της ΕΕ, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ. Μ' αυτό τον κομψό τρόπο, το ταμείο θα ελέγχεται πλήρως από τα αρπακτικά των μπερλιστών.

Χειροτέρευση των εργασιακών σχέσεων και περιορισμός του επιδόματος ανεργίας

Πέρα από την καθιέρωση των απολύσεων και της εργασιακής εφεδρείας στους δημόσιους υπαλλήλους, στον Εφαρμοστικό υπάρχουν και αρκετά μέτρα χειροτέρευσης των εργασιακών σχέσεων των εργα-

ζομένων του ιδιωτικού τομέα.

Καταρχάς για τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου σε αορίστου δεν θα απαιτούνται δύο χρόνια αλλά τρία.

Δεύτερο, ελαστικοποιείται πλήρως το ωράριο με τη νέα διευθέτηση του χρόνου εργασίας, μια που ο εργοδότης θα μπορεί να απασχολεί τον εργαζόμενο μέχρι και δύο ώρες την ημέρα επιπλέον του οχταώρου, που θα τις «επιστρέφει» μέσα σ' έναν χρόνο με ρεπό, μείωση του ωραρίου ή συνδυασμό των δύο. Έτσι όμως όχι μόνο καταργείται η υπερεργασία και η υπερωρία, αλλά κυρίως το ωράριο θα ελαστικοποιείται χωρίς να χρειάζεται άδεια από την επιθεώρηση εργασίας. Ακόμη χειρότερα, για τη διευθέτηση του χρόνου εργασίας χρειάζεται συμφωνία του εργοδότη και του σωματείου ή, όπου δεν υπάρχει σωματείο, της ένωσης προσώπων. **Αυτή η «ένωση» μπορεί να συγκροτείται για επιχειρήσεις άνω των 20 εργαζομένων, από το 1/4 των εργαζομένων - και για επιχειρήσεις κάτω των 20 εργαζομένων, από το 15% του συνόλου τους (πχ. σε επιχείρηση 10 εργαζομένων, από 2 εργαζομένους).** Είναι σίγουρο ότι αυτή η «ένωση» θα χρησιμοποιηθεί για την πλήρη αμφισβήτηση και των όποιων άλλων εργασιακών δικαιωμάτων έχουν απομείνει.

Τρίτο, περιορίζονται τα επιδόματα ανεργίας, αφού εισάγεται η δόλια διάταξη ότι -πέραν των γνωστών προϋποθέσεων- θα πρέπει ο άνεργος μέσα στην προηγούμενη τετραετία (από την ημέρα που θα κάνει αίτηση για το επίδομα) να μην έχει επιδοτηθεί πάνω από 18 μήνες (από 1.1.2014 πάνω από 16 μήνες). Μέχρι σήμερα ένας άνεργος, αν εναλλάσσόταν μέσα σε μια τετραετία ως άνεργος και ως απασχολούμενος, μπορούσε να πάρει επίδομα ανεργίας μέχρι και για 34 μήνες ή 850 ημερήσια επιδόματα ανεργίας. Μ' άλλα λόγια, η επιδότηση ανεργίας μειώνεται στο μισό. Ταυτόχρονα, αν το επίδομα ανεργίας τελείωνε πριν τα Χριστούγεννα ή το Πάσχα, ο άνεργος μαζί με την εκκαθάριση του επιδόματος έπαιρνε και ολόκληρο το δώρο Χριστουγέννων ή Πάσχα - αυτό τώρα καταργείται. Αν το επίδομα ανεργίας τελειώσει τον έκτο μήνα του χρόνου, θα πάρει μόνο τα 2/8 του δώρου Χριστουγέννων, αν τελειώσει τον όγδοο μήνα τα 4/8 κλπ. - ή αν τελειώσει τον δεύτερο μήνα, θα πάρει τα 2/4 του δώρου Πάσχα. Τόσο ανάλητοι είναι οι άθλιοι της κυβέρνησης.

Σύνοδος Κορυφής Ε.Ε.

«Εξασφαλίσαμε την 5η δόση»: Ακόμη μια φτυαριά στο λάκκο της χρεοκοπίας

Η σύνοδος κορυφής της ΕΕ στις 23 και 24 Ιουνίου είχε ως κύριο αντικείμενο την ελληνική κρίση. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο σημείωσε την αποφασιστικότητα των κρατών-μελών για την εφαρμογή του Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης, ενώ τα κράτη που συμμετέχουν στο Σύμφωνο για το Ευρώ δεσμεύτηκαν για την υλοποίηση πάνω από 100 μέτρων, η πρόοδος των οποίων θα επανεξεταστεί το Δεκέμβριο.

Οι Ευρωπαίοι ηγέτες έθεσαν ως όρο για την εκταμίευση της πέμπτης δόσης και την έγκριση νέου πακέτου βοήθειας για την Ελλάδα, τόσο την άμεση ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος και του Εφαρμοστικού Νόμου μέχρι τις 30 Ιουνίου, όσο και την κατά γράμμα εφαρμογή τους. Σε περίπτωση λοξοδρόμησης, κατέστησαν σαφές ότι διακόπτεται άμεσα κάθε χρηματοδοτική βοήθεια.

Αφού ο αξιοθρήνητος Έλληνας πρωθυπουργός διαβεβαίωσε ότι το ελληνικό κοινοβούλιο θα τα ψηφίσει όλα, η σύνοδος δεσμεύτηκε ότι θα εκταμιεύσει την πέμπτη δόση ως προς το ευρωπαϊκό κομμάτι της (8,7 δισ. ευρώ). Τίποτα όμως δεν είναι δεδομένο για τη συνέχιση της χρηματοδότησης: Οι ανατολικές χώρες επιμένουν ότι δεν έχουν καμία διάθεση να συμμετάσχουν σε νέο πακέτο βοήθειας, ο Βρετανός πρωθυπουργός δηλώνει ότι οι φορολογούμενοι της χώρας του δεν θα καταβάλουν ούτε μία πένα για την Ελλάδα, ενώ τα βρετανικά ΜΜΕ επιμένουν στην απαίτηση να επανέλθει η Ελλάδα στη δραχμή.

Το ΔΝΤ θα αποφασίσει για την εκταμίευση της δικής του συμμετοχής στην πέμπτη δόση, ύψους 3,3 δισ. ευρώ, στις 8 Ιουλίου. Επικαλούμενο το καταστατικό του, έχει θέσει ως προϋπόθεση να λάβει εγγυήσεις ότι η ΕΕ θα συνεχίσει να χρηματοδοτεί την Ελλάδα και για τον επόμενο χρόνο. Μπορεί ο πρωθυπουργός να δηλώνει ότι αυτές οι εγγυ-

ήσεις εξασφαλίζονται από την απόφαση της συνόδου για το νέο πακέτο δανειοδότησης, όμως το ΔΝΤ ακόμα δεν έχει δηλώσει αν αυτό το θεωρεί ικανοποιητικό.

Το ύψος του νέου πακέτου που – τουλάχιστον στα χαρτιά – εγκρίθηκε θα εξαρτηθεί από τον τρόπο συμμετοχής των ιδιωτών πιστωτών (εκτιμάται γύρω στα 90-120 δισ. ευρώ). Δεν έχει ακόμα αποφασιστεί αν θα εγκριθεί με νέα σύμβαση μεταξύ της χώρας μας και των δανειστών. Προβλέπεται η εθελοντική συμμετοχή των ιδιωτών πιστωτών της Ελλάδας, με τη διακράτηση ομολόγων. Οι τράπεζες που κατέχουν ελληνικά ομόλογα, όταν αυτά λήγουν δεν θα τα ρευστοποιούν, αλλά θα τα αντικαθιστούν με νέα. Αυτή η πρόταση επικράτησε του γερμανικού σχεδίου, που προέβλεπε τη συμβολή του ιδιωτικού τομέα με καθορισμένο ύψος, προκειμένου η Γερμανία να ξεφορτωθεί μέρος από το οικονομικό και πολιτικό κόστος. Οι περισσότεροι όμως από τους Ευρωπαίους προτιμούν να μην ασκηθεί πίεση στις τράπεζες, από το φόβο πρόκλησης νέας γενικευμένης χρηματοπιστωτικής κρίσης. Θυμίζουμε ωστόσο ότι στη σύνοδο του περασμένου Μαρτίου είχε αποφασιστεί ότι στο μόνιμο μηχανισμό στήριξης που θα λειτουργήσει από το 2013 και μετά θα συμμετέχουν υποχρεωτικά και οι ιδιώτες. Σε κάθε περίπτωση η σύνοδος των υπουργών Οικονομικών της ευρωζώνης (ήταν προγραμματισμένη για τις 3 Ιουλίου αλλά αναβλήθηκε) θα κληθεί να λάβει σημαντικές αποφάσεις για τους όρους και τον τρόπο συμμετοχής των ιδιωτών στην αποπληρωμή του ελληνικού χρέους.

Υιοθετήθηκε επίσης η πρόταση Μπαρόζο-Γιούνκερ για μείωση στο 15% (από 50%) της συμμετοχής της Ελλάδας στα συγχρηματοδοτούμενα έργα. Το ποσό αυτό θα καλύπτεται από ταμεία της ΕΕ και θα παρακρατείται τα επόμε-

να χρόνια. Στελέχη της ΕΕ θα εγκατασταθούν στην Αθήνα ώστε να επιβλέπουν αν η Ελλάδα «χρησιμοποιεί τα χρήματα για την οικονομική ανάπτυξη». Στόχος είναι να μη χάσει η Ελλάδα 22 δισ. ευρώ που δεν μπορεί να απορροφήσει, καθώς δεν μπορεί να καλύψει την εθνική συμμετοχή. Πολύ σύντομα βέβαια θα παραδεχτούν ότι ακόμη και η μειωμένη στο 15% εθνική συμμετοχή δεν μπορεί να καλυφθεί.

Για πρώτη φορά σε κείμενο συμπερασμάτων συνόδου ζητήθηκε συναίνεση των πολιτικών δυνάμεων στο πρόγραμμα της τρόικας και τα κύρια μέτρα. Η αναφορά σε κύρια μέτρα άνοιξε το παράθυρο στη ΝΔ για να στηρίξει επιμέρους μέτρα του Εφαρμοστικού Νόμου δίχως να ψηφίσει το Μεσοπρόθεσμο, όπως κι έκανε. Υπογράμμισαν ακόμη ότι «με δεδομένη τη διάρκεια των μεταρρυθμίσεων η εθνική ενότητα αποτελεί προϋπόθεση για την επιτυχία του προγράμματος». Στρώνεται έτσι ο δρόμος για κυβερνήσεις συνεργασίας, δηλαδή για το πέρασμα από τη σημερινή συγκαλυμμένη χούντα στην αποκάλυπτη χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα.

Στη σύνοδο συζητήθηκε και σειρά σκληρών μέτρων ενάντια στη μετανάστευση, όπως επιθεωρήσεις, τεχνική και χρηματοδοτική βοήθεια και συντονισμένες επεμβάσεις από τη Frontex. Εγκρίθηκε επί της αρχής μεταρρύθμιση της ζώνης Σένγκεν, που επιτρέπει σε ορισμένες περιπτώσεις την επαναφορά των συνοριακών ελέγχων, «όταν τα κράτη-μέλη δεν είναι πλέον σε θέση να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις τους σύμφωνα με τους κανόνες του Σένγκεν για την αντιμετώπιση της παράνομης μετανάστευσης από τρίτες χώρες». Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο κάλεσε την Επιτροπή να καταθέσει συγκεκριμένες προτάσεις γι' αυτό το μηχανισμό το Σεπτέμβριο. Επίσης προβλέπεται η περαιτέρω ανάπτυξη του Ευρωπαϊκού Συστήματος Συνοριακών Ελέγχων ώστε να καταστεί επιχειρησιακό το 2013, ενώ συζητήθηκε και η θέσπιση ενός Κοινού Ευρωπαϊκού Συστήματος Ασύλου έως το 2012.

Η σύνοδος άναψε το πρώτο φως για την ένταξη της Κροατίας στην ΕΕ. Η υπογραφή της συνθήκης ένταξης θα γίνει μέσα στο 2011, ενώ τονίζεται ότι η Κροατία πρέπει «να συνεχίσει τις μεταρρυθμιστικές προσπάθειες» και θα συσταθεί μηχανισμός επιτήρησης για να διασφαλισθεί ότι το Ζάγκρεμπ θα τηρήσει τις δεσμεύσεις του. Μετά την υπογραφή της συνθήκης, θα οργανωθεί δημοψήφισμα

στην Κροατία και, αν εγκριθεί η ένταξη, η Κροατία θα γίνει το 28ο μέλος της ΕΕ την 1η Ιουλίου 2013.

Πριν ακόμη εκταμιευτεί η πέμπτη δόση, έχει αρχίσει η συζήτηση για την... έκτη δόση, ενώ ένας ακόμη πιο δύσκολος κύκλος αρχίζει, που αφορά στην υλοποίηση του Μεσοπρόθεσμου. Είναι πλέον πανθομολογούμενο ότι το Μεσοπρόθεσμο θα αποτύχει κι αυτό παταγωδώς, όπως το Μνημόνιο Ι. Μπορεί ο πρωθυπουργός να δηλώνει με τη γνωστή του υποκρισία ότι «αν είμαστε συνεπείς, τότε δεν θα υπάρξουν νέα μέτρα, αντίθετα θα υπάρξει και ελάφρυνση», όμως είναι βέβαιο ότι πολύ γρήγορα θα χρειαστούν

και νέα σκληρότερα μέτρα. Η ελληνική κρίση απειλεί ανά πάσα στιγμή να πάρει απρόβλεπτες διαστάσεις και να συμπαρασύρει σε ένα ντόμινο πολλές ευρωπαϊκές οικονομίες. Ο Τρισέ προειδοποίησε: «Η πιο σοβαρή απειλή για τη χρηματοοικονομική σταθερότητα στην ΕΕ προέρχεται από την αλληλεπίδραση της ευπάθειας των δημόσιων οικονομικών σε ορισμένα κράτη-μέλη και το τραπεζικό σύστημα, με πιθανές δευτερογενείς συνέπειες στην Ένωση και πέραν αυτής», και είναι ίσως αυτή μία από τις ελάχιστες ειλικρινείς δηλώσεις του.

■ Σοφία Θεοδοροπούλου

Αθώος ο Άρης Σειρηνίδης

Αθώωσε το Μικτό Ορκωτό Δικαστήριο τον αναρχικό Άρη Σειρηνίδα για την κατηγορία ότι πυροβόλησε κατά κλούβας των ΜΑΤ το καλοκαίρι του 2009 στην οδό Χαριλάου Τρικούπη στα Εξάρχεια. Δέκα μήνες μετά την προφυλάκισή του, ο Σειρηνίδης κρίθηκε κατά πλειοψηφία αθώος από τους τέσσερις ενόρκους, ενώ οι τρεις τακτικοί δικαστές μειοψήφισαν.

Η εισήγηση της εισαγγελέως της έδραστ ήταν καταδικαστική, ζητώντας την ενοχή για απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά συρροή και παράνομη οπλοχρησία. Η εισαγγελέας θεώρησε πως ο Σειρηνίδης είχε ανθρωποκτόνο πρόθεση και ζήτησε να καταδικαστεί για δυο απόπειρες ανθρωποκτονίας (η κλούβα είχε δεχτεί δυο πυροβολισμούς), αντί για δεκαεφτά που αντιμετώπιζε (ο αριθμός των αστυνομικών που επέβαιναν στην κλούβα).

Ο Σειρηνίδης είχε αρνηθεί τις κατηγορίες και κατά την απολογία του είχε σημειώσει πως «η πράξη για την οποία κατηγορούμαι έρχεται σε αντίθεση με την κεντρική μου πολιτική θεώρηση. Η πράξη αυτή δεν δίνει λογαριασμό σε κανένα. Εγώ ανήκω σε μια κοινότητα. Η αντίθεσή μου στο σύστημα είναι βαθιά, δεν προσωποποιείται και δεν ψάχνει να βρει βεντέτες με την αστυνομία. Αυτό το κάνει η αστυνομία».

Λίγο πριν οι δικαστές και οι ένορκοι αποσυρθούν για την απόφαση, ο Σειρηνίδης πήρε το λόγο και έκανε την παρακάτω πολιτική δήλωση:

«Στην επίμονή σας ερώτηση για τη θέση μου ως προς τον ένοπλο αγώνα, η απάντηση που αναμένεται είναι η δήλωση νομιμοφροσύνης. Η δήλωση νομιμοφροσύνης στην αστική τάξη και τους εκπροσώπους της. Αυτή δεν θα τη λάβετε από μένα ποτέ. Επαναλαμβάνω, λοιπόν, σταθερά τη θέση που είχα προβάλει στην απολογία μου. Στο οικογενειακό και πολιτικό μου περιβάλλον, η ρήση του Μαρξ από το Κομμουνιστικό Μανιφέστο ότι “οι κομμουνιστές θεωρούν ανάξιο τους να κρύβουν τις επιδιώξεις τους για τη βίαιη ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος” αποτελούσε αξιακή επιταγή.

Υπάρχει κάτι χειρότερο από τη φυλακή. Η απουσία της αξιοπρέπειας. Καταγόμαστε από μια παράδοση αγώνα που πηγαιίνει βαθιά στο παρελθόν και προχωρά ορμητικά στο μέλλον. Και αυτή δεν πρόκειται να την πετάξουμε σαν ένα πουκάμισο αδειανό».

Κυβερνητικό σχέδιο για την εκκένωση ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Να τερματίσει το κίνημα της πλατείας Συντάγματος επιχειρεί η κυβέρνηση, αδειάζοντάς την από τον κόσμο που το στηρίζει και που δείχνει αποφασισμένος να συνεχίσει μέσα στο καλοκαίρι.

Λαγός της κυβερνητικής εκστρατείας ο δήμαρχος Αθηναίων και τέως «Συνήγορος του Πολίτη» Καμίνης, που έχει αναλάβει πρωτοβουλία για να τερματιστεί η κατάληψη και ν' αποκατασταθεί η «εύρυθμη λειτουργία» της πλατείας. Στις 8/7 προχώρησε σε σύσκεψη για το θέμα με εκπροσώπους των εμπόρων, των επιμελητηρίων και του Εργατικού Κέντρου Αθήνας. Το πρόσχημα είναι η «ανατροπή της άσχημης εικόνας της πλατείας εν μέσω τουριστικής περιόδου». Δεύτερος λαγός ο περιφερειάρχης Αττικής Σγουρός, που έχει σηκώσει κι αυτός τη σημαία της «ευπρέπειας» του κέντρου της Αθήνας. Είχε προηγηθεί στις 7/7 άθλια δήλωση του υπουργού Δικαιοσύνης Μιλτιάδη Παπαϊωάννου περί «τσαντιριών» στο Σύνταγμα, που δίνουν στην Ελλάδα εικόνα λατινοαμερικάνικης χώρας.

Η πλατεία Συντάγματος, έχοντας καταξιωθεί στη συνείδηση των εργαζομένων, της νεολαίας, του λαού ως κέντρο αγώνα, ιδιαίτερα μετά την ηρωική στάση δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών που την υπερασπίστηκαν από την κτηνωδία των μηχανισμών καταστολής στις 28-29 Ιουλίου, είναι πλέον ένα σημείο αναφοράς που ενοχλεί αφάνταστα τη δοσίλογη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, την Τρόικα και όλα τα επιτελεία που ήδη σκέφτονται τα επόμενα βάρβαρα μέτρα που θέλουν να επιβάλουν, την κρίση που μέρα με τη μέρα ξεχειλώνει και κυρίως το πως θα αντιμετωπίσουν το νέο κύμα αγανάκτησης, οργής και αγώνων που σύντομα θα φουντώσει.

Με τη συκοφάντηση της πλατείας Συντάγματος και την «επιχείρηση ευπρέπεια» στο κέντρο της Αθήνας επιχειρούν να κλείσουν αυτό το κέντρο αγώνα, που το κοιτάζουν με ελπίδα οι «από κάτω» σ' όλη την Ελλάδα, να προετοιμάσουν ακόμα και μια εκκένωσή της από τις δυνάμεις καταστολής μέσα στο καλοκαίρι. Η επίσκεψη της υπουργού εξωτερικών των ΗΠΑ Χίλαρι Κλίντον μέσα στον Ιούλιο είναι ένας ακόμα λόγος και αφορμή.

Δεν μας πτοούν! Επιστρέφουμε τους απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς στους δοσίλογους βουλευτές και υπουργούς, στους ατσάλωτους «άρχοντες» της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, σ' αυτούς που δεν έχουν κουβέντα να πουν για τα «τσαντρία» όπου στέλνουν τις ζωές μας, με την εξάπλωση της φτώχειας, τη διάλυση των υπηρεσιών των δήμων, τα ναρκωτικά που διακινούνται μαζικά στο κέντρο της Αθήνας με τη συνενοχή της αστυνομίας και των δημοτικών αρχών, τις χιλιάδες απολύσεις και την εργοδοτική τρομοκρατία των επιχειρηματιών. Δεν απολογείται σ' αυτούς το κίνημα που παλεύει ενάντια στη σύγχρονη χούντα, δεν φοβάται να μείνει σε αντίσκηνα ακόμα και μέσα στο κατακαλόκαιρο, δεν ντρέπεται να μοιραστεί ένα πιάτο φαί από τις συλλογικές μας κουζίνες, όταν αυτοί κλείνονται στους γυάλινους πύργους τους.

Στηρίζουμε την πλατεία Συντάγματος, προετοιμάζουμε την υπεράσπισή της από κάθε σχέδιο εκκένωσης, οργανώνουμε την αντεπίθεση του κινήματος των «πλατειών», των εργαζομένων και της νεολαίας από το Σεπτέμβριο. Η σύγχρονη χούντα, οι εντολολόχοι της δοσίλογης κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και της Τρόικας, των πλουσίων μεγαλεμπόρων και μεγαλοξενοδόχων του κέντρου της Αθήνας, δεν θα περάσουν!

Νέα άσκηση καταστολής πλήθους στο Κιλκίς

Δεν πέρασαν 4 μήνες από την τελευταία κοινή άσκηση στο Κιλκίς των ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων και του ΝΑΤΟ για την καταστολή πλήθους σε αστικές περιοχές και μια νέα έλαβε χώρα. Από 7 ως 9 Ιούνη, στο Δροσάτο, έγινε κοινή άσκηση ελληνικών και αμερικάνικων δυνάμεων για τη «*διεξαγωγή επιχειρήσεων σε κατοικημένες περιοχές*», σύμφωνα με ανακοίνωση του Γενικού Επιτελείου Στρατού (ΓΕΣ). Οι ασκήσεις είναι πανομοιότυπες με εκείνες που πριν τέσσερις μήνες βγήκαν στη δημοσιότητα, με βίντεο το οποίο διέρρευσε, που απεικόνιζε διαδηλωτές με πανό που έγραφε «*peace*» να δέχονται οργανωμένες επιθέσεις από στρατιωτικά σώματα με αύρες, πλαστικές σφαίρες, αστυνομικά σκυλιά, κλπ.

Πρόκειται για την εκπαίδευση των Ελλήνων στρατιωτών στους Σχηματισμούς Μάχης (Battle Groups), ευέλικτα στρατιωτικά τμήματα στα πλαίσια του ευρωστρατού, που η ΕΕ έχει δημιουργήσει ήδη από το 2003 για άμεση επέμβαση σε περιπτώσεις «*διαχείρισης κρίσεων*» και καταστολής πλήθους. Ύστερα από απόφαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, οι Σχηματισμοί αυτοί εντός 10 ημερών θα αναπτύσσονται για την επιβολή της «τάξης». Με δυναμικό 1.500 ατόμων, θα έχουν δυνατότητα ανάπτυξης σε ακτίνα 6.000 χλμ. από τις Βρυξέλλες. Επί της ουσίας, είναι μέρος της εκπαίδευσης για την προετοιμασία των Ενόπλων Δυνάμεων των χωρών του ΝΑΤΟ και της ΕΕ, ώστε να μπορούν να αντιμετωπίσουν λαϊκές κινητοποιήσεις εντός και εκτός των συνόρων των χωρών του ΝΑΤΟ και της ΕΕ.

Το ΓΕΣ έσπευσε να ρίξει στάχτη στα μάτια ανακοινώνοντας πως «*ο σκοπός της εκπαίδευσης συνδέεται με στρατιωτικές αποστολές στο εξωτερικό και πιο συγκεκριμένα με τη συμμετοχή στις επιχειρήσεις υποστήριξης ειρήνης και παροχής ανθρωπιστικής βοήθειας, όπως η KFOR και η ISAF (σ.σ. νατοϊκές δυνάμεις σε Κόσσοβο και Αφγανιστάν)*». Πίσω από τις «*συμβατικές υποχρεώσεις*» της χώρας έναντι του ΝΑΤΟ, το οποίο απαιτεί ύπαρξη αξιόμαχων τμημάτων για την επιβολή της τάξης στις ιμπεριαλιστικές αποστολές, η κυβέρνηση καλύπτει την εκπαίδευση τμημάτων του στρατού για να επέμβουν σε περιπτώσεις καταστολής πλήθους.

Ύστερα από τις στρατιωτικού τύπου επιχειρήσεις στο Σύνταγμα, με ανεξέλεγκτο χημικό πόλεμο και τυφλά χτυπήματα στο πλήθος, η καταστολή περνάει σε νέα φάση. Η αστική τάξη, οι τραπεζίτες, οι τοκογλύφοι και το υπηρετικό τους προσωπικό στις κυβερνήσεις και στον κρατικό μηχανισμό γνωρίζουν καλά πως τα όρια ανοχής των εργαζομένων μαζών έχουν τελειώσει και η πολιτική κρίση στα επιτελεία τους το μόνο που κάνει είναι να ροκανίζει τα σάπια ξυλοπόδαρα του πολιτικού συστήματος. Εφόσον η καταστολή είναι το μόνο και το τελευταίο στήριγμα ενός χρεοκοπημένου καπιταλισμού και ενός σάπιου κοινωνικού και πολιτικού οικοδομήματος, είναι αναγκασμένοι πλέον χωρίς προσχήματα να καταργήσουν ακόμα και κάθε έννοια αστικής νομιμότητας και ατομικών ελευθεριών για να επιβάλουν τη βαρβαρότητα του κεφαλαίου.

Στη 48ωρη απεργία έγινε συνείδηση και στον τελευταίο κάτοικο της χώρας πως η χούντα των αφεντικών, Ελλήνων και ξένων, αντιμετωπίζει ολόκληρο το λαό ως θανάσιμο εχθρό και δεν θα διστάσει την κρίσιμη στιγμή να μετατρέψει την πλατεία Συντάγματος (και όποια άλλη προκύψει) σε πλατεία Τιεμ Αν Μεν. Θα επαναλάβουμε λοιπόν αυτούσιο αυτό που γράφαμε στην Ε.Π. Μαρτίου, με αφορμή την πρώτη άσκηση στο Κιλκίς: «*Οι λαϊκές επαναστάσεις στον αραβικό κόσμο, αλλά και οι κοινωνικές εκρήξεις ενάντια στις επιπτώσεις της καπιταλιστικής κρίσης, επισπεύδουν την προετοιμασία της ευρωπαϊκής μπουρζουαζίας για να κατεβάσει τα τανκς στους δρόμους ενάντια στην εργατική τάξη και τη νεολαία. Αυτές οι εξελίξεις κάνουν ακόμα πιο επιτακτική την ανάγκη της ανασυγκρότησης-ανασύνθεσης του εργατικού κινήματος, για την αποτροπή αυτής της ζοφερής προοπτικής και την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος*».

Εξέγερση ενάντια στη Χούντα τη ΔΕΝ ΦΕΥΓΟΥΜ

*Ιστορικής σημασίας είναι τα
γεγονότα που ονομάστηκαν*

«Ιουνιανά» του 2011

και περιλαμβάνουν τις

γιγαντιαίες συγκεντρώσεις

από συνολικά περίπου

500.000 ανθρώπους στις 5

Ιουνίου στις πλατείες των

μεγάλων πόλεων της χώρας

και κυρίως του Συντάγματος,

την 24ωρη Γενική Απεργία

στις 15 Ιουνίου και την 48ωρη

Γενική Απεργία στις 27-28

Ιουνίου (την πρώτη μετά

την μεταπολίτευση και την

πρώτη στην Ευρώπη μετά

το Μάη του '68!), και τις

μεγάλες συγκρούσεις που

ακολούθησαν στο κέντρο

των Αθηνών, κυρίως την

δεύτερη ημέρα της 48ωρης

Απεργίας, ημέρα αποκλεισμού

της Βουλής λόγω της

ψήφισης του ανθρωποκτόνου

Μεσοπρόθεσμου

Προγράμματος.

■ *Σωφρόνης Παπαδόπουλος*

Πρόκειται σίγουρα για γεγονός μεγαλύτερης ιστορικής σημασίας από την 25^η Μάη του 1976 και τον Δεκέμβρη του 2008, και μπορούν να συγκριθούν με τα «Ιουλιανά» του 1965 ή ακόμη και με την εξέγερση του «Πολυτεχνείου». Το κίνημα που ξεκίνησε στις 25 Μάη, το κίνημα των πλατειών ή των «αγανακτισμένων» όπως έχει ονομαστεί, ουσιαστικά ήταν μια **εξέγερση χαμηλής έντασης**, μια ανώτερη φάση στον **παρεταταμένο κοινωνικό πόλεμο** που ξεκίνησε πριν ενάμιση χρόνο και κυρίως μετά το Μνημόνιο, αλλά ειδικά τα «Ιουνιανά» ήταν κάτι παραπάνω, η κορύφωση αυτής της νέας φάσης και μάλλον το τέλος αυτής της **συγκεκριμένης εξεγερσιακής περιόδου**.

Ένας πρώτος απολογισμός

Αν και είναι νωρίς για απολογισμό ή ιστορική αποτίμηση του κινήματος (πάντοτε τα μεγάλα γεγονότα χρειάζονται χρόνο για να «τοποθετηθούν» στην Ιστορία ή στη συλλογική συνείδηση των εργαζόμενων και της πρωτοπορίας), υπάρχει επιτακτική ανάγκη να βγουν ορισμένα βασικά συμπεράσματα. Πατί **ο Αγώνας Συνεχίζεται** και πρέπει να συνεχιστεί μέχρι να φύγουν Κυβέρνηση, Τρόικα, μνημόνια.

Α) Τυπικά ή ακόμη και φαινομενικά αυτή η μεγαλειώδης φάση «τελειώνει» **χωρίς να εκπληρώνει τον άμεσο στόχο της**: Την αποτροπή της ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου Προγράμματος και του Εφαρμοστικού Νόμου. Όσο και αν έχει «μικρή» σημασία αυτό το γεγονός, αφού η εφαρμογή αυτών των εκτρωμάτων είναι απειρώς δυσκολότερη από την ψήφιση από τους δοσίλογους της Βουλής, δεν πρέπει να υποτιμηθεί γιατί όσο θα υπάρχει το Μεσοπρόθεσμο θα επιφέρει σοβαρές επιπτώσεις στους εργαζόμενους, στα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία.

Με την παραπάνω επιφύλαξη, μπορεί να ειπωθεί ξεκάθαρα ότι το κίνημα της 25ης Μάη με την αποκορύφωσή του, τα «Ιουνιανά», αποτελεί μια **μεγάλη - ίσως και καθοριστική - τομή**, που επιταχύνει όλες τις εξελίξεις στην περίοδο της θανάσιμης κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού και **διαμορφώνει νέες εξελίξεις, κρίσιμες και αποφασιστικές** στην πορεία της ταξικής πάλης: Τις κοινωνικές και ιδίως τις πολιτικές μετατοπίσεις και αλλαγές, την κρίση του αστικού μπλοκ εξουσίας και συνολικά της αστικής εξουσίας, τις μεταβολές στο εσωτερικό της αστικής τάξης, του πολιτικού συστήμα-

τος και του κράτους, αλλά και τις αλλαγές στο εσωτερικό της εργατικής τάξης και του εργατικού κινήματος, στη διαμόρφωση της συνείδησης αλλά και των πολιτικών και πρακτικών των εργαζόμενων και λαϊκών μαζών κλπ. Συγκεκριμένα, το κίνημα αυτό:

- **Διέλυσε το ΠΑΣΟΚ**, κάνοντας αδύνατη την παραμονή του στην εξουσία και θέτοντας στην ημερησία διάταξη την πτώση του.

- Κατάφερε συντριπτικά πλήγματα στο πολιτικό σκηνικό, όξυνε την πολιτική κρίση.

- Κατάφερε ισχυρά πλήγματα στην κυρίαρχη αστική ιδεολογία, στο μεταπολιτευτικό αστικό αξιακό σύστημα, στο παρακαμιακό ιδεολόγημα του Νεοφιλελευθερισμού και ακόμη στην ενσωμάτωση των μαζών στην ιμπεριαλιστική ΕΕ.

- Προκάλεσε σοβαρά ρήγματα στις σχέσεις του κεφαλαίου με τα μεσαία και κατώτερα αστικά και μικροαστικά στρώματα. Επιπλέον προκάλεσε προσέγγιση μερικών τέτοιων στρωμάτων με τους εργαζόμενους, ακόμη μεγαλύτερη και από τη Γενική απεργία της 5ης Μάη 2010.

Β) Στην πορεία του κινήματος ξεπεράστηκαν πολλές αδυναμίες και ενισχύθηκαν τα προτερήματα και οι αρετές του, που αποτελούν σοβαρές παρακαταθήκες:

- Προχώρησε πολιτικά, από το πρώτο ψήφισμα της Λαϊκής Συνέλευσης που είχε περιορισμένο πολιτικό περιεχόμενο (του τύπου «Να φύγουν αυτοί που μας οδήγησαν εδώ: Κυβερνήσεις, Τρόικα, Μνημόνια και όλοι όσοι μας εκμεταλλεύονται» ή «Δεν χρωστάμε, δεν πουλάμε, δεν Πληρώνουμε») σ' ένα μίνι μεταβατικό πρόγραμμα με αιχμές το Χρέος, τη Δημοκρατία, την Εθνική Κυριαρχία, την Αξιοπρέπεια, που περιγράφεται από αιτήματα όπως Όχι στις ιδιωτικοποιήσεις, Εθνικοποιήσεις τραπεζών και επιχειρήσεων, Κοινωνικός Έλεγχος κλπ.

- Προχώρησε η ενοποίηση του κινήματος με τα παραδοσιακά κομμάτια του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος και υποχώρησαν σημαντικά οι απόψεις «εναντίον των κομμάτων» και οι εθνικιστικές απόψεις.

- Μέσα σε λίγες μέρες προχώρησε από μια κατά βάση παθητική αντίσταση σε μια μερική ενεργητική αντίσταση σημαντικών κομματιών εργατικών και λαϊκών μαζών.

- Απόκτησε αυτοπεποίθηση στις δυνάμεις του -ως αίτιο και αιτιατό του παραπάνω-, μια πολύ σημαντική και αποφασιστική παρακαταθήκη. Εξουδετέρωσε τις θεωρίες συνομοσιολογίας του ΠΑΣΟΚ, που είχαν στόχο να το δυσφημήσουν και να το απομονώσουν από τις μάζες, όπως επίσης και την γνωστή πρακτορολογία των ρεφορμιστών και την σιχαμερή κλάψα τους «εναντίον κάθε μορφής βίας», που έβλεπαν παντού την δράση «του κράτους και του παρακράτους».

- Όπως ήταν φυσικό, η ορμητική και αδιαμεσολάβητη είσοδος λαϊκών μαζών στο πολιτικό προσκήνιο κατέδειξε την κρίση σχεδόν του συνόλου της αριστεράς (ρεφορμιστικής, ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής) σε στρατηγικό, προγραμματικό και τακτικό επίπεδο:

α) Αποδείχτηκε η ανικανότητα του **ΚΚΕ** να αντιληφθεί την πραγματική κίνηση της ιστορίας, η πρακτορολογία και η φοβική του στάση απέναντι σε οτιδήποτε αυθεντικό και αυθόρμητο, η κενολογία της πολιτικής του και οι αερολογίες «περί οργανωμένης ταξικής πάλης», και για ακόμη μια φορά ο αντιδραστικός και επικίνδυνος ρόλος του για το κίνημα. Σε κάθε περίπτωση, όλες οι τελευταίες συγκλονι-

στικές εξελίξεις συντελούνται όχι μόνο χωρίς τη δική του παραμικρή συμμετοχή, αλλά και σε μεγάλο βαθμό εναντίον της πολιτικής του.

β) Οι δυνάμεις του **ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ**, κυρίως ΣΥΝ και ΚΟΕ, είχαν μια «φιλική στάση» προς το κίνημα και το αυθόρμητο, και προσπάθησαν να του δώσουν χαρακτηριστικά «φεστιβάλ» (σαν μια απλή συγκέντρωση αγανακτισμένων που εκφράζουν την οργή τους, κάνουν συζητήσεις αλλά τίποτε παραπάνω, και κυρίως δεν μπορούν να επιβάλλουν μία νίκη, ούτε να οργανωθούν για να επιτύχουν τους στόχους τους). Όμως δεν πέτυχαν τον σκοπό τους και οι εξελίξεις τους ξεπέρασαν. Για ακόμη μια φορά οι δυνάμεις αυτές είδαν σ' αυτό το κίνημα, όπως παλαιότερα στο Φόρουμ, την ευκαιρία για επικοινωνιακή αντιπολιτευτική πολιτική (σ' αυτό βοήθαί και η στάση του Πάγκαλου κλπ) και εκλογικά οφέλη.

γ) Οι δυνάμεις του **μ-λ** χώρου, όπως πάντα, αντιμετώπισαν αψ' υψηλού το κίνημα, σαν οι μόνοι που κατέχουν την μεγάλη αλήθεια ή μπορούν να κρίνουν τα πάντα και τους πάντες. Το **ΣΕΚ** είχε μια παρόμοια φοβική ή εχθρική στάση που εκφράστηκε με το «να κρατήσουμε αποστάσεις από το αυθόρμητο και τον αυτόνομο/αναρχοαυτόνομο χώρο και να στραφούμε στα συνδικάτα και τους μαζικούς φορείς». Οι υπόλοιπες δυνάμεις της **ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, αν και καθυστερημένα, κατάλαβαν την ανάγκη να επέμβουν, ωστόσο αυτή η επέμβαση άρχιζε και τελείωνε στην προσπάθεια «να δώσουν προοπτική» και «πολιτική πλατφόρμα» στο κίνημα, δίχως να εμπλέκονται στα καθήκοντα που έθετε το ίδιο το κίνημα. Πολλές τους ενέργειες, ειδικά του Συντονισμού πρωτοβάθμιων σωματείων, πέρα από τον αιώνιο και ενοχλητικό μεγαλοϊδεατισμό τους είχαν και «διασπαστικό» χαρακτήρα.

- Επιβεβαιώθηκε και πάλι ότι το επαναστατικό προτσές στην Ελλάδα είναι αρκετά πλούσιο και ποικιλόμορφο. Οι μορφές τους δεν είναι οι κλασικές-παραδοσιακές (συνδικάτα, μαζικοί φορείς κλπ) αλλά διάφορες μορφές αυτοοργάνωσης (επιτροπές, συνελεύσεις ή μορφές αυτών) που δημιουργούν εκρηκτικά κινήματα, μεγάλα πολιτικά γεγονότα, εξεγερσιακές καταστάσεις κλπ.

- Η αυθόρμητη, η αδιαμεσολάβητη κίνηση των μαζών είναι πράγματι πολύ σημαντική, είναι ο απαραίτητος «ατμός» για την ώθηση. Ωστόσο, είναι η επαναστατική διαμεσολάβηση αυτή που τελικά θα οδηγήσει στη νίκη τις εργαζόμενες και εκμεταλλευόμενες τάξεις. Έτσι κάθε υποταγή στο αυθόρμητο, στο πλήθος, στον κινήματισμό, από ένα σημείο και πέρα είναι επικίνδυνα, γιατί δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι ο αντίπαλος είναι οργανωμένος, έχει τεράστιο προσωπικό και οικονομική εξουσία και είναι αδίστακτος για την υπεράσπιση των συμφερόντων του. Από την άλλη μεριά, η αψ' υψηλού κριτική, η αγνόηση της αυθόρμητης κίνησης των «από κάτω», της «αυτενέργειας» τους, είναι ιστορικά καταδικασμένη και αποτελεί αναίρεση της επαναστατικής διαδικασίας.

Τέλος, μακριά από εμάς αναζητήσεις «νέων υποκειμένων» της επανάστασης, πολύ περισσότερο όταν εμπλέκονται γεωγραφικά ή σημειολογικά χαρακτηριστικά, όπως οι «Πλατείες», που εμφανίζονται με την μία ή την άλλη μορφή σχεδόν σε κάθε περίοδο κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και του εργατικού κινήματος.

ς χρεοκοπίας και της καταστολής

Ε ΑΝ ΔΕΝ ΦΥΓΟΥΝ

Προς τον Πολιτικό Βοναпарτισμό

Το κίνημα της 25^{ης} Μάη προκάλεσε και προκαλεί σοβαρές αλλαγές και κρίσεις στο πολιτικό αστικό σύστημα και στο κράτος, που άλλωστε αντιμετώπιζαν σοβαρά προβλήματα αμφισβήτησης λόγω της δομικής κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού.

Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ είναι καθαρά προϊόν πρωτοφανούς εκλογικής εξαπάτησης, ακόμη και για τα αστικά δεδομένα. Η ελάχιστη νομιμοποίησή του περιορίστηκε ακόμη περισσότερο με τις μνημονιακές πολιτικές που ακολούθησε. Οι αγώνες των εργαζομένων απομόνωνσαν πολιτικά και κοινωνικά το ΠΑΣΟΚ και το κυρίαρχο πολιτικό σύστημα από τις μάζες, σε πρωτοφανή επίπεδα. Αυτή η τάση των τελευταίων χρόνων προς ένα πολιτικό Βοναпарτισμό, φαίνεται να ενισχύεται στο άμεσο μέλλον. Το κίνημα της 25^{ης} Μάη, και κυρίως τα «Ιουνιανά», με την τεράστια κοινωνική πίεση που άσκησαν στο ΠΑΣΟΚ, το απονομιμοποίησαν και το απομόνωνσαν σχεδόν ολοσχερώς, χωρίς την παραμικρή προοπτική ανάκαμψης αλλά και με την κατάρρευση ή ακόμη την εξαφάνισή του από την πολιτική σκηνή να είναι ορατά ενδεχόμενα. Εκτός από το ΠΑΣΟΚ απονομιμοποιήθηκε και αποσταθεροποιήθηκε ολόκληρο το πολιτικό σύστημα, τουλάχιστον όπως λειτουργούσε από τη Μεταπολίτευση και μετά, δηλαδή το δικομματικό σύστημα και οι **συνήθεις σχέσεις αντιπροσώπευσης** των μαζών με τα αστικά κόμματα (ΠΑΣΟΚ και ΝΔ).

Αυτός ο διαχωρισμός ανάμεσα στις ανάγκες και τις απαιτήσεις της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας και το αστικό

πολιτικό σύστημα, δεν συνιστά μόνο έναν ακραίο νεοφιλελευθερισμό των κυρίαρχων αστικών πολιτικών δυνάμεων αλλά **ουσιαστικά μια αυτονόμησή τους**, ένα πραγματικό Βοναпарτισμό. Τα «Ιουνιανά» έδειξαν ότι προχωράμε ταχύτατα προς μια τέτοια κατάσταση, ή προς μια «κινεζοποίηση» της πολιτικής ζωής (εκτός από την κοινωνική «κινεζοποίηση» με τις επιθέσεις σε μισθούς, συντάξεις, βιοτικό επίπεδο, δικαιώματα κλπ). Η «συναίνεση» των αστικών δυνάμεων, και κυρίως ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, που επιδιώκεται με λύσσα από τους αστούς και τους ιμπεριαλιστές, αργά η γρήγορα θα γίνει, και σε κάθε περίπτωση μετά τις εκλογές θα είναι ένα πολύ σοβαρό βήμα στην προσπάθεια θωράκισης και αντιδραστικής μετάλλαξης του αστικού κράτους μέσω μια Συνταγματικής μεταρρύθμισης. Αυτό που σχεδιάζεται και που σιγά-σιγά γίνεται πραγματικότητα δεν είναι μια απλή αντιδημοκρατική «εκτροπή» ή «ανωμαλία» ή μια «φαρσοκωμωδία», αλλά κάτι πολύ σοβαρότερο. Είναι μια **καθεστωτική μετάλλαξη**, για μια «κινεζοποίηση» του αστικού καθεστώτος, όπου κατά πάσα πιθανότητα θα διατηρηθεί το κοινοβουλευτικό περιβλημα αλλά θα θωρακιστεί σε κάθε προσπάθεια παρέμβασης στην πολιτική σκηνή του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Οι καιροί δεν επιτρέπουν να αγνοηθούν οι δηλώσεις Μπαρόζο πριν από ένα χρόνο για τις χώρες του Νότου όταν υπενθύμιζε «ότι υπάρχουν και οι δικτατορίες», ή του Μητσοτάκη στον Παπαχελά (Σκάι) ότι «για την υπεράσπιση δημοκρατίας θα πρέπει αν χρειαστεί να έχουμε και νεκρούς!» Στο «Βήμα» στις 5 Ιούνη, ο Ψυχάρης, ως ο πλέον αρμό-

διος και έγκυρος γνώστης των **αντιδημοκρατικών και χουντικών εκτροπών** και της χούντας, έκανε απειλητικά λόγο για πιθανή πρόκληση «τέτοιας διασάλευσης της τάξης που θα δικαιολογούσε **έκτακτα μέτρα, δηλαδή εκτροπή από τη συνταγματική τάξη**», ενώ συχνές-πυκνές είναι και οι δηλώσεις του Πάγκαλου για τα τανκς κλπ.

Ο Βοναпарτισμός ή ακόμη και η προσπάθεια μετάλλαξης του καθεστώτος δεν είναι ελληνικό σχέδιο, αλλά μια κατάσταση και ένα σχέδιο Ευρωπαϊκό ή και Παγκόσμιο. Άλλωστε η «Ευρωσυνθήκη» (το παλιό «Ευρωσύνταγμα»), όταν θα μπορέσουν να την θέσουν σε πλήρη ισχύ, είναι ένα αυταρχικό και ολοκληρωτικό έκτρωμα, μια καθεστωτική μετάλλαξη με ολέθριες συνέπειες για τα δημοκρατικά, πολιτικά, συνδικαλιστικά δικαιώματα και τις ατομικές ελευθερίες. Για άλλη μια φορά στην Ιστορία αποκαλύπτεται, ότι το καπιταλιστικό σύστημα, ιδιαίτερα στην κρίση και την παρακμή του, είναι ασύμβατο με τις δημοκρατικές ελευθερίες, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα.

Ειδικά στην Ελλάδα, λόγω και της χρεοκοπίας του καπιταλιστικού συστήματος και της οξυτάτης κρίσης των αστικών δυνάμεων, οι αντιδημοκρατικές -και όχι μόνο- καταστάσεις έχουν προχωρήσει αρκετά. Η ΕΕ, η τρόικα διαμέσου και του ΠΑΣΟΚ, των μνημονιακών πολιτικών και των πιέσεων για συναίνεση, σπρώχνουν αποφασιστικά χρησιμοποιώντας τον ελληνικό λαό σαν πειραματόζωο για τους υπόλοιπους λαούς της Ευρώπης, προς ένα Βοναпарτισμό, μια «κινεζοποίηση» της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, προς μια καθεστωτική μετάλλαξη. Αλλά και

κάτι ακόμη: Μαζί με την απώλεια της οικονομικής κυριαρχίας έχουμε και μια πρωτοφανή επίθεση, με τη βοήθεια εγχώριων Κουίσλινγκ, στην πολιτική ακεραιότητας της χώρας και στην αξιοπρέπεια του ελληνικού λαού. Επιβάλλουν **μια νέου τύπου αποικιοκρατία**, που αρχίζει με πρωτοφανείς ύβρεις και συκοφαντίες ενάντια στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία και φτάνει μέχρι την επιβολή τοποτηρητών αλά Εδουάρδο Λω που θα ελέγχουν τα πάντα. Η ρήξη με την ΕΕ πια δεν είναι αναγκαία μόνο για ταξικούς και οικονομικούς λόγους, για το χρέος κλπ, αλλά και για λόγους ανάπτυξης και ακόμη ως ένα **αποφασιστικό βήμα προς την ανάκτηση του δικαιώματος των εργαζομένων** να αποφασίζουν ελεύθερα και δημοκρατικά για την οικονομία, τις προτεραιότητες και τις ανάγκες τους, τον πολιτισμό, το περιβάλλον κλπ. Αυτό δε σημαίνει εθνικό απομονωτισμό, αλλά ανάμεσα στ' άλλα μια **τεράστια συμβολή** του ελληνικού λαού στο επαναστατικό διεθνιστικό στόχο της διάλυσης της ιμπεριαλιστικής νεοφιλελεύθερης Ε.Ε. Μια διάλυση που θα είναι ήττα στρατηγικής σημασίας για την ευρωπαϊκή και παγκόσμια μπουρζουαζία και ένα τεράστιο βήμα προς την Παγκόσμια Επανάσταση και το Σοσιαλισμό.

Το κίνημα της 25^{ης} Μάη, η Πλατεία Συντάγματος των «αγανακτισμένων» της Ευρώπης, έκανε το μέλλον του Ευρώ και της Ε.Ε. πιο αβέβαιο και αυτό αποτελεί μια πραγματική συμβολή του ελληνικού λαού στον αγώνα για την διάλυση της Ευρώπης των καπιταλιστών, του νεοφιλελευθερισμού, του πολέμου, της καταπίεσης και του ρατσισμού.

Έρχεται και η τυπική χρεοκοπία

Δεν πρόλαβαν να ψηφίσουν το Μεσοπρόθεσμο και ήδη μιλούν για την αποτυχία του και την ανάγκη λήψης νέων, ακόμη πιο σκληρών μέτρων. Είναι βέβαιο ότι στις αρχές του Φθινόπωρου -ίσως και νωρίτερα- η κυβέρνηση θα πρέπει να πάρει νέα, σκληρά, αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα. Ο Βενιζέλος παραδέχτηκε ότι η ύφεση το 2011 θα είναι 3,9% (είναι η τρίτη φορά που αναθεωρείται, αρχικά την υπολόγιζαν στο 3% και μετά στο 3,5%.) και είναι βέβαιο ότι θα ξεπεράσει το 4% ή και το περσινό 4,5%. Το υπουργείο Οικονομικών ανακοίνωσε ότι οι ληξιπρόθεσμες οφειλές του κράτους τον Απρίλιο ήταν 6,4 δις ευρώ, από 6,1 δις που ήταν πριν από ένα μήνα. Τα ασφαλιστικά ταμεία έχουν άμεσες οφειλές 2,4 δις ευρώ και τα νοσοκομεία -παρά τις τεράστιες περικοπές- 1,9 δις ευρώ. Η άτυπη στάση πληρωμών του κράτους όχι μόνο συνεχίζεται, αλλά και μεγαλώνει. Με λίγα λόγια, η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού **δεν είναι αναστρέψιμη** και όλοι, ευρωπαίοι, αμερικανοί και λοιποί, ετοιμάζονται για την τυπική χρεοκοπία του.

Όπως όλα δείχνουν, από τις πρώτες μέρες του Σεπτεμβρίου κάθε είδους εξελίξεις θα είναι καταγιστικές. Η οικονομική, κοινωνική, πολιτική και αξιακή κρίση του ελληνικού καπιταλισμού θα χτυπήσει κόκκινο. Η φτώχεια, η ανεργία, η εξαθλίωση θα εκτιναχτούν στα ύψη και θα αγκαλιάσουν την μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας. Το βιοτικό επίπεδο και τα στάνταρ ζωής (υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση, κοινωνικά αγαθά κλπ) θα σημειώσουν κάθετη πτώση, που θα γυρίσουν δεκαετίες πίσω την ελληνική κοινωνία.

Τον Σεπτέμβριο έρχεται και πάλι η τρόικα για τον τριμηνιαίο οικονομικό έλεγχο ενόψει της έγκρισης της 6^{ης} δόσης, και θ' αρχίσουν πάλι οι ομοβροντίες από την κυβέρνηση και τους «παπαγάλους» της για νέα μέτρα. Η Τρόικα θα «επιβλέψει» και το λεγόμενο πρόγραμμα αποκρατικοποιήσεων, δηλαδή το μεγάλο φαγοπότι σε βάρος της δημόσιας περιουσίας τουλάχιστον 50 δις ευρώ. Πρόκειται για μια λεηλασία του πλούτου που ανήκει στον ελληνικό λαό και για μια μοιρασιά ανάμεσα στα

διάφορα ενδοαστικά, ντόπια και ξένα συμφέροντα που εκπροσωπούνται από Τρόικα-ΠΑΣΟΚ-ΝΔ. Πάνω στο ζήτημα των «αποκρατικοποιήσεων» υπάρχει απόλυτη σύμπνοια/συναίνεση ΠΑΣΟΚ και ΝΔ και λοιπών κομπάρσων του αστικού πολιτικού σκηνικού. Η ΝΔ, μάλιστα, όρισε τον δικό της εκπρόσωπο στο νέο οργανισμό των αποκρατικοποιήσεων.

Επίσης, τον Σεπτέμβριο θα έρθει στη Βουλή προς ψήφιση η νέα Δανειακή Συνθήκη, χειρότερη από την πρώτη (η οποία, 1^{1/2} χρόνο μετά, δεν έχει έρθει για επικύρωση στο Κοινοβούλιο!), και επί της ουσίας μια νεοαποικιακού τύπου σύμβαση, όπου για το νέο δάνειο θα υποθηκεύονται τα πάντα: οργανισμοί, δρόμοι, κτίρια, νησιά, δράση, μνημεία...μέχρι κυριολεκτικά οι ζωές όσων κατοικούν σ' αυτή τη χώρα.

Όλα αυτά είναι αδύνατο να τα διαχειριστεί το διαλυμένο και αποσαθρωμένο ΠΑΣΟΚ και το Φθινόπωρο η κατοχική κυβέρνηση, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θα οδηγηθεί σε κατάρρευση. Όμως, είναι αδύνατον να τα διαχειριστεί και οποιοδήποτε άλλο μονοκομματικό ή συναινετικό αστι-

κό επιτελείο που θα προκύψει μετά από τις επερχόμενες εκλογές. Πάνω απ' όλα η κρίση του ελλ. καπιταλισμού δεν είναι διαχειρίσιμη. Κάθε προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ ή άλλου αστικού πολιτικού κόμματος ή σχηματισμού να συνεχίσει την ίδια πολιτική των Μνημονίων και των Μεσοπρόθεσμων οδηγεί σε εξεγερσιακές και συγκρουσιακές καταστάσεις που είναι αδύνατο να περιγραφούν. Οι εργαζόμενες και λαϊκές μάζες έχοντας συνειδητοποιήσει σε μεγάλο βαθμό την επερχόμενη καταστροφή, την ανικανότητα και την ακαταλληλότητα της αστικής πολιτικής και των αστικών κομμάτων, την δική τους δύναμη στους αγώνες και στους δρόμους και όχι στις κάλπες, θα συνεχίσουν με μεγαλύτερη ορμή και αποφασιστικότητα τον παρατεταμένο πόλεμο που άρχισε πριν από ενάμιση χρόνο. **Ο Ιούνιος θα είναι μάλλον «παιδικό πάρτι» μπροστά στον Σεπτέμβρη.** Σε γενικές γραμμές ανοίγεται μια περίοδος παρατεταμένης πολιτικής αστάθειας, που σε συνδυασμό με την όλο και οξύτερη οικονομική και κοινωνική κρίση, μας εισάγει με γοργά βήματα σε **προεπαναστατική περίοδο**.

Ν/Σ Διαμαντοπούλου: Η τριτοβάθμια εκπαίδευση στην γκιλοτίνα

Μετά από καθυστερήσεις, αναβολές και υπαναχωρήσεις, η κυβέρνηση φαίνεται ότι θέλει και τυπικά πλέον να γράψει τους τίτλους τέλους του δημόσιου πανεπιστημίου. Αμέσως μετά την ψήφιση του επαίσχυντου μεσοπρόθεσμου κατατέθηκε στο Υπουργικό Συμβούλιο ο νέος νόμος για την ανώτατη εκπαίδευση. Με κάποιες μικρές διαφοροποιήσεις και αλλαγές της τελευταίας στιγμής, στις 4 Ιούλη δόθηκε στη δημοσιότητα το τελικό σχέδιο νόμου. Στόχος της κυβέρνησης είναι ο νόμος να ψηφιστεί μέσα στο κατακαλόκαιρο, το αργότερο αρχές Αυγούστου, και να ακολουθήσει το Σεπτέμβρη νέος νόμος, με σαρωτικές συγχωνεύσεις και κλεισίματα σχολών ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Το ν/σ κινείται πιστά στις περσινές εξαγγελίες του πρωθυπουργού στους Δελφούς (βλέπε Ε.Π. Οκτώβρη 2010) και μεταστρέφει πλήρως την ίδια την έννοια και το ρόλο του δημόσιου πανεπιστημίου. Συνοπτικά τα βασικά σημεία του είναι:

1. Χρηματοδότηση ΑΕΙ-ΤΕΙ: Η χρηματοδότηση περνάει στα χέρια ιδιωτών. Την αναλαμβάνει ένα Νομικό Πρόσωπο Ιδιωτικού Δικαίου (ΝΠΙΔ), που θα λειτουργήσει ως ανώνυμη εταιρεία, με συναλλαγές, αγοραπωλησίες, εμπορικές συμφωνίες και προσέλκυση κεφαλαίων «οποιασδήποτε μορφής» και από «οποιαδήποτε πηγή». Αν και τελευταία στιγμή απαλείφτηκε ο όρος των διδασκων, το Συμβούλιο Διοίκησης μαζί με το ΝΠΙΔ έχουν κάθε δικαίωμα να επιβάλουν διδάκτρα αν κρίνουν ότι οι πόροι του ΑΕΙ/ΤΕΙ δεν επαρκούν. Στο «έργο» του περιλαμβάνονται οι

σχέσεις του Πανεπιστημίου με την αγορά και η παροχή εμπορικών υπηρεσιών προς τρίτους. Η δημόσια επιχορήγηση (και όχι οι δημόσιες δαπάνες) θα κατανέμεται βάσει κριτηρίων και δεικτών(ς). «Ανεξάρτητη» αρχή (ΑΔΙΠ) θα γνωμοδοτεί, θα παρακολουθεί, θα αξιολογεί, θα πιστοποιεί, θα κοστολογεί και θα εισηγείται τη μείωση ή και αναστολή της επιχορήγησης.

2. Πτυχία: Η σχολή καθίσταται βασική ακαδημαϊκή μονάδα. Καταργούνται έτσι τα τμήματα και δημιουργούνται τα «προγράμματα σπουδών». Κάθε σχολή οργανώνει διαφορετικά προγράμματα σπουδών, απονέμει τίτλους σπουδών (και όχι πτυχία) με αντίστοιχες πιστωτικές μονάδες. Δημιουργούνται 3 κύκλοι σπουδών (προπτυχιακός, μεταπτυχιακός, διδακτορικός) και ένας σύντομος (μονοετή και διετή προγράμματα σπουδών). Ο πρώτος κύκλος (το μέχρι τώρα πτυχίο) θα είναι τριετής και θα αντιστοιχεί σε 180-240 πιστωτικές μονάδες.

3. Άσυλο: Τέλος το ακαδημαϊκό άσυλο, πλέον υπάρχουν μόνο οι «ακαδημαϊκές ελευθερίες» και η «ασφάλεια προσωπικού και περιουσίας» για τις οποίες είναι υπεύθυνο το Συμβούλιο του Ιδρύματος. Η αστυνομία θα επεμβαίνει όποτε το επιθυμεί το Συμβούλιο ή ακόμα και με δική της πρωτοβουλία αν δεχτεί κάποια κλήση.

4. Διοίκηση: Συστήνεται το Συμβούλιο του Ιδρύματος με 15 μέλη, 8 εσωτερικά (επτά μόνιμοι καθηγητές, ένας φοιτητής) και 7 εξωτερικά. Ο πρόεδρος θα είναι εκτός της πανεπιστημιακής κοινότητας. Μαζί με τις διάφορες «ανεξάρτητες αρχές» θα μπορούν να αποφασίζουν και να διατά-

ζουν για το οτιδήποτε μέσα στα ΑΕΙ-ΤΕΙ.

5. Φοιτητές-Σπουδές: Από το 2014 καταργούνται οριστικά τα δωρεάν συγγράμματα και αντικαθιστούνται από ηλεκτρονικές σημειώσεις, οι οποίες δεν είναι καθόλου σαφές αν θα είναι δωρεάν και αν θα καλύπτουν την ύλη των μαθημάτων.

Εισάγονται αυστηρές δομές φοίτησης που πετάνε έξω όχι μόνο τους «αιώνιους» φοιτητές αλλά και όσους τολμήσουν να χάσουν ένα χρόνο (μη εγγραφή για δύο συνεχόμενα εξάμηνα). Το ανώτατο όριο φοίτησης θα είναι όσα τα χρόνια της σχολής συν αυστηρά άλλα 2 χρόνια. Για τον περιορισμό των κινητοποιήσεων προβλέπεται «ποινολόγιο» στα μαθήματα. Αν ο αριθμός ωρών διδασκαλίας σε ένα μάθημα είναι μικρότερος από τα 4/5 του προβλεπόμενου, τότε το μάθημα θεωρείται ότι δεν διδάχθηκε και δεν εξετάζεται. Επιπλέον, θα επιχειρηθεί άμεση παρέμβαση στα εσωτερικά των φοιτητικών συλλόγων με τη θέσπιση της ηλεκτρονικής διεξαγωγής των εκλογών για την ανάδειξη των οργάνων του φοιτητικού συνδικαλισμού.

Είναι ξεκάθαρο, περισσότερο από ποτέ, ότι μαζί με το όποιο κοινωνικό κράτος και το δημόσιο πλούτο, θα δοθεί βορά σε ιδιώτες και δανειστές και η δημόσια παιδεία. Οι καταστροφικές μεταρρυθμίσεις έχουν δραματικές συνέπειες στο τι ξέραμε μέχρι σήμερα ως δημόσιο πανεπιστήμιο.

Το φοιτητικό κίνημα

Είναι αλήθεια ότι το φοιτητικό κίνημα δεν έχει να επιδείξει κάτι ιδιαίτερο τον τελευταίο χρόνο και αυτό μέσα σε ένα κλίμα όπου πραγματικά η κοινωνία φλέγεται από

κάθε μορφής μικρούς ή μεγάλους αγώνες. Βέβαια, το πλήθος των φοιτητών που συμμετέχει σε αυτούς τους αγώνες (μέσα από διαφορετικές δομές αγώνα από αυτές του κλασικού φοιτητικού κινήματος) είναι μεγάλο και αυτό δίνει πολλές ελπίδες για μια δυναμική επανεμφάνιση του φοιτητικού κινήματος στο προσεχές διάστημα. Σίγουρα η κυβέρνηση με την κίνησή της να καταθέσει αιφνιδιαστικά το νόμο μέσα στο καλοκαίρι προκαλεί ένα σοκ και κερδίζει πρόσκαιρα (έστω τις εντυπώσεις), αφού τα πανεπιστήμια είναι κλειστά και οι φοιτητικοί σύλλογοι αδρανείς. Μένει όμως να δούμε αν το άταφο πτώμα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ θα μπορέσει τελικά να ψηφίσει αυτό το νόμο και αν θα μπορέσει να τον εφαρμόσει από το Σεπτέμβρη, μαζί με όλα τα άλλα αισχρά που υπέγραψε με το μεσοπρόθεσμο και τα υπόλοιπα που θέλει να ψηφίσει μέχρι το φθινόπωρο.

Οι φοιτητές δεν έχουμε άλλη επιλογή από το να ακολουθήσουμε το δρόμο του ανυποχώρητου και αυτοοργανωμένου αγώνα, σε συντονισμό με τους εργαζόμενους στα ΑΕΙ-ΤΕΙ και τους καθηγητές. Κανένα ΑΕΙ ή ΤΕΙ δεν πρέπει να ξεκινήσει το Σεπτέμβρη. Πρέπει να προχωρήσουμε με την έναρξη της νέας χρονιάς σε συνελεύσεις και καταλήψεις διαρκείας σε κάθε σχολή. Να ακολουθήσουμε και να ενισχύσουμε τον αγώνα των πλατειών και μαζί με τα υπόλοιπα πληττόμενα κομμάτια της κοινωνίας, είτε άμεσα (πριν την ψήφιση του νόμου), είτε με την έναρξη της νέας ακαδημαϊκής χρονιάς, να βάλουμε τέλος στη χούντα των δοσίλογων της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και της τρόικας.

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΟΛΜΕ/ΔΟΕ: Μακριά από τις απαιτήσεις των καιρών

Στις 21-24 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε η **80η Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ** και στις 25-28 Ιουνίου το **15ο Τακτικό Συνέδριο της ΟΛΜΕ**.

Οι απολογισμοί των δύο μεγάλων εκπαιδευτικών ομοσπονδιών αναδεικνύουν τη βαθιά κρίση του συνδικαλιστικού κινήματος, λόγω της κυριαρχίας της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας των **ΠΑΣΚ** και **ΔΑΚΕ**. Ο κατάλογος αιτημάτων συνεχώς μεγαλώνει, εξαιτίας της απώλειας πολλών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών και της συρρίκνωσης της δημόσιας εκπαίδευσης. Το Υπουργείο Παιδείας καταγγέλλεται ότι «στοχοποιεί τους εκπαιδευτικούς», συνεχίζονται οι επικλήσεις για διάλογο και απαριθμούνται οι κινητοποιήσεις και απεργίες διαμαρτυρίας, που έγιναν συνήθως μετά την επιβολή των μέτρων.

Η περιγραφή της γενικότερης κατάστασης από μεριάς τους μοιάζει πια εκτός πραγματικότητας, καθώς δεν υπάρχει καμιά αναφορά στη βαθιά κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. Άλλωστε σε όλο το προηγούμενο διάστημα καλλιεργήθηκαν από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία οι χειρότερες αυταπάτες, όπως ότι «οι εκπαιδευτικοί δεν θα υποστούν μειώσεις μισθών», ή ακόμα χειρότερα ότι «θα πάρουν και αυξήσεις, καθώς η κυβέρνηση θα τα έπαιρνε από τους “υψηλόμισθους” για να τα δώσει στους “χαμηλόμισθους”», ότι «οι συγχωνεύσεις σχολείων είναι δικαιολογημένες σε πολλές περιπτώσεις» κ.α.

Γ' αυτούς τους άθλιους γραφειοκράτες το κίνημα των πλατειών είτε δεν υπάρχει

είτε ξεσηκώνει τα πιο αντιδραστικά τους ένστικτα, καθώς αμφισβητούν τις προόδους των κοινωνικών επαναστάσεων, που κατά τη γνώμη του πρώην προέδρου της ΔΟΕ (μέλος του ΠΑΣΟΚ) απλώς οδήγησαν σε ..δικτατορίες.

Το **ΠΑΜΕ**, εμμένοντας στη διασπαστική και απομονωτική πολιτική του, αφού εκθείασε την πλούσια «ταξική» του δράση, που συμπυκνώνεται στις ... διαδηλώσεις του, ασχολήθηκε και με το κίνημα των πλατειών, υποστηρίζοντας ότι δεν αποτελεί και τίποτα σημαντικό, καθώς «η μάχη πρέπει να δοθεί στους χώρους δουλειάς». Αν είχε να επιδείξει και καμιά σοβαρή μάχη που έκανε το ΠΑΜΕ σε κάποιο χώρο δουλειάς θα ήταν μάλλον πιο πειστικό!

Η **Αυτόνομη Παρέμβαση (ΣΥΝ)** προσπαθεί να πετύχει την «ενότητα της αριστεράς», εννοώντας κυρίως μια εκλογική ενότητα ή μια ενότητα σε συνέδρια. Στο ερώτημα αυτή η ενότητα πώς θα βοηθήσει πρακτικά να ανασυγκροτηθεί το κίνημα των εκπαιδευτικών, δεν έχει να απαντήσει και πολλά. Από την «ενότητα της αριστεράς» λείπει ο πιο σημαντικός άξονας, η ενότητα των εργαζομένων μέσα στους αγώνες.

Οι **Παρεμβάσεις** περιγράφουν τις επιπτώσεις της κρίσης σαν μια ένταση της προηγούμενης νεοφιλελεύθερης επίθεσης. Ύψωσαν τους τόνους καταγγελίας απέναντι στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν θα περιορίζουν την πολιτική τους στο να την ...πιέζουν να κάνει αγώνες. Η απεύθυνση κατευθείαν στη βάση των εκπαιδευτικών και

η προσπάθεια να δημιουργηθούν μορφές αυτοοργάνωσης, επιτροπές αγώνα αποτελούν για τις Παρεμβάσεις απλά συμπληρωματικές μορφές πίεσης στη συνδικαλιστική ηγεσία. Σε σχέση με το κίνημα-εξέγερση των πλατειών, αναφέρονται στον «λαϊκό παράγοντα που εισέρχεται στο προσκήνιο» και που πρέπει να συνεργαστεί, να ενωθεί ή και να πολιτικοποιηθεί από το «οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα». Είναι φανερό ότι δεν αναγνωρίζουν το κίνημα των πλατειών ως την αναγέννηση του εργατικού και λαϊκού κινήματος, συνεπώς θα πρέπει να μπολιαστεί με την πολιτική του «οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος». Η κρίση αυτού του τελευταίου μάλλον τους είναι άγνωστη.

Η **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** έκανε παρέμβαση στη ΔΟΕ με δύο αντιπροσώπους. Ανέδειξε ότι το κίνημα-εξέγερση των πλατειών αποτελεί την αρχή ανασυγκρότησης του εργατικού και λαϊκού κινήματος και εφαρμόζει ένα σχέδιο αγώνων για την ικανοποίηση των αιτημάτων του: Δεν χρωστάμε, δεν πουλάμε, δεν πληρώνουμε, Να φύγουν όλοι αυτοί που μας οδήγησαν ως εδώ: κυβέρνηση, τρόικα, μνημόνια, Πραγματική Δημοκρατία Τώρα. Αυτό το σχέδιο, που πρέπει να το στηρίζουμε και να το αναπτύξουμε, περιλαμβάνει αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες (Λαϊκές Συνελεύσεις), μορφές αυτοοργάνωσης (ομάδες εξορμήσεων, περιφρούρησης κ.τ.λ.) και μορφές πάλης (καταλήψεις πλατειών, περικύκλωση Βουλής, διαδηλώσεις). Συνεπώς αποτελεί μια πολύ πιο προωθημένη και πολιτικοποιημένη πάλη ενάντια στην κυβέρ-

νηση και την τρόικα απ' ό,τι οι αγώνες του συνδικαλιστικού κινήματος. Αυτό το σχέδιο αγώνων, η Αντεπίθεση τόνισε ότι πρέπει να ενισχυθεί από τους εκπαιδευτικούς, με τη συμμετοχή τους στις πλατείες, με κινητοποιήσεις σε γειτονιές για την εξαπλώση του κινήματος, με απεργίες και διαδηλώσεις. Έτσι θα βγει το συνδικαλιστικό κίνημα από την κρίση του και σε αυτή τη διαδικασία η συνδικαλιστική γραφειοκρατία όχι απλά δεν χωράει, όχι μόνο εναντιώνεται λυσσασμένα, αλλά θα αποκαθλωθεί από τους ίδιους τους εκπαιδευτικούς.

Τα αποτελέσματα των εκλογών

Σημαντική πτώση κατέγραψαν ΠΑΣΚ και ΔΑΚΕ και σημαντική άνοδο οι Παρεμβάσεις. Κυρίως στην ΟΛΜΕ καταγράφεται και μεγάλη αποχή. Για το **Δ.Σ. της ΔΟΕ**, σε σύνολο 600 συνέδρων (το 2009 ήταν 639), έλαβαν: ΠΑΣΚ 212 ψήφοι και 4 έδρες (2009: 264 και 5 έδρες), ΔΑΚΕ 179 και 4 έδρες (224 και 4), Παρεμβάσεις 91 και 2 έδρες (63 και 1), ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΠΑΜΕ) 68 και 1 έδρα (54 και 1), Αυτόνομη Παρέμβαση 36 και 0 έδρες (31 και 0), Αγωνιστικές Κινήσεις 2 και 0 έδρες, Ελεύθερο Ανεξάρτητο Δίκτυο 5 και 0 έδρες, Άκυρα-Λευκά 7 (1). Για το **Δ.Σ. της ΟΛΜΕ**, σε σύνολο 424 συνέδρων (το 2009 ήταν 525), έλαβαν: ΔΑΚΕ 120 ψήφοι και 3 έδρες (2009: 180 και 4 έδρες), ΠΑΣΚ 107 και 3 έδρες (141 και 3), Συνεργαζόμενες εκπαιδευτικές κινήσεις (ΣΥΝ) 80 και 2 έδρες (90 και 2), ΕΣΑΚ-ΔΕΕ 59 και 2 έδρες (56 και 1), Παρεμβάσεις 51 και 1 έδρα (43 και 1), Αγωνιστικές Κινήσεις 2 και 0 έδρες (2 και 0), «Όλοι Μαζί» 2 και 0 έδρες (3 και 0), Πειρα(μα)τικά 1 και 0 έδρες, Άκυρα-Λευκά 2 (5).

«ΙΟΥΝΙΑΝΑ» 2011

Μία ιστορική στιγμή του ελληνικού κινήματος

Η 48ωρη απεργία στις 28-29 Ιούνη αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους σταθμούς του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα τις τελευταίες δεκαετίες. Μόνο με το Πολυτεχνείο μπορεί να συγκριθεί, καθώς πρόκειται για μια εξέγερση «χαμηλής έντασης», η οποία σιγόκαιγε όλες τις προηγούμενες ημέρες από τις 25 Μάη και εκφράστηκε και στις 15 Ιούνη. Οι δυο απεργίες (15 και 28-29 Ιουνίου) ή αλλιώς τα «Ιουνιανά» ή «κίνημα της 25ης Μάη» αποτελούν συνολικά μια ανώτερη φάση στον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο όλο τον προηγούμενο χρόνο, που εγκαινιάστηκε με το Μνημόνιο και την απεργία σταθμό της 5 Μάη 2010.

Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και η νεολαία που βρέθηκαν αυτές τις δυο μέρες στο Σύνταγμα, ήταν αποφασισμένοι να παλέψουν για τη ζωή και το μέλλον τους. Αντιστάθηκαν και πάλεψαν παρά την ασφυκτική πίεση των κατασταλτικών μηχανισμών, που επιχειρούσαν επί 48 ώρες. Δεν υποχώρησαν στα δακρυγόνα και τις δολοφονικές επιθέσεις της αστυνομίας και σε αρκετές περιπτώσεις κατάφεραν να την απωθήσουν και να την αντιμετωπίσουν. Ήταν μια λαμπρή στιγμή στην ιστορία του ελληνικού εργατικού και νεολαιίστικου κινήματος, που έχει ήδη αφήσει σημαντική παρακαταθήκη για το μέλλον.

Ήταν μια καθαρά πολιτική απεργία (όπως και αυτή στις 15 Ιούνη), καθώς ο στόχος του κόσμου που κατέβηκε στον δρόμο ήταν να μην περάσει το Μεσοπρόθεσμο, η πτώση της κυβέρνησης και συνολικά του πολιτικού συστήματος και να φύγει η Τρόικα. Η απεργία καλέστηκε αλλά βέβαια δεν οργανώθηκε από τη ΓΣΕΕ, ούτε κυρίως από τα διάφορα πρωτοβάθμια σωματεία, παρότι αυτά έπαιξαν ρόλο. Ήταν αποτέλεσμα του κινήματος της πλατείας Συντάγματος, που λειτούργησε ως ένα **κέντρο αγώνα** (και συνολικά του κινήματος των πλατειών σ' όλη την Ελλάδα) και του κεντρικού ρόλου που μπόρεσε να παίξει στο πολιτικό σκηνικό. Στις απεργιακές συγκεντρώσεις και κυρίως στο Σύνταγμα και γύρω απ' αυτό, στις 28-29 Ιούνη συναντήθηκαν «οι από κάτω». Για μια ακόμη φορά, μέσα σ' αυτό το κίνημα εργαζόμενοι, άνεργοι και επισφαλείς, φοιτητές, μαθητές, μεσαία στρώματα που πλήττονται από την κρίση, βρέθηκαν στο δρόμο μ' έναν αδιαμεσολάβητο τρόπο. Αυτή η συνάντηση μικροαστικών στρωμάτων με την εργατική τάξη, η οποία είχε διακοπεί στη Μεταπολίτευση, την είχαμε πρόσφατα ξανάδει να δημιουργείται στις 5 Μάη 2010.

Η μαζικότητα της συγκέντρωσης στο Σύνταγμα, όπως και στα μπλόκα της Βουλής σε Ευαγγελισμό και Καλλιμάρμαρο, δεν ήταν ίσως η αναμενόμενη. Περίπου 30 χιλιάδες κόσμου συμμετείχαν στις 28/6 και γύρω στους 70 χιλιάδες στις 29/6. Ωστόσο, θα πρέπει να σημειώσουμε ότι το σκηνικό του χημικού πολέμου από τις 15 Ιού-

νη αλλά και όλο το διήμερο 28-29/6, η εκτεταμένη και άγρια καταστολή, οι φράχτες της αστυνομίας στην Πανεπιστημίου και στη Β. Σοφίας και συνολικά ο αποκλεισμός των γύρω δρόμων προς το Σύνταγμα, η απεργία ΕΘΕΛ (λεωφορεία) και ΗΣΑΠ (ηλεκτρικός) σίγουρα εμπόδισαν αρκετό κόσμο από το να κατέβουν στο Σύνταγμα. Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι και τις δύο μέρες αυτοί που κατέβηκαν **ήταν αποφασισμένοι** - και αυτό αποδείχτηκε από την ανυποχώρητη στάση της πλειοψηφίας του κόσμου.

Το δολοφονικό σχέδιο της κυβέρνησης και του μισητού υπουργείου «Προστασίας του Πολίτη» περιλάμβανε την παρουσία πάνω από 12.000 αστυνομικών (ΜΑΤ, ΥΜΕΤ, Δίας, Δέλτα κλπ.) σ' όλο το κέντρο, φράχτες απώθησης πλήθους, αύρες, μπλόκα κλπ. Την Τετάρτη 29/6, μέρα ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου, από νωρίς -όπως αποδείχθηκε- είχε δοθεί εντολή στην αστυνομία να χτυπήσει καταρχήν τα δύο μπλόκα στον Ευαγγελισμό και το Καλλιμάρμαρο. Στα δύο αυτά σημεία η εντολή από την αρχή ήταν να τσακιστούν τα μπλόκα, με αποτέλεσμα κυνηγητό διαδηλωτών στους γύρω δρόμους. Η ίδια εντολή δόθηκε και για το Σύνταγμα. Περίπου στις 13:30 άρχισε η πρώτη ρίψη χημικών και η απώθηση διαδηλωτών και σταδιακά το όργιο της αστυνο-

μίας καταστολής, με άγριο ξυλοκόπημα διαδηλωτών (με ιδιαίτερη έμφαση στο κεφάλι), ρίψη δακρυγόνων και κρότου-λάμψης μέσα στο πλήθος, χρήση ακόμα και όπλων ρίψης χημικών με ευθύβολη ρίψη, πέτρες από διμοιρίες των ΜΑΤ προς διαδηλωτές, συλλήψεις, δολοφονικές επιθέσεις των μηχανοκίνητων ορδών-συμμοριών της Δίας κ.α. Γύρω στις 16:50 και μετά από ρίψη τόνων χημικών, η αστυνομία έκανε μια ακόμα κυκλωτική κίνηση γύρω από την πλατεία, με σκοπό να μπει σ' αυτήν - όπως και έκανε. Ο κόσμος αντιστάθηκε όπως μπορούσε, αλλά οι πραίτορες του Παπανδρέου και της Τρόικας χτυπούσαν ανελέητα, με αποτέλεσμα πολλά ανοιγμένα κεφάλια, χτυπήματα στο σώμα και αρκετές συλλήψεις. Η πλατεία από εκείνη τη στιγμή και για λίγο παρέμεινε στα χέρια της αστυνομίας, που δε δίστασε να ρίξει χημικά ακόμα και μέσα στο σταθμό του Μετρό, όπου λειτουργούσε ιατρείο που περιέθαλπε διαδηλωτές.

Ο αριθμός των τραυματιών από θλαστικά τραύματα στο κεφάλι, μώλωπες, εκδορές, εγκαυματα που προκλήθηκαν από γκλοπ, ασπίδες, κλωτσιές από μπότες αστυνομικών, πέτρες, χημικά και κρότου λάμψης που πετούσαν μέσα στον κόσμο, φτάνει στους 700. Πολλοί διακομίστηκαν σε νοσοκομεία, ενώ δεν μπορούν να υπολογιστούν

αυτοί με αναπνευστικά προβλήματα. Ένας διαδηλωτής κινδυνεύει να χάσει το μάτι του μετά από συντριπτικά χτυπήματα στο πρόσωπο και το κεφάλι, ενώ ο δημοσιογράφος Μ. Κυπραίος έχασε την ακοή του μετά από ρίψη χειροβομβίδας κρότου-λάμψης πάνω του. Η κυβέρνηση του Παπανδρέου/Τσο-λάκογλου νομίζει ότι με τη φασιστική βία των ΜΑΤ και 155 δοσίλογους/βουλευτές θα μπορέσει να εφαρμόσει το Μεσοπρόθεσμο και τ' άλλα βάρβαρα μέτρα που ακολουθούν. ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΟΥΝ! Συνεχίζουμε τον αγώνα μας με κέντρο το Σύνταγμα, για να απλώσουμε μια εξέγερση παντού, στους χώρους δουλειάς και στις γειτονιές. Για να τσακίσουμε αυτή την άθλια κυβέρνηση - και όποια άλλη τολμήσει να ξαναφέρει τέτοια μέτρα.

- **Να διώξουμε Κυβέρνηση - Τρόικα - Μνημόνια**
- **Άμεση Απελευθέρωση - Καμία Δίωξη των Συλληφθέντων**
- **Αφοπλισμός των ΜΑΤ και όλων των ειδικών σωμάτων-συμμοριών της Αστυνομίας (Δίας κλπ.)**
- **Να απαγορευτεί η χρήση χημικών**
- **Διαγραφή του Χρέους**
- **Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας**

Μ.Ν.

Για την Πανεργατική Απεργία στις 15 Ιούνη

Εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτών συμμετείχαν στην 24ωρη πανεργατική απεργία στις 15/6, που αναγκάστηκαν, υπό το βάρος του κινήματος, να προκηρύξουν η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ. Τα καλέσματα των συνδικάτων για τις συγκεντρώσεις ήταν τρία. Στο Πεδίο του Άρεως πραγματοποιήθηκε η συγκέντρωση των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, η οποία για ακόμη μια φορά ήταν εξαιρετικά άμαξη, αφού οι εργαζόμενοι έχουν πλέον αντιληφθεί το βρώμικο ρόλο που παίζει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία και για πολλοστή φορά τους γύρισαν την πλάτη, με αποτέλεσμα μόνο τα πανό της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ να βρίσκονται κάτω από την εξέδρα. Στην Ομόνοια συγκεντρώθηκαν μαζικά οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ (ΚΚΕ), οι οποίες μετά από μια σύντομη διαδήλωση και μια ακόμα πιο σύντομη παραμονή στο Σύνταγμα «χάθηκαν» κάπου ανάμεσα στις στήλες του Ολυμπίου Διός και στα δρομάκια της Πλάκας, συνεχίζοντας τη στάση περιχαράκωσής τους από το υπόλοιπο εργατικό κίνημα για μια ακόμα απεργία. Το Αρχαιολογικό Μουσείο ήταν ο τόπος συγκέντρωσης των πρωτοβάθμιων σωματείων και των πολιτικών οργανώσεων, που πραγματοποίησαν μαζική και με έντονο παλμό διαδήλωση με κατεύθυνση την πλατεία Συντάγματος, παραμένοντας εκεί ως τις απογευματινές ώρες προκειμένου να συμβάλουν στον ολοήμερο αποκλεισμό της Βουλής που είχε αποφασίσει η λαϊκή συνέλευση της πλατείας.

Καλέσματα για συμμετοχή στην απεργία είχαν εκδώσει η λαϊκή συνέλευση της πλατείας Συντάγματος και οι λαϊκές συνελεύσεις των γειτονιών, καλώντας όλους/όλες σε 24ωρη περικύκλωση του κοινοβουλίου από τις 7 το πρωί. Το Καλλιμάρμαρο, η στάση του μετρό Ευαγγελισμός και η πλατεία Συντάγματος ήταν τα τρία σημεία συνάντησης των διαδηλωτών. Η μαζικότητα των συγκεντρώσεων ήταν εξαιρετικά μεγάλη από τις πρώτες κιόλας πρωινές ώρες. Κατά τις 12 ο αριθμός των συγκεντρωμένων, μαζί με τις πορείες των σωματείων, πρέπει να έφτασε σε επίπεδα μαζικότητας αυτόν της πανευρωπαϊκής ημέρας δράσης της Κυριακής 12/6, δηλαδή να συμμετείχαν περίπου 400.000 διαδηλωτές.

Πρωτοφανή ήταν τα μέτρα ασφαλείας των αστυνομικών δυνάμεων προκειμένου να αντιμετωπίσουν τους εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές. Τον αστυνομικό κλοιό αποτελούσαν δύο σειρές κιγκλιδωμάτων και δύο σειρές ανδρών των ΜΑΤ στο μπροστινό μέρος της Βουλής. Στη Βασ. Σοφίας (στα λεγόμενα λουλουδάδικα) είχε τοποθετηθεί σιδερένιος φράχτης ύψους 2,5 μέτρων και από πίσω του είχε διμοιρίες των ΜΑΤ. Κλειστός ήταν και ο Εθνικός Κήπος. Συνολικά στην Αθήνα αναπτύχθηκαν 32 διμοιρίες των ΜΑΤ, ενώ ο αριθμός των αστυνομικών δυνάμεων έφτασε τις 10.000. Στα αστυνομικά μέτρα εντάσσεται και το κλείσιμο του σταθμού μετρό του Ευαγγελισμού, αφού η διοίκηση του μετρό

τον έκλεισε μετά από συνεννόηση με την αστυνομία, ώστε να εμποδιστούν διαδηλωτές να φτάσουν στα μπλόκα από την πίσω πλευρά της Βουλής. Στις 11 περίπου ανάλογη τακτική ακολουθήθηκε στο σταθμό μετρό του Μεγ. Μουσικής για να εμποδιστεί κόσμος να φτάσει στα μπλόκα διαδηλωτών στη Βασ. Κωνσταντίνου.

Το όργιο αστυνομικής καταστολής ξεκίνησε γύρω στη 1 το μεσημέρι (και τελείωσε κατά τις 6) με ομοβροντία από χειροβομβίδες κρότου-λάμψης, δακρυγόνα, χημικά, ασφυξιογόνα και πέτρες εναντίον των διαδηλωτών, με αποτέλεσμα εκατοντάδες τραυματισμένοι και με αναπνευστικά προβλήματα να μεταφέρονται στα αυτοσχέδια ιατρεία της πλατείας και του μετρό του Συντάγματος. Ωμότερος όλων ήταν ο τραυματισμός δημοσιογράφου, που έχασε την ακοή του και από τα δύο αυτιά. Η κυβερνητική εντολή που είχαν λάβει τα σκυλιά των αφεντικών ήταν ρητή και συγκεκριμένη: «να εκκενωθεί η πλατεία». Όμως λογάριαζαν χωρίς την εσωτερική δύναμη, την αποφασιστικότητα και τη μαχητικότητα των διαδηλωτών, που απαιτούσαν να φύγουν κυβέρνηση-τρόικα-μνημόνια-χρέος. Όσες φορές και να εκδιώχτηκε ο κόσμος από την πλατεία, τόσες φορές ξαναερχόταν από τα γύρω στενά της πλατείας αποφασισμένος να μείνει μέχρι τέλος. Με τραγούδια, ανθρώπινες αλυσίδες, κρητικές λύρες, συνθήματα, πέτρες, οδοφράγματα, καδρόνια και με κάθε λογής τρόπο προσπάθησε να υπερασπιστεί την πλατεία και τα κατάφερε. Η πλατεία ανακαταλήφθηκε. Ελεύθερη για όλο το λαό.

■ Άγγελος Χονδρομάρας

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Νίκη της δεξιάς και νέα σκληρά μέτρα

■ Πάννης Χαλάς

Στις βουλευτικές εκλογές της 5^{ης} Ιουνίου στην Πορτογαλία, το δεξιό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (ΣΔΚ) του Πάσους Κοέλιου επικράτησε με 39%, έναντι 28% του Σοσιαλιστικού Κόμματος (ΣΚ) του απερχόμενου πρωθυπουργού Ζοζέ Σόκρατες. Το ΣΔΚ δεν έχει αυτοδυναμία στο κοινοβούλιο, όμως σχημάτισε κυβέρνηση συνασπισμού με το εθνικιστικό κόμμα CDS-PP, το οποίο πήρε 11%. Για την «επίσημη» αριστερά τα εκλογικά αποτελέσματα ήταν απογοητευτικά έως καταστροφικά. Η συμμαχία του ΚΚ Πορτογαλίας με τους Πράσινους έμεινε στάσιμη σε ένα ποσοστό κοντά στο 8%, ενώ το Μπλοκ της Αριστεράς πήρε 5%, χάνοντας τη μισή δύναμή του σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές.

Όλα τα αστικά κόμματα είχαν δεσμευτεί πριν τις εκλογές ότι θα εφαρμόσουν κατά γράμμα τους όρους του μνημονίου που είχε υπογράψει η κυβέρνηση Σόκρατες με το ΔΝΤ και την ΕΕ. Στην αρχική μορφή του (βλ. προηγούμενο φύλλο της Ε.Π.) δεν περιλαμβάνόταν το σύνολο των μέτρων, φυσικά για προεκλογικούς λόγους. Μετά όμως την απομάκρυνση από το εκλογικό «ταμείο», η νέα κυβέρνηση ανακοίνωσε το πραγματικό μνημόνιο: επιβολή έκτακτης εισφοράς ίσης με το μισό του 14^{ου} μισθού (εξαιρούνται μόνο όσοι αμείβονται με τον κατώτατο μισθό), επιτάχυνση και επέκταση των ιδιωτικοποιήσεων, αύξηση του ΦΠΑ και των τιμολογίων των υπηρεσιών κοινωνικής ωφέλειας, μείωση στις συντάξεις άνω των 1500 ευρώ, διάλυση των εργασιακών σχέσεων και μείωση των επιδομάτων ανεργίας και των αποζημιώσεων απόλυσης, άγριες περικοπές σε υγεία και παιδεία που οδηγούν σε κλείσιμο νοσοκομείων και σχολείων και πολλά άλλα.

Η πολιτική της λιτότητας και των μνημονίων έχει και στην Πορτογαλία τα ίδια «πετυχημένα» αποτελέσματα με την Ελλάδα. Το έλλειμμα διαμορφώθηκε στο 7,7% του ΑΕΠ για το πρώτο τρίμηνο του 2011, έναντι στόχου 5,9% για φέτος. Η ανεργία ανέβηκε στο 12,4%, ενώ προβλέπεται συρρίκνωση του ΑΕΠ κατά 4% τόσο το 2011 όσο και το 2012. Ένα εκατομμύριο συνταξιούχοι «ζουν» με λιγότερα από 280 ευρώ το μήνα. Η μεγάλη πλειονότητα της νεολαίας, ακόμα και απόφοιτοι πανεπιστημίου, εφόσον είναι «τυχεροί» και βρουν δουλειά, παίρνουν καθαρά 250 ευρώ.

Θα περίμενε κανείς ότι η κατάσταση αυτή θα οδηγούσε σε ση-

μαντική άνοδο των εκλογικών ποσοστών της αριστεράς. Όπως όμως έχει συμβεί πολλές φορές στην ιστορία, οι εργαζόμενοι δεν εμπιστεύονται στην κάλη όσους περιορίζονται στο να καταδικάζουν στα λόγια τα μέτρα και τις αντιλαϊκές πολιτικές, αλλά μόνο όσους τους βοηθούν να οργανωθούν και τους δίνουν αγωνιστική διέξοδο. Όλο αυτό το διάστημα, έστω και με τις αναπόφευκτες αδυναμίες και πισωγυρίσματα, οι εργαζόμενοι και η νεολαία έδειξαν αρκετές φορές τη διάθεσή τους να αγωνιστούν ενάντια στις βάρβαρες πολιτικές. Στις 12 Μάρτη 500.000 άνθρωποι κατέκλυσαν τους δρόμους της Λισαβόνας και άλλων μεγάλων πόλεων, μετά από κάλεσμα τεσσάρων φίλων μέσω του...Facebook. Αλλά και μέσα στην προεκλογική περίοδο και την ίδια τη μέρα των εκλογών, οργανώθηκαν σημαντικές δράσεις, που εξέφραζαν την απόγνωση των κατοίκων πολλών περιοχών λόγω του κλεισίματος σχολείων, της έλλειψης γιατρών και της εγκατάλειψης και καταστροφής βασικών υποδομών. Έτσι, την ημέρα των εκλογών, σε πολλές περιοχές έγιναν τοπικές διαδηλώσεις, αποκλεισμοί της εισόδου εκλογικών τμημάτων και μαζικές δηλώσεις αποχής από την εκλογική διαδικασία. Στην πόλη Καμπρίλ, διαδηλωτές έριξαν μέλισσες (!) μέσα σε ένα εκλογικό τμήμα, διαμαρτυρόμενοι για την καθυστέρηση της επισκευής ενός δρόμου στην περιοχή. Τα δύο κόμματα της ρεφορμιστικής αριστεράς δεν έκαναν το παραμικρό για να οργανώσουν και να ενισχύσουν τις αγωνιστικές διαθέσεις των μαζών, καθώς το ενδιαφέρον τους στρεφόταν αποκλειστικά στην κάλη, η οποία όμως τους επιφύλαξε δυσάρεστες εκπλήξεις.

Το πορτογαλικό παράδειγμα προσφέρει μια πολύ καλή απάντηση στους διάφορους διεθνείς και εγχώριους θιασώτες της «ενότιτας της αριστεράς» και των «πλα-

τιών αντικαπιταλιστικών κομμάτων». Τα νικηφόρα αποτελέσματα στις εκλογές και πολύ περισσότερο στους αγώνες δεν τα φέρνουν οι ετερόκλητες ευκαιριακές συγκολλήσεις ούτε οι μεγαλόστομες θεωρητικές διακηρύξεις, αλλά η πολιτική που εφαρμόζεται και το αν βοηθά πραγματικά τους εργαζόμενους να οργανωθούν και να δώσουν αγωνιστικές απαντήσεις ενάντια στη λαίλαπα της καπιταλιστικής κρίσης. Και πώς άραγε θα μπορούσαν οι Πορτογάλοι εργαζόμενοι να εμπιστευτούν μια δήθεν «ενωτική» δύναμη όπως το Μπλοκ της Αριστεράς, όταν αυτό υποστήριζε κοινό υπονήφιο με το ΣΚ στις προεδρικές εκλογές και οι ευρωβουλευτές του ψήφισαν υπέρ της επέμβασης των ιμπεριαλιστών στη Λιβύη; Ενδεικτικές της αντίληψης της ηγεσίας του Μπλοκ (που δυστυχώς προέρχεται κυρίως από το πρώην τμήμα της 4^{ης} Διεθνούς στην Πορτογαλία) είναι οι παρακάτω δηλώσεις του προέδρου του Φρανσίσκο Λούσα στην εκπομπή «Ρεπορτάζ χωρίς σύνορα»: «Φυσικά υπάρχει μια ευρωπαϊκή εναλλακτική. Αλλά η κυρία Μέρκελ δεν τη θέλει. Ήταν το να εκδοθούν ευρωομόλογα και να δημιουργήσουν κοινή οικονομική και νομισματική πολιτική προκειμένου να αντέξουν τις επιθέσεις και να νικήσουν την κερδοσκοπία» (!). Έτσι, η ρεφορμιστική κατρακύλα οδηγεί στο σημείο να προβάλλεται ως «λύση» η μεταφορά, μέσω των ευρωομολόγων, του κόστους διάσωσης των τραπεζών που έχουν δανείσει τις υπερχρεωμένες χώρες ουσιαστικά στις πλάτες των Γερμανών εργαζομένων!

Η μοναδική διέξοδος για το πορτογαλικό προλεταριάτο είναι, μέσα από τα αναπόφευκτα νέα ξεσπάσματα της ταξικής πάλης, να δημιουργήσει τη δική του επαναστατική δύναμη, αναγκαία και ικανή για τη συντριβή της χούντας κυβερνήσεων και τρόικας.

στον κόσμο...

ΙΣΠΑΝΙΑ

Το κίνημα των Indignados δείχνει την αποφασιστικότητά του, πιέζοντας την κυβέρνηση αλλά και συγκρούμενο με την αστυνομία. Πλέον λειτουργεί σε επίπεδο συνελεύσεων γειτονιάς και βρίσκεται πιο κοντά στα λαϊκά στρώματα, αλλά και επιβάλλει τις λύσεις του, π.χ. απαγορεύοντας τις κατασχέσεις σπιτιών. Το κίνημα ενάντια στις κατασχέσεις σπιτιών έχει ξεκινήσει εδώ και χρόνια, κυρίως από τη λατινοαμερικανική κοινότητα στη Μαδρίτη, στη Βαρκελώνη και σε άλλες πόλεις, αλλά οι δεκάδες χιλιάδες Indignados των πλατειών το ενίσχυσαν με μια νέα φουρνιά αγωνιστών. Τον Ιούνιο εμπόδισαν την αστυνομία και τους δικαστικούς κλητήρες να δώσουν από τα σπίτια τους τον 74χρονο Ντομίγκεζ, μια οικογένεια μεταναστών από το Λίβανο και μια οικογένεια στην Καταλονία. Το τελευταίο διάστημα οι τράπεζες έχουν πετάξει στο δρόμο 40.000 οικογένειες μόνο στη Βαρκελώνη, τη στιγμή που για λόγους κερδοσκοπίας υπάρχουν 80.000 άδεια διαμερίσματα. Συνολικά στην Ισπανία κατάσχονται κάθε μέρα περίπου 278 σπίτια.

ΙΑΠΩΝΙΑ

Τρεις μήνες μετά, το «ατύχημα» στη Φουκουσίμα αποδεικνύεται ένα μεγάλο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας. Στον αντιδραστήρα υπάρχουν εκτεθειμένοι 20 ραδιενεργοί πυρήνες, που σημαίνει ότι η δυνατότητα έκλυσης ραδιενέργειας είναι 20 φορές μεγαλύτερη αυτής του Τσερνομπίλ. Οι επιστήμονες επισημαίνουν ότι δεν μπορούν να καθαριστούν όλες οι περιοχές που μολύνθηκαν και που είναι μεγαλύτερες σε έκταση απ' ότι στο Τσερνομπίλ! Τα εγκλήματα των καπιταλιστών, που «έκαναν οικονομία» σε βάρος της ασφάλειας των κατοίκων, έβγαλαν χιλιάδες Ιάπωνες στους δρόμους, που απαιτούν να σταματήσει η εξάρτηση της χώρας από την πυρηνική ενέργεια, ενώ 80.000 Ιάπωνες αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις εστίες τους. 5.000 Γάλλοι διαδήλωσαν στις 11 Ιουνίου στο Παρίσι, πιέζοντας τη γαλλική κυβέρνηση να ακολουθήσει το παράδειγμα της Γερμανίας, διακόπτοντας τη λειτουργία των πυρηνικών εργοστασίων. Κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν σε 55 γαλλικές πόλεις.

ΚΙΝΑ

Νέο κύμα εξεγέρσεων, κυρίως από μετανάστες, συγκλόνισε την Κίνα τον Ιούνιο. Οι συγκρούσεις ξέσπασαν από τις 10 Ιουνίου και μετά, σε πολλές επαρχίες της νότιας Κίνας, με αφορμή διάφορα περιστατικά αστυνομικής και εργοδοτικής αυθαιρεσίας: η κακοποίηση από την αστυνομία μιας 20χρονης πλανόδιας πωλήτριας στην πόλη Σιντάνγκ (όπου βρίσκονται πολλές εξαγωγικές βιομηχανίες)· η καταστολή της απεργίας σε εργοστάσιο κεραμικών στην ίδια επαρχία· η δολοφονία από την αστυνομία ενός δημοτικού συμβούλου που διαμαρτυρήθηκε για την κρατική διαφθορά στην πόλη Λιτσουάν κ.α. Χιλιάδες διαδηλωτές, που παρά τη σαρωτική λογοκρισία συντονίστηκαν μέσω κινητών τηλεφώνων και ίντερνετ, κατέβηκαν στους δρόμους, σπάζοντας βιτρίνες, καίγοντας περιπολικά και πολιορκώντας κυβερνητικά κτήρια. Για τέσσερις μέρες η αστυνομία, παρά τα δακρυγόνα και τα τεθωρακισμένα, δεν μπορούσε να τους σταματήσει. Το Κ.Κ. Κίνας, που νιώθει ιδιαίτερα ευάλωτο μετά τις αραβικές επαναστάσεις, κατέβασε τους τόνους και υποσχέθηκε να... διαπραγματευτεί με το λαό. Τέλος, σε αναβρασμό βρίσκεται και η γειτονική Μογγολία, που σαρώνεται από τις μεγαλύτερες διαδηλώσεις των τελευταίων 20 χρόνων, που στρέφονται ενάντια στην αυθαιρεσία και ατιμωρησία των εταιριών, ντόπιων και ξένων.

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Διαδηλώσεις με πρωτοφανή μαζικότητα και ένταση αλλά με ειρηνικό χαρακτήρα, προκάλεσε στις αρχές Ιούνη η δολοφονία του 22χρονου Μαρτίν Νεσκόφσκι από αστυνομικό, γιατί διέπραξε το αμάρτημα να διαμαρτύρεται στην κεντρική πλατεία των Σκοπίων μαζί με άλλους συγκεντρωμένους κατά του προέδρου Γκρούεφσκι. Οι καθημερινές συγκεντρώσεις ξεκίνησαν τη Δευτέρα 6 Ιούνη με 100 άτομα και την Παρασκευή έφθασαν τις 3.000, κυρίως νέους εργαζόμενους και φοιτητές. Οι διαδηλωτές απαιτούν να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι της δολοφονίας αλλά και άλλων περιστατικών αστυνομικής βίας, να φύγει η κυβέρνηση, που προσπάθησε να κουκουλώσει τη δολοφονία και να διαλυθούν οι ειδικές ομάδες-συμμορίες της αστυνομίας.

Συρία-Υεμένη: Η εξέγερση αντιστέκεται στην καταστολή

Δύο καθεστώτα-δυναστείες, απολυταρχικά και διεφθαρμένα, που στήριξαν την εξουσία τους στις φυλετικές και θρησκευτικές διαίρεσεις, βρίσκονται επί μήνες αντιμέτωπα με την ογκούμενη αντίδραση των λαών στη βία, την καταπίεση, τις διαιρέσεις και τη στέρξη δικαιωμάτων και ελευθεριών που για χρόνια ασκούν. Μια αντίδραση στην οποία πρωταγωνιστικό ρόλο παίζει η νεολαία και την οποία δεν έχουν κατορθώσει να διαλύσουν, παρά τη χρήση όλου του στρατιωτικού και παραστρατιωτικού τους μηχανισμού.

Υεμένη

Αμείωτη συνεχίζεται η ένταση και μαίνονται οι συγκρούσεις, μετά από πέντε μήνες κινητοποιήσεων στην Υεμένη, παρόλο που ο επί 33 χρόνια πρόεδρος Αλί Αμπντουλά Σάλεχ έχει καταφύγει στη Σαουδική Αραβία μαζί με την οικογένειά του, μετά από αδιευκρίνιστης σοβαρότητας τραυματισμό του, χωρίς ωστόσο να εγκαταλείψει, επισήμως, την προεδρία. Η εξέγερση, που ξεκίνησε από απλές διαδηλώσεις εναντίον του διεφθαρμένου και τυραννικού καθεστώτος του Σάλεχ, προχώρησε σε καθιστικές διαμαρτυρίες και κατέληξε στη σταδιακή κατάληψη πλατειών, δρόμων και συνοικιών στις μεγάλες πόλεις, με την ανάπτυξη οργανωτικών δομών και πλήθους δραστηριοτήτων, τη συγκρότηση συλλογικοτήτων και την εμφάνιση μιας μεγάλης δυναμικής. Είναι χαρακτηριστικό ότι μέσα από αυτή τη διαδικασία ο λαός της Υεμένης, που χαρακτηρίζεται από ιδιαίτερα μεγάλη πολυδιάσπαση (φυλές και φατρίες, σουνίτες και σίιτες, βόρειοι και νότιοι) ενώθηκε κάτω από το κοινό αίτημα της απομάκρυνσης του Σάλεχ και ανέπτυξε την αλληλεγγύη και τη συνεργασία μεταξύ έως τώρα αντίπαλων φυλών και ομάδων.

Η δυναμική αυτή, ωστόσο, που εκφράζεται κυρίως από τη νεολαία («νέοι της επανάστασης»), δεν φαίνεται να μπορεί να κυριαρχήσει στο πολυσχιδές μέτωπο των αντικαθεστωτικών. Από τη μια μεριά, η επίσημη αντιπολίτευση (Κοινό Φόρουμ), την οποία συνιστούν οι Σοσιαλιστές και οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι, αφότου μπήκε καθυστερημένα στην εξέγερση, προσπαθεί να την εκμεταλευτεί στις συνδιαλλαγές της για την εξουσία, αλλά και να τη χειραγωγήσει. Από την άλλη, το αποσχιστικό κίνημα του Νότου (η Νότια Υεμένη ήταν, μέχρι το 1990 και την κατάρρευση του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού, ανεξάρτητο κράτος και λαϊκή δημοκρατία και μετά την ένωση έχει υποστεί βία, καταστολή και διώξεις με πάνω από 100.000 θύματα) πέρα από την ανατροπή του προέδρου επιθυμεί και την ανεξαρτητοποίηση του νότιου τμήματος της χώρας. Επίσης, δρουν ένοπλες εξτρεμιστικές ισλαμικές ομάδες, απόγονοι των μουντζαχεντίν, που ούτε ο Σάλεχ μπόρεσε στο παρελθόν να ελέγξει, παρά την αμέριστη αμερικανική βοήθεια, ούτε οι ίδιοι οι Αμερικάνοι, που από το 2009 επιχειρούν στη χώρα, προσπαθώντας να προστατεύσουν την εξαιρετικά κρίσιμη αυτή περιοχή, δίπλα στη Σαουδική Αραβία και στις ακτές της Ερυθράς Θάλασσας. Αυτοί, λοιπόν, έχουν καταλάβει την επαρχία Αμπιάν στο νότο, διώχνοντας τους κατοίκους και ιδρύοντας το δικό τους «ισλαμικό εμιράτο».

Όσον αφορά τα ερείσματα του καθεστώτος, ο στρατός παραμένει πιστός στον διαφυγόντα πρόεδρο, παρόλο που έχει υποστεί σημαντικά ρήγματα, όπως την προσχώρηση του παντοδύναμου πρώην στενού συνεργάτη του Σάλεχ, στρατηγού Αλί Μοχσέν αλ Αχμάρ στους αντικαθεστωτικούς, όταν το καθεστώς άρχισε να παραπαίει, γεγο-

νός που εγκυμονεί ιδιαίτερα μεγάλους κινδύνους για το ίδιο το κίνημα και την εξέλιξη του. Για τους Αμερικανούς, πρώην φίλους του Σάλεχ, η επιμονή του προέδρου να μείνει στην εξουσία έχει γίνει επικίνδυνη, εξ ου και η προσπάθειά τους να επιβάλουν το σημερινό αντιπρόεδρο Αμπντ Ράμπου Μανσούρ Χάντι, τον οποίο φαίνεται να αποδέχεται και η αντιπολίτευση. Μια τέτοια εξέλιξη δεν αποτελεί σε καμιά περίπτωση ανατροπή της καθεστηκινίας τάξης και είναι ένα μεγάλο ερώτημα ποια θα είναι η αντίδραση του κινήματος των «νέων της επανάστασης» που, αν και χωρίς σαφές πολιτικό πρόγραμμα, σίγουρα άλλα πράγματα οραματίστηκε και για άλλα αγωνίζεται εδώ και πέντε μήνες στους δρόμους και τις πλατείες.

Συρία

Με ένα ατέλειωτο λουτρό αίματος, εκτεταμένες στρατιωτικές επιχειρήσεις εναντίον αμάχων, τεθωρακισμένα, εκκαθαρίσεις πόλεων, απαγόρευση εισόδου των ξένων δημοσιογράφων και περιορισμό του διαδικτύου, επιμένει ο Σύρος πρόεδρος Άσαντ να αντιμετωπίζει την εξέγερση που ξεκίνησε πριν τρεις μήνες στη χώρα του, απαιτώντας την απομάκρυνση του 40χρονου απολυταρχικού καθεστώτος των Άσαντ. Οι νεκροί έχουν ήδη ξεπεράσει τους 1.400. Οι φυλακισμένοι τους 10.000, ενώ ακόμα περισσότεροι είναι οι πρόσφυγες που εγκαταλείπουν άρον-άρον τις πολιορκούμενες πόλεις τους και καταφεύγουν στην Τουρκία για να γλιτώσουν. Ανάλογα είναι τα νούμερα και των Σύρων που έχουν καταφύγει κυνηγημένοι στην παραμεθόριο με την Τουρκία, σε πρόσχειρους καταυλισμούς.

Ο Άσαντ εμφανίζεται διατεθειμένος να ισοπεδώσει την ίδια του τη χώρα, προκει-

μένου να ελέγξει την εξέγερση, να διαλύσει κάθε οργανωτική δομή των αντικαθεστωτικών και να διατηρήσει την εξουσία του. Ταυτόχρονα, προσπαθεί να κερδίσει χρόνο, τάζοντας μεταρρυθμίσεις τις οποίες δεν προτίθεται να πραγματοποιήσει (η άρση της κατάστασης εκτάκτου ανάγκης, που υποσχέθηκε πριν δύο μήνες, δεν έχει πραγματοποιηθεί, ενώ τώρα υπόσχεται εκλογές τον Αύγουστο και διάλογο για μεταρρυθμίσεις το Σεπτέμβρη). Από την άλλη, έχοντας κρατήσει κάθε πληροφόρηση – πέρα από ό,τι καταφέρνει να περάσει από το διαδίκτυο – μακριά, επιμένει να υποβαθμίζει την κατάσταση, να αποκρύπτει τις φρικαλεότητες των στρατευμάτων του και να μιλάει για «ξένα σχέδια συνωμοσίας», τρομοκρατικά και εγκληματικά στοιχεία, που επιβουλεύονται τη χώρα και θέλουν να αποσταθεροποιήσουν το καθεστώς.

Συμμάχους στην άτεγκτη στάση του έχει, από τη μια τη Ρωσία και την Κίνα, που εξυπηρετώντας τα συμφέροντά τους αρνούνται ακόμα και τη φραστική καταδίκη του καθεστώτος από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ, από την άλλη τους ίδιους τους μπερλιαστές που, αν και δεν έχουν λόγους να στηρίζουν το συγκεκριμένο καθεστώς (παρά τον ενεργό ρόλο που έπαιξε στο ξεπέρασμα της πολιτικής κρίσης στο Λίβανο), φοβούνται να ανοίξουν ένα ακόμα μέτωπο ανάλογο με αυτό της Λιβύης, όπως φοβούνται και μια διάδοχη κατάσταση που δεν θα μπορούν να την ελέγξουν (αν για παράδειγμα κυριαρχήσουν οι ισλαμιστές) και που θα ανατρέψει τις όποιες ισορροπίες διατηρούνται στην περιοχή. Αρκούνται έτσι σε επιτακτικές μεν, φραστικές δε προτροπές για μεταρρυθμίσεις και σε κυρώσεις εναντίον εταιρειών και αξιωματούχων του καθεστώτος.

Συνεχίζεται ο εμφύλιος στο Σουδάν

Για τις 9 Ιουλίου είχε οριστεί η επίσημη ανακήρυξη της ανεξαρτητοποίησης του νοτίου Σουδάν μετά από δημοψήφισμα που έγινε τον Ιανουάριο, όπως αυτό είχε συμφωνηθεί στη συνθήκη ειρήνης που είχε υπογραφεί το 2005 μεταξύ της κυβέρνησης και του Λαϊκού Απελευθερωτικού Κινήματος/Στρατού του Σουδάν. Ωστόσο το γεγονός αυτό δεν φαίνεται να συμβάλλει καθόλου στην εξομάλυνση της κατάστασης, καθώς οι εμφύλιες συγκρούσεις συνεχίζονται με εκατοντάδες νεκρούς.

Η ανεξαρτητοποίηση του νοτίου Σουδάν αποτελούσε αίτημα δεκαετιών των κατοίκων του, καθώς θεωρούσαν πως μ' αυτό τον τρόπο θα ξέφευγαν από την άγρια εκμετάλλευση και τις διακρίσεις που τους επιβάλλονταν από το καθεστώς. Στο υπέδαφός του βρίσκονται τα κύρια κοιτάσματα πετρελαίου της χώρας, οι κάτοικοι του όμως ζουν μέσα σε τρομακτική φτώχεια με λιγότερο από 1 δολάριο τη μέρα, χωρίς πρόσβαση σε καθαρό νερό, υγειονομική περίθαλψη και εκπαίδευση. Το έργο της περίθαλψης και της εκπαίδευσης το έχουν αναλάβει κυρίως κάποιες χριστιανικές αποστολές.

Με τη λογική του «διαίρει και βασιλεύει», οι Βρετανοί αποικιοκράτες εκμεταλλεύτηκαν τις αντιπαλότητες μεταξύ των αμέτρων φυλών του Σουδάν και καλλιέργησαν τις διακρίσεις και τους διαχωρισμούς, κυρίως μεταξύ του μουσουλμανικού, αραβόφωνου βορά και του Νότου με τις πιο πρωτόγονες θρησκευτικές πρακτικές. Επέβαλαν στους κατοίκους του Νότου την αραβική γλώσσα και τον ισλαμισμό και παράλλη-

λα προώθησαν την άνιση ανάπτυξη της χώρας, αφήνοντας το Νότο σε πλήρη καθυστέρηση. Υποστήριξαν την ανάπτυξη και δημιουργία υποδομών, υπηρεσιών και ενός πολύ καλού εκπαιδευτικού συστήματος στο Βορρά, όπου επίσης προώθησαν την ανάπτυξη της βιομηχανίας, κυρίως τα διυλιστήρια και την επεξεργασία του πετρελαίου.

Το κράτος του Σουδάν κληρονόμησε τις διαμάχες και τους διαχωρισμούς πριν καλά-καλά ανακηρυχθεί η ανεξαρτησία του και ένας αιματηρός εμφύλιος πόλεμος ξεκίνησε. Σχεδόν για πενήντα χρόνια, το Σουδάν σπαράσσονταν από εμφύλιες συγκρούσεις και δικτατορικά καθεστώτα με εκατόμβες θυμάτων. Η συνθήκη του 2005 γέννησε ελπίδες ότι επιτέλους η κατάσταση θα εξομαλύνονταν, ο πλούτος θα μοιράζονταν πιο δίκαια και ότι θα αναγνωρίζονταν πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα. Γρήγορα οι ελπίδες άρχισαν να διαψεύδονται. Η συνθήκη περιείχε πολλές αοριστίες σχετικά με τη διευθέτηση ζητημάτων όπως η διεξαγωγή δημοψηφίσματος στο νότιο Σουδάν, το καθεστώς της διαφιλονικούμενης περιοχής Αμπιέ και άλλων περιοχών, τη δίκαιη κατανομή του πλούτου και τη δημιουργία υποδομών, την αγροτική μεταρρύθμιση και το ζήτημα των νομάδων-κτηνοτρόφων, την αναγνώριση πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων.

Οι ντόπιες και διεθνείς ελίτ δεν είχαν φυσικά καμία διάθεση να χάσουν τα κέρδη από την εκμετάλλευση των κοιτασμάτων πετρελαίου. Συνέχισαν να υποδαυλίζουν τις εμφύλιες διαμάχες και να κωλυσιεργούν στη διευθέτηση των ανοιχτών ζητημάτων. Προώθησαν ωστόσο την ανεξαρτητοποίηση του

Η Τουρκία είναι αυτή που καταφέρεται ευθέως εναντίον του Σύρου προέδρου και της άρνησής του για μεταρρυθμίσεις - έχει, μάλιστα, σπεύσει να δηλώσει πως τα σύνορα της Τουρκίας είναι ανοιχτά για τους πρόσφυγες και να προσφέρει ανθρωπιστική βοήθεια -, επιδιώκοντας να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στην περιοχή και στις εξελίξεις της, πολύ περισσότερο από τη στιγμή που ένα ισλαμικό καθεστώς στη Δαμασκό θα δυσχεράνει ακόμα περισσότερο τη θέση του Ισραήλ και θα αναβαθμίσει το ρόλο της.

Ενθαρρυντικά στοιχεία για την εξέλιξη του σθεναρού αντικαθεστωτικού κινήματος της χώρας είναι ο καταλυτικός ρόλος που φαίνεται να παίζει σε αυτό η νεολαία, ξεπερνώντας τις εθνικές και φυλετικές διαιρέσεις που είχαν έντεχνα επιβληθεί όλα τα προηγούμενα χρόνια, η από κοινού κινητοποίηση και συσπείρωση Αράβων, Κούρδων, χριστιανών και μουσουλμάνων και η πρόσφατη συγκρότηση ενός Εθνικού Συμβουλίου των αντικαθεστωτικών, που μένει να δούμε τι είναι. Όπως ανακοινώθηκε, σε αυτό συμμετέχουν εθνικές πολιτικές δυνάμεις και εκπρόσωποι των κοινοτήτων της χώρας και σαν πρώτο δείγμα γραφής απέρριψε ως «λίγες και καθυστερημένες» τις αναγγελίες του προέδρου για εκλογές και μεταρρυθμίσεις.

Το σπουδαίο και το σημαντικό και στις δύο χώρες, αυτό που καμιά εξέλιξη δεν θα μπορέσει να τους στερήσει, είναι η νέα πολιτικοποίηση των λαών και κυρίως της νεολαίας τους, μακριά από τις διαιρέσεις του παρελθόντος. Το μέλλον, ωστόσο, δεν θα είναι εύκολο για κανέναν από τους δύο λαούς, λαμβάνοντας υπόψη τόσο τους εσωτερικούς όσο και τους εξωτερικούς παράγοντες που καθορίζουν τα πράγματα.

νοτίου Σουδάν (ακριβώς όπως και σε χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ), όπου με τον κατακερματισμό σε πολλά μικρά κρατίδια στοχεύουν στον έλεγχο της περιοχής.

Οι κάτοικοι του νοτίου Σουδάν κέρδισαν την ανεξαρτησία τους, έχουν όμως ν' αντιμετωπίσουν εκτός από την ασταθή κατάσταση μια σειρά προβλημάτων. Η ελίτ που έχει δημιουργηθεί έχει ήδη αφήσει να φανεί πως δεν θέλει να δημιουργηθεί ένα κράτος ισονομίας για όλους τους πολίτες. Υπάρχουν καταγγελίες για βιαιότητες της αστυνομίας εναντίον γυναικών και ανδρών, ακόμα και για ζητήματα ένδυσης, καθώς και για κυβερνητική διαφθορά. Η πλήρης έλλειψη υποδομών επεξεργασίας και μεταφοράς του πετρελαίου τους αφήνει εξαρτημένους από τον Βορρά. Εκτός από χώρες που έχουν συμφέροντα στην περιοχή (ιμπεριαλιστές, Κίνα, Ινδία), στο παιχνίδι μπαίνουν και γειτονικές χώρες όπως η Κένυα, που επιθυμούν ένας νέος αγωγός να περάσει απ' αυτές. Και φυσικά οι ΗΠΑ επεμβαίνουν με κάθε ευκαιρία και σε κάθε ζήτημα.

Τόσο στο νότιο όσο και στο βόρειο Σουδάν, ο λαός αντιμετωπίζει την άγρια εκμετάλλευση από ντόπια και ξένα αφεντικά, την τραγική επιδείνωση του βιοτικού επιπέδου λόγω της διεθνούς κρίσης καθώς και το πρόβλημα των εμφύλιων διαμαχών. Κάτω από το βάρος των αραβικών εξεγέρσεων και επαναστάσεων, σε πολλές πόλεις έγιναν διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις που καταστάθηκαν άγρια. Ωστόσο αυτός είναι ο δρόμος που θα πρέπει να ακολουθήσουν για να βγουν από τον φαύλο κύκλο της βίας και της εξαθλίωσης.

Η στάση των επαναστατών μαρξιστών απέναντι στην Ε.Ε.

Ολοκληρώνουμε σ' αυτό το φύλλο τη σειρά άρθρων για την στρατηγική του εργατικού κινήματος απέναντι στην ΕΕ.

Η ΕΕ είναι ένας μηχανισμός των ευρωπαϊκών καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών για να επιβιώσουν και να ενισχυθούν στο διεθνή ανταγωνισμό, να σώσουν το καπιταλιστικό σύστημα από την κρίση, πάνω στα κόκκαλα των εργαζομένων και των λαών της Ευρώπης. Αυτό καθορίζει την στάση μας απέναντί της - και βέβαια τα συμφέροντα της εργατικής τάξης σε Ελλάδα και Ευρώπη, η προώθηση του στόχου της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Ρήξη με Ευρώ και ΕΕ - Διάλυση της αντιδραστικής ΕΕ

Να δώσουμε διέξοδο από την κρίση προς όφελος της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, απαιτεί πολιτικές αντίστροφες και ασυμβίβαστες με τη δομή και τους μηχανισμούς του Ευρώ και της ΕΕ. Αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο για μια αδύναμη οικονομία όπως η ελληνική. Πχ. και η πιο στοιχειώδης ανασυγκρότηση του παραγωγικού ιστού (βιομηχανία, γεωργία) προϋποθέτει: βιομηχανική και εμπορική πολιτική, βασισμένες στον έλεγχο/μονοπώλιο του εξωτερικού εμπορίου και στη δυνατότητα άσκησης πιστωτικής και νομισματικής πολιτική (πράγμα αδύνατο χωρίς ένα νέο νόμισμα) - σπάσιμο με τις ντιρεκτίβες της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής - εθνικοποίηση των τομέων-κλειδιών της οικονομίας και πρωτίστως των τραπεζών, βαριά φορολογία σε κεφάλαιο και μεγάλα εισοδήματα/περιουσίες (μέχρι και δήμευσή τους), ελέγχους/περιορισμούς στις κινήσεις κεφαλαίων, ώστε να συγκεντρωθούν πόροι και οικονομικά εργαλεία για μια εναλλακτική πολιτική - διαγραφή του χρέους, για να σταματήσει η αιμορραγία της αποπληρωμής τόκων, ασφαλιστρων κλπ. στους ντόπιους και διεθνείς τοκογλύφους. Ενώ και η παραμικρή ανοικοδόμηση των δημόσιων κοινωνικών υπηρεσιών (ασφάλιση, υγεία, παιδεία κλπ.) προϋποθέτει τη μη εφαρμογή όχι μόνο των «μνημονίων» αλλά και της Συνθήκης του Μάαστριχτ, των Προγραμμάτων Σταθερότητας, της Στρατηγικής της Λισαβόνας, όλων των άγριων νεοφιλελεύθερων σχεδίων και πολιτικών της ΕΕ.

Η συντριπτικά επικρατέστερη εκδοχή είναι ότι αν η κυβέρνηση μιας χώρας επιχειρούσε να πάρει μέτρα τέτοιας κατεύθυνσης, ακόμα κι αν ξεκινούσε επιδιώκοντας την παραμονή της στο Ευρώ και την ΕΕ, σχεδόν αυτόματα θα πεταγόταν εκτός αντιμετωπίζοντας απειλές, εκβιασμούς, εμπάργκο κλπ. Επομένως, για όποιον θέλει πραγματικά να εφαρμόσει ένα πρόγραμμα σωτηρίας της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, **η ρήξη με Ευρώ/ΕΕ είναι πρακτικά μονόδρομος.**

Η κρίση της ΕΕ, οι ενδοαστικοί ανταγωνισμοί στο εσωτερικό της, τα βάρβαρα μέτρα που σαρώνουν τη μια χώρα μετά την άλλη, έχουν επιφέρει ισχυρά πλήγματα στην «ευρωπαϊκή συνείδηση», σε όποιο βαθμό είχε αυτή αναπτυχθεί. Στην Ελλάδα, η αυξανόμενη απώρριψη του «ευρωπαϊσμού» δεν είναι τίποτα λιγότερο από υπονόμηση και διάλυση ενός **βασικού πυλώνα της κυρίαρχης αστικής ιδεολογίας** από τη Μεταπολίτευση και μετά.

Η διάλυση της ΕΕ θα ήταν μια στρατηγική ήττα, ιστορικών διαστάσεων, για τους πιο ισχυρούς και συνάμα πιο αντιδραστικούς κύκλους των ευρωπαίων καπιταλιστών και ιμπεριαλιστών. Η κατάρρευση του «τείχους των Βρυξελλών», των κέντρων απ' όπου οργανώνονται και κατευθύνονται ως μονόδρομοι οι βάρβαρας αντεργατικές-αντιλαϊκές επιθέσεις, θα ήταν ένα σοβαρό αδυνάτισμα της αστικής κυριαρχίας πάνω στο προλεταριάτο και τους λαούς της Ευρώπης - και έτσι **αντικειμενικά μια μεγάλη πρόοδος της επανάστασης.**

Στο πολιτικό επίπεδο, η «κινεζοποίηση» επεκτείνεται ολοκληρώνοντας την Ευρώπη-φρουρίο της Σένγκεν, της παρακολούθησης και φακελώματος των πάντων, των πανευρωπαϊκών μηχανισμών καταστολής, των στρατοπέδων συγκέντρωσης για τους μετανάστες. Όχι μόνο κανείς δεν εξέλεξε τους διαφόρους Γιούνκερ και Τρισέ, αλλά και εξαπλώνεται σ' όλη την Ευρώπη **μια βο-ναπαρτιστική διακυβέρνηση** πλήρως αυτονομημένη από το λαϊκό αίσθημα και τη λαϊκή εντολή/ψήφο, με την ετσιθελική επιβολή «συναινέσεων» (όπως στην Πορτογαλία), τις κυβερνήσεις συνασπισμού, την αυταρχική θωράκιση του κράτους και το τσάκισμα των δημοκρατικών ελευθεριών, την επιστροφή της εργατικής τάξης και των λαών στην κατάσταση υποτελούς των μέσων του 19^{ου} αιώνα. Γι' αυτή τη μετάλλαξη της ευρωπαϊκής αστικής «δημοκρατίας» σε δικτατορία με κοινωνιολογικό μανδύα, σε σύγχρονη Βαστίλη, η Ελλάδα έχει γίνει ένα από τα κύρια πεδία δοκιμών.

Απέναντι σ' αυτή την ΕΕ, η κρίση της, η αμφισβήτηση των θεσμών και της ιδεολογίας της είναι κάτι που το εργατικό κίνημα και οι επαναστάτες πρέπει να καλλιεργήσουν συστηματικά, όχι να μυζοκλαίνε για την «κρίση της Ευρώπης» ή να παρουσιάζουν μια ενδεχόμενη διάλυση της ΕΕ ως ιστορική οπισθοδρόμηση! Αυτό ισχύει ακόμα περισσότερο για τον ελληνικό καπιταλισμό, όπου η προσπάθεια διαχείρισης της χρεοκοπίας του προς όφελος των διεθνών τοκογλύφων και ιμπεριαλιστικών κέντρων της ΕΕ απειλεί να ρίξει τον ελληνικό λαό σ' ένα καθεστώς σύγχρονης νεοαποικιοκρατίας.

Γι' αυτό όχι μόνο δεν θα έπρεπε να γυρίσουμε την πλάτη σ' ένα λαϊκό κίνημα που ενδεχομένως θα πάλευε για την αποδέσμευση της Ελλάδας από την ΕΕ, επειδή δεν θα ήταν «καθαρά» ταξικό και διεθνιστικό, αλλά θα έπρεπε να παρέμβουμε μέσα σ' αυτό παλεύοντας για να επικρατήσει μια αντικαπιταλιστική/επαναστατική προοπτική. Όσοι δεν βλέπουν αυτή την πραγματικότητα ή την στρογγυλεύουν στο όνομα δήθεν ταξικών θέσεων (*), είναι τυφλοί ή πολιτικά ανάπηροι μπροστά σ' ένα τεράστιο πρόβλημα που η ιστορική εξέλιξη της ταξικής πάλης έχει θέσει στο προλεταριάτο: ότι για να κάνει την επανάσταση, πρέπει πλέον να περάσει και πάνω από τα ερείπια των μηχανισμών της ΕΕ.

Για μια σοσιαλιστική Ελλάδα, σε μια ενωμένη σοσιαλιστική Ευρώπη Χρειάζεται ωστόσο να ξεκαθαριστεί ότι είναι λάθος και αδιέξοδη η άποψη (σταλινικοί, μ-λ ρεύματα, κομμάτια της ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ ή και του ΣΥΝ) που αποκόπτει την έξοδο από Ευρώ/ΕΕ από τον στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης, αναβάλλοντας

τη δεύτερη για ένα απροσδιόριστο μέλλον και υπονοώντας ότι η πρώτη μπορεί να είναι «αρκετή» για μια ριζική βελτίωση της κατάστασης της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων.

Είναι αλήθεια ότι η ελληνική μπουρζουαζία παρακαλάει γονατιστή να παραμείνει στο Ευρώ, όσο κι αν το οικονομικό τίμημα είναι δυσβάσταχτο (με εξαίρεση ένα όλο και πιο λεπτό στρώμα, το ελληνικό κεφάλαιο έχει βασικά απωλέσει την οικονομική αυτονομία και κάθε δυναμική του), γιατί εξαρτάται απόλυτα από την ενίσχυση των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για να παραμείνει στην εξουσία, πρακτορεύοντας παράλληλα και τα δικά τους συμφέροντα (πχ. αποπληρωμή χρέους). Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι μια έξοδος από Ευρώ/ΕΕ αυτόματα λύνει και το «κοινωνικό ζήτημα», ότι περίπου ταυτίζεται με την επανάσταση. Το κομβικό ερώτημα παραμένει: ποια τάξη έχει την εξουσία; **Χωρίς την ανατροπή του καπιταλισμού και την σοσιαλιστική εναλλακτική λύση**, η έξοδος από Ευρώ/ΕΕ θα οδηγήσει σε μια εξίσου βάρβαρη επίθεση ενάντια στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Γιατί σε τελευταία ανάλυση δεν υπάρχει ουσιαστική διαφορά στον πυρήνα των μηχανισμών της ταξικής κυριαρχίας είτε πρόκειται για έναν «εθνικό» καπιταλισμό είτε για τα «υπερεθνικά» όργανα της ΕΕ.

Συχνά επιστρατεύεται η άποψη ότι η επανάσταση δεν μπορεί να πετύχει στην Ελλάδα, γιατί αυτή είναι αδύναμη οικονομικά. Πρόκειται για άλλοτι των ρεφορμιστών ώστε να προταχθεί ο στόχος των «αριστερών» ή «προοδευτικών» κυβερνήσεων. Η στρατηγική των επαναστατών είναι αντίθετα **να σπάσουμε σε σοσιαλιστική κατεύθυνση το αντιδραστικό οικοδόμημα της ΕΕ εκεί όπου είναι πιο αδύναμο** - και έλαχε στην Ελλάδα αυτός ο κλήρος. Ότι αυτός ο δρόμος απαιτεί θυσίες, όπως φοβερίζουν το προλεταριάτο οι ρεφορμιστές, είναι αυτονόητο - σε κάθε περίπτωση όμως μικρότερες από την ταξική γενοκτονία των «μνημονίων» και της παραμονής σε Ευρώ/ΕΕ και θ' ανοίγουν μια νέα προοπτική! Αυτός είναι ο μόνος πραγματικός πολιτικός ρεαλισμός, που συνεκτιμά την «εθνική πραγματικότητα», την άνιση ανάπτυξη των αγώνων και της συνείδησης από χώρα σε χώρα, χωρίς να βασίζεται στο απίθανο ενδεχόμενο μιας ταυτόχρονης νίκης της επανάστασης σε όλη την Ευρώπη.

Να νικήσει η επανάσταση στην Ελλάδα είναι εφικτό, δεν δικαιώνει όμως την σταλινική αντίληψη του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα» (τα ρεύματα που αναφέραμε παραπάνω την υιοθετούν αυτούσια ή απόηχούς της). Δεν θα ήταν η ολοκλήρωση της «εθνικής ανεξαρτησίας», η αρχή της «αυτοδύναμης ανάπτυξης» κλπ. Στόχοι ιστορικά καταδικασμένοι, σε μια περίοδο που οι παραγωγικές δυνάμεις έχουν προ πολλού ξεπεράσει τα εθνικά σύνορα ακόμα και των πιο προηγμένων οικονομιών/κρατών. Μόνο η συνεργασία του κυρίαρχου προλεταριάτου τουλάχιστον στις κυριότερες ευρωπαϊκές χώρες μπορεί να χρησιμοποιήσει αυτές τις παραγωγικές δυνάμεις με ορθολογικό τρόπο (πχ. τεράστιες δυνατότητες για τη λύση του ενεργειακού προβλήματος), βάζοντας τις μεγάλες κοινωνικές επιλογές κάτω από δημοκρατικό σχεδιασμό. **Αυτό είναι το περιεχόμενο της πάλης για μια ενωμένη σο-**

σιαλιστική Ευρώπη. Ισχύει στο πολλαπλάσιο για μια χώρα με μικρό αριθμητικό και οικονομικό βάρος όπως η Ελλάδα, όπου μετά και την καταστροφική χρεοκοπία του ελλ. καπιταλισμού το «εθνικό» σημείο εκκίνησης για μια ανασυγκρότηση της οικονομίας σε σοσιαλιστικές βάσεις θα ήταν πράγματι αρκετά χαμηλό.

Ας μην ξεχνάμε επίσης ότι και αν ο ελλ. καπιταλισμός βρεθεί εκτός Ευρώ/ΕΕ, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές θα κινητοποιήσουν όλες τις δυνάμεις τους, τους πιο σκοτεινούς μηχανισμούς (Ευρωστρατός, νέα δόγματα ΝΑΤΟ) για να σώσουν το αστικό καθεστώς από την απειλή μιας επαναστατικής ανατροπής. Αυτή η απλή αλήθεια υπογραμμίζει πόσο ουτοπική είναι η «αυτοδύναμη ανάπτυξη». Έτσι, μια νίκη της επανάστασης στην Ελλάδα και την αποδέσμευσή από Ευρώ/ΕΕ θα τη δούμε **ως προλούδιο επαναστατικών εξελίξεων και σ' άλλες ευρωπαϊκές χώρες.** Είμαστε βέβαιοι ότι οι εργαζόμενες μάζες και σ' άλλες χώρες θα έβλεπαν με ενθουσιασμό σε μια τέτοια εξέλιξη την ευκαιρία ν' αποτινάξουν κι αυτές το ζυγό των αφεντικών τους, ντόπιων ή «υπερεθνικών». Παρά τις προφανείς αδυναμίες της διεθνιστικής διαπαιδαγώγησης και πρακτικής του εργατικού/επαναστατικού κινήματος, έχουν υπάρξει σημαντικές εμπειρίες (ευρωπαϊκές, αντιπαγκοσμιοποιητικές και αντιπολεμικό κίνημα), ενώ η επίδραση των αραβικών επαναστάσεων στην ταξική πάλη στην Ευρώπη είναι ένα καλό παράδειγμα γι' αυτή τη δυναμική, που ξεχνιέται από πολλούς που κατά τ' άλλα αναφέρονται στο διεθνισμό. Τι εγκληματικός αναχρονισμός θα ήταν η προσπάθεια να καναλιζαριστεί αυτή η δυναμική στην ανέφικτη «αυτοδύναμη ανάπτυξη» στο όνομα των «ξεχωριστών κοινωνικών σχηματισμών και εθνικών πραγματικοτήτων»!

Αποδέσμευση από Ευρώ/ΕΕ και πάλη για τη διάλυση της αντιδραστικής ΕΕ, πάλη για τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης στην Ελλάδα (και σε κάθε χώρα), διεθνισμός για μια σοσιαλιστική ενοποίηση της Ευρώπης: μόνο συνδυάζοντας αυτούς τους στόχους το προλεταριάτο μπορεί να απεγκλωβιστεί από το δίλημμα να διαλέξει ανάμεσα στην Σκύλα της ΕΕ και τη Χάρυδη του εθνικού απομονωτισμού - και να χαράξει μια πορεία σύμφωνα με τα ανεξάρτητα ταξικά του συμφέροντα.

(*) Διαβάζουμε σε προκήρυξη οργάνωσης που συμμετέχει στο ΣΥΡΙΖΑ: «Είτε μέσα είτε έξω από το ευρώ... καθοριστικό για τα συμφέροντα των εργαζομένων είναι να μπει χέρι στα κέρδη και στον πλούτο...». Δεν καταλαβαίνουν οι σύντροφοι ότι ένα τέτοιο «χέρι» μας φέρνει υποχρεωτικά σε ρήξη με την ΕΕ, για την οποία επομένως πρέπει η εργατική τάξη να προετοιμάζεται; (βλ. ΕΠ Ιουνίου). Ας να σημειωθεί και η πρόσφατη ρήση της Παπαρήγα, ότι στις παρούσες συνθήκες η έξοδος από το Ευρώ θα ήταν καταστροφική. Όσο κι αν το ΚΚΕ επιχειρήσει να τα μπαλώσει, είναι σαφές ότι οι «ταξικοί» λεονταρισμοί του ενάντια στην ΕΕ παραμερίζονται όσο πλησιάζει η ώρα να προσφέρει ξανά σανίδα σωτηρίας στο αστικό καθεστώς ως βαθιά ρεφορμιστικό-σταλινικό κόμμα.

■ Σταύρος Σκεύος

75 χρόνια από την έναρξη της Ισπανικής Επανάστασης

Η ανατροπή της μοναρχίας το 1931 και η εξέγερση στις Αστουρίες το 1934 σηματοδότησαν το ξεκίνημα της επαναστατικής περιόδου στην Ισπανία. Σε συνδυασμό με τη ραγδαία όξυνση της οικονομικής κρίσης, τα γεγονότα αυτά οδήγησαν την ισπανική μπουρζουαζία στο συμπέρασμα ότι η ίδια η επιβίωσή της απαιτούσε την επιβολή φασιστικού καθεστώτος.

Το Φλεβάρη του 1936 το Λαϊκό Μέτωπο, συμμαχία των σοσιαλδημοκρατών και των σταλινικών με «φιλελεύθερα» αστικά κόμματα, κέρδισε τις εκλογές. Στις 19 Ιούλη 1936 ο στρατηγός Φράνκο εξαπέλυσε φασιστικό πραξικόπημα. Οι «δημοκρατικοί» αστοί πολιτικοί προσπάθησαν να έρθουν σε συμφωνία με το Φράνκο και η προδοσία τους οδήγησε στην κατάληψη σημαντικών πόλεων από τους φασίστες στρατηγούς. Όμως, οι εργάτες της Βαρκελώνης, έχοντας ελάχιστα όπλα και πολεμώντας με κουζινομάχαιρα, τσάκισαν τη φασιστική ανταρσία. Η εξέγερση επεκτάθηκε στη Μαδρίτη, τη Βαλένθια και άλλες πόλεις, αποκρούοντας τις φασιστικές επιθέσεις στο μεγαλύτερο μέρος της Ισπανίας.

Οι εργάτες κατέλαβαν τα εργοστάσια και οργάνωσαν την παραγωγή με εκλεγμένες επιτροπές, ενώ οι αγρότες πήραν τη γη και σε πολλές περιοχές δημιούργησαν κολεκτίβες. Οι εργατικές οργανώσεις συγκρότησαν ένοπλες πολιτοφυλακές που στάλθηκαν στα μέτωπα του εμφυλίου πολέμου και ανέλαβαν αστυνομικά καθήκοντα στις πόλεις. Αυτό που έμενε για το προχώρημα της επανάστασης και τη διασφάλιση της νίκης ενάντια στους φασίστες ήταν η συγκεντροποίηση των επιτροπών σε εργατικά συμβούλια, σε περιφερειακό και εθνικό επίπεδο. Όμως, οι αναρχικοί, που είχαν μεγάλη επιρροή στην εργατική τάξη, απέρριπταν το εργατικό κράτος των συμβουλίων. Η οργάνωση που μπορούσε να προωθήσει τη δημιουργία συμβουλίων ήταν το ΡΟUM (Εργατικό Κόμμα της Μαρξιστικής Ενοποίησης). Ωστόσο, η ηγεσία του, μαζί με τους αναρχικούς, δέχτηκαν μια καρικατούρα τοπικών συμβουλίων, στα οποία εκπροσωπούνταν όχι απευθείας οι μάζες, αλλά τα συνδικάτα και όλες οι οργανώσεις του αντιφασιστικού μετώπου, δηλαδή μαζί και οι αστοί και γραφειοκράτες ηγέτες!

Η κατρακύλα της ηγεσίας των αναρχικών και του ΡΟUM συνεχίστηκε ταχύτατα με συμμετοχή στην αστική κυβέρνηση. Αυτό που κυρίως ενδιέφερε τους κυβερνητικούς εταίρους, και ιδιαίτερα τους σταλινικούς, ήταν να εμποδιστεί κάθε ριζοσπαστικό μέτρο που θα δυσανεστούσε τους «δημοκρατικούς» ιμπεριαλιστές (Αγγλία, Γαλλία), από τους οποίους μάταια περίμεναν βοήθεια. Η κυβέρνηση δεν εξέδωσε διάταγμα διανομής των τσιφλικιών, παρότι αυτό θα είχε διαλυτική επίδραση στο στρατό του Φράνκο, που αποτελούνταν κυρίως από αγρότες. Δεν υποκίνησε εξέγερση στο Μαρόκο, την κύρια βάση των φασιστών, διότι αυτό θα δυσανεστούσε τους Αγγλογάλλους αποικιοκράτες. Ανέχτηκε το σαμποτάζ των τραπεζών ενάντια στις κολεκτίβες και τα κα-

τειλημμένα εργοστάσια. Όλα αυτά υπονόμευαν το ηθικό των εργατών και οδηγούσαν σε νίκες των φασιστών.

Το αστικοσταλινικό μπλοκ γνώριζε ότι έπρεπε να τσακίσει τις ένοπλες πολιτοφυλακές των εργατών της Καταλονίας, που ήταν η ραχοκοκαλιά της επανάστασης. Το Μάη του 1937 οι σταλινικοί οργάνωσαν προβοκατόρικη επίθεση στο κτήριο της Τηλεφωνικής της Βαρκελώνης, που ελεγχόταν από τους αναρχικούς. Μπροστά στην πρόκληση, οι εργάτες της Βαρκελώνης εξεγέρθηκαν και μέσα σε λίγες μέρες είχαν καταλάβει σχεδόν ολόκληρη την Καταλονία. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν μια αποφασιστική επαναστατική ηγεσία, που θα προωθούσε τη δημιουργία της εργατικής δημοκρατίας της Καταλονίας. Όμως, οι ηγέτες των αναρχικών και του ΡΟUM διακήρυσσαν ότι η κατάληψη της εξουσίας θα οδηγούσε σε επέμβαση των Αγγλογάλλων ιμπε-

ριαλιστών, που θα έπνιγαν την επανάσταση. Αγνοούσαν, ή ήθελαν να αγνοούν, ότι μια κόκκινη Καταλονία θα ενέπνεε εξεγέρσεις σε όλη την Ισπανία και όχι μόνο. Έτσι, εξαπέλυσαν μια απεγνωσμένη εκστρατεία να πείσουν τους εργάτες να εγκαταλείψουν τα οδοφράγματα. Οι μόνοι που προώθησαν το ενιαίο επαναστατικό μέτωπο ήταν οι μπολσεβίκοι-λενινιστές, που στη συνέχεια δημιούργησαν το ισπανικό τμήμα της 4^{ης} Διεθνούς, και οι «Φίλοι του Ντουρούτι» (αναρχικός ηγέτης που δολοφονήθηκε κατά την πολιορκία της Μαδρίτης από τους φασίστες). Οι «Φίλοι του Ντουρούτι», εγκαταλείποντας παραδοσιακές αναρχικές θέσεις, διακήρυξαν την ανάγκη δημιουργίας μιας «επαναστατικής χούντας» ενάντια στην αντεπανάσταση, ένα σχήμα δηλαδή που ουσιαστικά δεν διέφερε από τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Δυστυχώς, οι επαναστατικές δυνά-

μεις ήταν πολύ μικρές αριθμητικά για να αποτρέψουν τη διαλυτική επίδραση που είχε στις μάζες η προδοσία των ηγετών τους. Η ήττα του καταλανικού προλεταριάτου ουσιαστικά προδιέγραψε την τύχη της ισπανικής επανάστασης. Τα όργανα του Στάλιν ρίχτηκαν με απίστευτη λύσσα ενάντια σε οτιδήποτε θα μπορούσε να την αναζωογονήσει και να αποτελέσει επαναστατικό παράδειγμα για τους εργάτες της Σοβιετικής Ένωσης απέναντι στην εξουσία των σταλινικών γραφειοκρατών. Η νίκη των φασιστών ως φυσική συνέπεια ολοκληρώθηκε το 1939. Η ισπανική τραγωδία δίνει πολύτιμα διδάγματα, όχι μόνο για τον εγκληματικό ρόλο του σταλινισμού, αλλά και για την πλήρη ανεπάρκεια του αναρχισμού ως δύναμης που μπορεί να οδηγήσει σε επαναστατικές νίκες.

Γιάννης Χαλάς

Ερνέστ Μαντέλ (1923-1995): ένας μεγάλος επαναστάτης

Ο Ερνέστ Μαντέλ υπήρξε ένας από τους κορυφαίους ηγέτες της 4ης Διεθνούς και ένας από τους μεγαλύτερους μαρξιστές θεωρητικούς του 20ου αιώνα. Ως τροτσκιστής προσωποποιούσε τις καλύτερες παραδόσεις του ρεύματός μας: την απαρασάλευτη πίστη στην εργατική τάξη και στις ικανότητες της ανθρωπότητας, την αταλάντευτη υπεράσπιση της εργατικής δημοκρατίας και τον ανυποχώρητο διεθνισμό.

Πολιτική δράση

Μεγαλώνοντας σε ένα έντονα πολιτικοποιημένο περιβάλλον, σε ηλικία 15 χρονών εντάσσεται στο PSR (Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα), το βελγικό τμήμα της νεοσύστατης 4ης Διεθνούς. Εκεί βοηθά στην οικοδόμηση επαναστατικών πυρήνων στους Βέλγους ανθρακωρύχους και μεταλλωρύχους. Με την κατάληψη του Βελγίου από τους ναζί, κατά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Μαντέλ συμμετέχει στην ανάπτυξη του αντιστασιακού και επαναστατικού κινήματος. Γράφοντας σε εφημερίδα και μοιράζοντας προκηρύξεις, παρότρυνε τους Γερμανούς στρατιώτες σε ανυπακοή. Αυτό οδήγησε τρεις φορές στη σύλληψή του. Τις δύο πρώτες κατάφερε να δραπετεύσει επηρεάζοντας πολιτικά τους φρουρούς του. Την τρίτη φορά μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, όπου τον βρήκε και το τέλος του πολέμου. Μετά τον πόλεμο αναλαμβάνει την ηγεσία του βελγικού τμήματος της 4ης Διεθνούς και γίνεται το νεότερο μέλος της Γραμματείας της 4ης Διεθνούς, σε ηλικία μόλις 23 ετών. Από τότε και για μισό αιώνα, ο ρόλος του στην 4η Διεθνή υπήρξε καταλυτικός.

Το 1950 συμμετείχε στην μπριγάδα εργασίας που έστειλε η 4η Διεθνή στη Γιουγκοσλαβία, ενάντια στις απειλές του Στάλιν προς τη Γιουγκοσλαβική επανάσταση. Καθ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του '50 πρωταγωνιστούσε στην εκστρατεία αλληλεγγύης στις εθνικοαπελευθερωτικές και σοσιαλιστικές επαναστάσεις στον Τρίτο Κόσμο, από την Αλγερία ως την Κούβα. Μάλιστα, μετά την κουβανέζικη επανάσταση, κλήθηκε από τον Τσε Γκεβάρα να συνεισφέρει στη συζήτηση για τον οικονομικό σχεδιασμό στην Κούβα.

Συμμετείχε στην προετοιμασία της μεγάλης γενικής απεργίας στο Βέλγιο το 1960-61 και δέχεται σφοδρή επίθεση από το κράτος. Στο κίνημα του 1968 συμμετείχε ενεργά στις διαδηλώσεις και στα οδοφράγματα σε πολλές χώρες, αλλά κυρίως καθοδηγούσε και οργάνωνε τον αγώνα. Εξάλλου, τον έχουν αποκαλέσει και «πνευματικό πατέρα» των εξεγέρσεων του '68, καθώς ήταν από τους λίγους που είχαν προβλέψει την επερχόμενη καπιταλιστική κρίση και την άνοδο του επαναστατικού κινήματος και στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες. Η συμμετοχή του βέβαια στο κίνημα οδήγησε στο να του απαγορευθεί η είσοδος σε πολλές χώρες, όπως η Γαλλία, οι ΗΠΑ, οι δύο Γερμανίες, η Αυστραλία, η Νέα Ζηλανδία, η ΕΣΣΔ, η Κίνα, η Σουηδία κλπ.

Με τις εξελίξεις του 1989-90 αναγεννήθηκαν οι ελπίδες του για την ανάπτυξη της πολιτικής επανάστασης στις χώρες του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», μένοντας σταθερός στις θέσεις του Τρότσκι και της 4ης Διεθνούς για πολιτική επανάσταση ενάντια στη σταλινική γραφειοκρατία και την καπιταλιστική παλινόρθωση. Μετά την ήττα του 1990 και την παλινόρθωση του καπιταλισμού, ο Μαντέλ γυρνάει τον κόσμο, υπερασπιζόμενος τις επαναστατικές ιδέες, εξηγώντας τη νέα κατάσταση και δείχνοντας το αναπόφευκτο της αναγέννησης των εργατικών, λαϊκών και επαναστατικών αγώνων. Οι σημερινές εξελίξεις τον επιβεβαιώνουν!

Ο Μαντέλ μένει στην Ιστορία και για το τεράστιο σε όγκο και σημασία θεωρητικό του έργο. Συνολικά εξέδωσε γύρω στα 2.000 άρθρα και 30 βιβλία, σε πολλές διαφορετικές γλώσσες. Αποστολή του ήταν να ανανεώσει και να διαδώσει το μαρξισμό, που είχε συκοφαντηθεί από το σταλινισμό στις νέες γενιές.

Το 1962 εκδίδεται το βιβλίο του *Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας*, όπου ανανέωσε τις βασικές μαρξιστικές ιδέες με τα σύγχρονα ευρήματα όλων των κοινωνικών επιστημών (κοινωνιολογία, κοινωνική ψυχολογία, ανθρωπολογία κλπ.). Το 1972 ολοκληρώνει το σημαντικότερο έργο του, τον *Ύστερο Καπιταλισμό*. Σε αυτό ανέλυσε πρώτος το μακρύ κύμα ανάπτυξης που ακολούθησε τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, συμπεραίνοντας ότι αυτό έχει μετατραπεί, από τα τέλη της δεκαετίας του '60, σε ένα μακρύ κύμα κάμψης. Ουσιαστικά ήταν ο μοναδικός μαρξιστής που προέβλεψε και ανέλυσε επιτυχώς την επερχόμενη κρίση.

Η τεράστια συμβολή του Μαντέλ στο εργατικό κίνημα και στην οικοδόμηση της 4ης Διεθνούς ήταν η ενοποίηση των τροτσκιστικών δυνάμεων, η έγκαιρη κατανόηση για την ανάδειξη της νέας πρωτοπορίας του Μάη '68 και η συνεχής προσπάθεια ανάδειξης νέων ηγεσιών στα τμήματα και στην ίδια την 4η Διεθνή. Ο Μαντέλ, μένοντας πιστός στις αρχές της 4ης Διεθνούς, ήρθε σε σύγκρουση με την τελευταία ηγετική ομάδα της Ενιαίας Γραμματείας της 4ης Διεθνούς, που οδήγησε στο σημερινό εκφυλισμό της. Ο Μαντέλ πέθανε από καρδιακή προσβολή στις 20 Ιουλίου 1995 και κηδεύτηκε, σύμφωνα με δική του επιθυμία, στο κοιμητήριο *Mur des Federes*, στο Παρίσι, δίπλα στους ήρωες Κομμουνάρους.

Η ΟΚΔΕ καταβάλλει σημαντικές προσπάθειες να γίνει γνωστό το έργο του στην ελληνική εργατική τάξη και στις νέες γενιές επαναστατών. Από τις εκδόσεις μας *Εργατική Πάλη* κυκλοφορούν τα ακόλουθα έργα του: 1) *Εισαγωγή στο Μαρξισμό*, 2) *Η θέση του μαρξισμού στην Ιστορία*, 3) *Τα μακρά κύματα της καπιταλιστικής εξέλιξης*, 4) *Ο Ύστερος Καπιταλισμός*, 5) *Για το επαναστατικό κόμμα*, 6) *Τρότσκι*, 7) *Φοιτητές, διανοούμενοι και πάλη των τάξεων*, 8) *Το νόημα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου*, 9) *Εισαγωγή στο "Κεφάλαιο" του Καρλ Μαρξ*.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Το κόμμα Ερντογάν κύριο καθεστωτικό εργαλείο

■ Κώστας Δικαίος

Το κόμμα Ερντογάν αποτελεί πλέον κύριο καθεστωτικό εργαλείο στην Τουρκία. Το Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης (ΚΔΑ) του Τούρκου πρωθυπουργού Ρετζέπ Ταγί-νται όχι μόνο με οικονομικό πόλεμο αλλά και με τα όπλα.

Ένα νέο μπλοκ επιχειρηματιών, μια νέα οικονομική ελίτ έχει αναπτυχθεί στη χώρα και τείνει να υποσκελίσει την παλιά άρχουσα τάξη, που στηριζόταν στο κοσμικό κράτος των κεμαλιστών και στο στρατό. Σε αυτούς ακριβώς στηρίχτηκε ο Ερντογάν ενάντια στο κεμαλικό κράτος, τη δικαιοσύνη και το στρατό. Η επιτυχία αυτών των στρωμάτων, που συνασπίζονται γύρω από τη Συνομοσπονδία Επιχειρηματιών και Βιομηχάνων Τουρκίας (Tuskon) οφείλεται στο ότι «... διαθέτουμε μια στέρεη παραγωγική δομή, που έχει τελειοποιηθεί από τους *hacı babalac* (η παλιά γενιά των «πατέρων», που είχαν εκπληρώσει το χατζ, δηλαδή το προσκύνημα στη Μέκκα), την οποία επιθυμούν στο εξής να αναπτύξουν οι *kravatli ogullari* (οι «υιοί τους, που φορούν δυτική γραβάτα...»)». Αυτά τα νέα τζάκια στηρίζουν το ΚΔΑ και αξιοποιούν επαφές ανά τον κόσμο μέσω δικτύων όπως αυτό του Τούρκου θρησκευτικού ηγέτη Φετουλάχ Γκιουλέν, ο οποίος έχει ανοίξει πλήθος ιδιωτικών σχολείων ανά τον κόσμο!

Όλα αυτά βοηθούν τον Ερντογάν να υπόσχεται ότι «θα σηκώσουμε τα μανίκια μας για τη Διώρυγα της Κωνσταντινούπολης, ένα από τα μεγαλύτερα σχέδια του αιώνα, που θα επισκιάσει τη Διώρυγα του Παναμά και του Σουέζ», αλλά αναμφισβήτητα με δυσκολία μπορεί να κρύψει ότι τα τεράστια κέρδη από την ανάπτυξη των τελευταίων 6 ετών έχουν πάει στις τσέπες των οικονομικών ελίτ, ενώ το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων παραμένει χαμηλό και ο «εκδημοκρατισμός» ευσεβής πόθος. Η αναθεώρηση του Συντάγματος και ο «εκδημοκρατισμός» που απαιτεί υποτίθεται η ΕΕ χρησιμοποιήθηκαν από τον Ερντογάν ενάντια στο κεμαλικό κράτος, για να ελέγξει το στρατό και τη δικαιοσύνη. Πράγματι, χωρίς να έχει εξουδετερώσει το κεμαλικό καθεστώς, ωστόσο έχει πετύχει την ουδετεροποίησή του. Μάλλον οι κεμαλιστές, πιεζόμενοι και από τις νέες οικονομικές ελίτ, προχώρησαν σε ένα συμβιβασμό, αποδεχόμενοι το ΚΔΑ ως κύρια καθεστωτική δύναμη. Είναι φανερό ότι το ΚΔΑ ελέγχει πλέον σημαντικά τμήματα του βαθέος κράτους. Αυτά τα κέρδη θα επιχειρήσει να τα κατοχυρώσει με την αναθεώρηση του Συντάγματος, κυρίως μέσω των αυξημένων εξουσιών του Προέδρου (θέση την οποία διεκδικεί ο ίδιος ο Ερντογάν)!

Δεν είναι βέβαιο ότι αυτός ο συμβιβασμός θα οδηγήσει τον Ερντογάν στην προεδρία. Τα

προβλήματα είναι πολλά: η ευρωπαϊκή πορεία της Τουρκίας, το Κυπριακό, η ομαλοποίηση των σχέσεων με το Ισραήλ και την Αρμενία, ο εκδημοκρατισμός του στρατιωτικού και δικαστικού κατεστημένου και βέβαια το Κουρδικό, που διογκώνεται διαρκώς, με τους 20 εκατ. Κούρδους να ζητούν αυτονομία και δικαιώματα. Οι Κούρδοι ενισχύθηκαν στις τελευταίες εκλογές, καθώς εκλέχτηκαν 36 ανεξάρτητοι βουλευτές από 20 που είχαν το 2007. Ιδιαίτερα στη ΝΑ Τουρκία (κουρδικές περιοχές) απέσπασαν και έδρες από το ΚΔΑ, που έπεσε κατακόρυφα εκεί, ενώ έχασαν δυνάμεις αλλού. Οι Κούρδοι περιχαράκωθηκαν, αλλά αποτελούν πλέον πολιτική δύναμη που δεν μπορεί να αγνοηθεί, πράγμα αδιανόητο για την τουρκική δημοκρατία, που φοβάται πάντα το διамελισμό της από ένα ανεξάρτητο κουρδικό κράτος.

Ο Ερντογάν, παρότι ανέβηκε σε ποσοστό, πήρε λιγότερες έδρες! Οι 326 έδρες του είναι κατά 4 λιγότερες από αυτές που απαιτούνται για να καταθέσει πρόταση αναθεώρησης του Συντάγματος χωρίς τη συναίνεση των άλλων κομμάτων. Έτσι, δήλωσε: «... θα είμαστε ταπεινοί... ο λαός μάς έστειλε ένα μήνυμα να εκπονήσουμε ένα νέο Σύνταγμα μέσω συναίνεσης και διαπραγματεύσεων...». Αλλά το νέο καθεστωτικό κόμμα του τουρκικού κράτους δεν μπορεί να είναι ταπεινό! Η συνεργασία με την αντιπολίτευση θα ήταν δύσκολη, ενώ η συνδιαλλαγή με τους Κούρδους θα άνοιγε διαδρόμους για αναγνώριση δικαιωμάτων τους. Έτσι, ο Ερντογάν χρησιμοποίησε τις νεοαποκτηθείσες διασυνδέσεις του με το βαθύ κράτος για να ανατρέψει το πολιτικό σκηνικό. Το Ανώτατο Εκλογικό Συμβούλιο αφαίρεσε την έδρα από τον Κούρδο Χατίπ Ντισλέ και την έδωσε στο ΚΔΑ! Παράλληλα, απορρίφθηκαν οι αιτήσεις αποφυλάκισης τριών βουλευτών που εξελέγησαν με το ΡΑΚ και το ΚΕΚ και κατηγορούνται για συμμετοχή στην οργάνωση Εργκενεκόν που προετοίμαζε πραξικόπημα, καθώς και πέντε Κούρδων βουλευτών, που κατηγορούνται για συμμετοχή στην οργάνωση Ένωση Κοινοτήτων

Κουρδιστάν (ΚΣΚ), που υποτίθεται ότι έχει διαδεχθεί το ΡΚΚ! Δηλαδή, ο Ερντογάν χρησιμοποιεί τις μεθόδους που είχαν χρησιμοποιήσει οι κεμαλιστές εναντίον του! Οι 36 βουλευτές των Κούρδων αρνήθηκαν να ορκιστούν, πράγμα που πιθανά θα οδηγήσει σε επαναληπτικές εκλογές στη ΝΑ Τουρκία, όπου το ΚΔΑ ελπίζει να κερδίσει τις 4 έδρες που του λείπουν! Ο Ερντογάν έδειξε τις διαθέσεις του στο Κουρδικό αλλά και ότι θα προχωρήσει με όλα τα μέσα που διαθέτει, ακόμα και αυτά του κεμαλικού κράτους, το οποίο υποτίθεται ότι θέλει να εκδημοκρατίσει! Αν σε αυτά προστεθούν η προεκλογική έξαρση της αστυνομοκρατίας, οι φυλακίσεις δεκάδων δημοσιογράφων και η φίμωση του τύπου, η περιστολή του Ίντερνεντ, η έξαρση της παράνομης χρήσης προσωπικών δεδομένων και της ροζ σκανδαλογίας κ.α., τότε γίνεται φανερό γιατί λέμε ότι το ΚΔΑ είναι πλέον το κύριο καθεστωτικό κόμμα. Την έκπληξη όμως έκανε το ΡΑΚ. Είναι αλήθεια ότι εδώ και καιρό προσπαθεί να αναφερθεί στις λαϊκές διεκδικήσεις και στις ελευθερίες των Κούρδων, να στηριχθεί στα λαϊκά κινήματα και κυρίως να αποβάλει την εικόνα του καθεστωτικού κόμματος, που έχει από την εποχή της ίδρυσης του τουρκικού κράτους. Οι βουλευτές του δεν ορκίστηκαν, προκαλώντας τριγμούς στην εικόνα της τουρκικής δημοκρατίας, με τη βουλή της να ορκίζεται με το 1/3 των βουλευτών απόντων! Είναι άγνωστο πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση, ποια θα είναι η αντίδραση των κουρδικών μαζών, πώς θα συνεχίσει την αντιπολιτευτική του δράση το ΡΑΚ, τι θα κάνουν οι οικονομικο-πολιτικές ελίτ και κυρίως πώς θα συμπεριφερθούν οι εργατικές μάζες, που θα δουν τους πόθους τους για καλύτερο βιοτικό επίπεδο και εκδημοκρατισμό να πηγαίνουν περίπατο. Η Τουρκία, αν και έχει τεράστιες δυνατότητες ως υπο-ιμπεριαλισμός στην περιοχή, αναμφισβήτητα κλυδωνίζεται από τις αντιφάσεις των πολιτικών των αρχουσών τάξεων και των ιμπεριαλιστών ενάντια στους λαούς.

